

ВЕЛИКА СРБИЈА



ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАЈ 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3451



**Трибунал добио
задатак да ме
задржи док се
не заврше
избори**

Др Војислав Шешељ

**ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ
ДЕСПОТИЗМА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000.

Др Војислав Шешељ

**ВЕЛЕНЗДАЈНИЧКИ
ПРОЦЕС**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**НАРКОМАНИЈА
БУКА МАНИТОГА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000.

Др Војислав Шешељ

**СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПАКЛЕНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУАДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ГЛАВНИ МИЛОШЕВИЋЕВ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВАА БУЛАТОВИЋА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈСКИ СЕЏМЕНИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ГЛОГОВ КОЛАЦ
У ДОСОВСКОМ СРЦУ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈЕ КАО
НОВИ ЈАЊИЧАРИ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003.

Др Војислав Шешељ

**ЧЕТНИЧКА САБЛА НАД
ДОСМАНИЈСКОМ ГЛАВОМ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ЖИГОСАЊЕ
ДОСМАНИЈСКОГ
БЕШЧАШЋА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003.

Др Војислав Шешељ

**СТАНКО СУБОТИЋ
-ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**КРВАВЕ РУЧЕРДЕ
МАДЛЕН ОБРАЈТ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ГЕНОЦИДНИ
ИЗРАСАСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ЂАКОЛОВ ШЕГРТ
ЗЛОЧИНИЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВАО ДРУГИ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БИЛ КЛИНТОН**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**СКЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА АМНОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**У ЧЕЉУСТИМА
КУРВЕ ДЕА ПОНТЕ**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ЕНГЛЕСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАК
ТОНИ БЛЕР**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**КРИМИНАЛАЦ
И РАТНИ ЗЛОЧИНИЦ
ХАВИЈЕР СОЛАНА**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОДМУКАН
ГЛАСКИ ПИЦОПЕВАЦ
ЖАК ШИРАК**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ХИТАСРОВИ
НАЈБЕРНИЈИ САСВЕДНИЦИ
ХЕЛМУТ КОЛ И ХАНС ГЕНШЕР**

СРПСКА РАДИЈСКАНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слајан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Лазар Маџура

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикал-
не стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Слобода Шешелу!

- Климава аргументација измишљене оптужнице

2

Слобода Шешелу!

- Трибунал добио задатак да ме задржи док се не заврше избори

5

Противустановно

- Режим се одриче Косова и Метохије

12

Интервју: Звонко Михајловић

- Влада дели Србе на Косову и Метохији

15

План за черупање Србије

- Великоалбански сепаратисти под заштитом НАТО-а

18

Урушавање Републике Српске

- Гажење Дејтонског споразума

21

Партнерство

- ДС финансира СНС

23

Диловање политике

- Финансијери напредњака и даље на слободи

24

Катастрофа

- Режим Бориса Тадића уништава пољопривреду

28

Дискриминација

- Студирање привилегија богатих

30

Интервју: песник Перо Зубац

- Не знамо где смо и не знамо куда идемо

33

Листе чекања

- Легло корупције и рак-рана српског здравства

35

Мешетарење

- Режим држи воду док избори оду

39

Папољупци

- Ко призива долазак папе у Србију

50

Подсетник

- Досије Месић

53



Климава аргументација измишљене оптужнице



Пише: Борис Алексић

Одлука по правилу 98бис, која је прочитана 4. и 5. маја, само је потврдила чињеницу да је Војислав Шешељ највећи противник Хашког трибунала против којег је све дозвољено. Одлука је донета гласовима судија Фредерика Хархофа и Флавије Латанци, уз делимично издвојено мишљење председавајућег судија Жан-Клода Антонетија. Њена суштина је да се најдужи притвор у Европи, који је већ ушао у девету годину, наставља! Трибунал је само потврдио да међународни стандарди и људска права не важе за Србе. Као у игри доброг и лошег полицајца, судије су у одлуци изнеле потпуно супротне ставове, а да при том нису ослободиле др Шешеља ни по једној од девет тачака оптужнице.

Подсећања ради, правило 98бис омогућава оптуженом да на крају доказног поступка оптужбе поднесе захтев за ослобађајућу пресуду. Судско веће је могло да ослободи др Шешеља по свим тачкама оптужнице, само по неким, или да задржи целу оптужницу, што се на крају и десило. Правило 98бис води порекло из англосаксонског права и тзв. No case to answer. Правило је установљено како би се наводно убрзали поступци пред Хашким трибуналом иако до данас ниједан оптужени није ослобођен на тај начин. Одлука по правилу 98бис фактички има карактер међупресуде и против ње је дозвољено улагање интерлокуторне жалбе. Она може да доведе до ослобађајуће пресуде. Међутим, у самом трибуналу признају да судије из континенталног правног система различито примењују ово правило у односу на судије из англосаксонских земаља! Што ука-

зује да ни сам суд нема уједначену и ситематизовану правну праксу.

Одлука по правилу 98бис написана је на 120 страна док је издвојено мишљење судија Антонети образложио на 73 стране. Оно што пада у очи на самом почетку, су правни извори на којима двоје судија (Хархоф и Латанци) засновало свој став, као и чињеница да је судско веће (изузимајући судију Антонетија) разматрало само један облик одговорности. Најпре, позивајући се на неусаглашену и неуредну судску праксу Хашког трибунала, Хархоф и Латанци су узели став да је довољно „утврдити“ да има доказа који поткрепљују одговорност оптуженог само по једном облику – подстицању – да би задржали целу оптужницу! Сходно томе, претресно веће прихвата једну форму одговорности за правило 98бис а да притом не одбацује друге облике.

Позивање судија на судску праксу бивше Југославије је веома интересантно. Подстицање се кажњавало максималном казном од 10 година затвора, да би од 1990. године казна била смањена на 5 година. Да ли ово значи да би др Шешељ могао да буде осуђен на максимално 5 година затвора?

Најпре треба рећи да се у члану 24. Статута трибунала у Хагу наводи следеће: „Приликом одређивања казне затвора претресно веће имаће упориште у пракси изрицања затворских казни пред судовима бивше Југославије.“ Међутим, без обзира на ову одредбу, судско веће Хашког трибунала оптуженима изричу казне по 40 година затвора, доживотне робије и друге казне затвора које су биле немогуће у бившој Југославији.

Исто тако, одлуком по правилу 98бис, др Шешељ није ослобођен од осталих облика одговорности, попут удруженог злочиначког подухвата (УЗП) измишљеног 2001. године, тј. осам година од оснивања Хашког трибунала, иако тренутно у међународном праву, специјални судови формиран по угледу на трибунал у Хагу одбијају да суде по најширој, трећој категорији УЗП-а, јер сматрају да такво дело није постојало у међународном обичајном праву. То је случај у Камбоџи и Либану. Да би била јаснија веза између ових квазисудских институција, ваља се подсетити да је Антонио Касезе био председник Хашког трибунала, а затим председник Специјалног трибунала за Либан. Поред тога, ни међународна судска пракса, као ни пракса судова западних земаља, не иду на руку Хашком трибуналу и њиховом тумачењу подстицања и УЗП-а. Примера ради, председан из САД, Бранденбург против Охаја (1969) потпуно негира закључке трибунала у Хагу у вези с наведеним облицима одговорности. Позивање неких хашких судија на законодавство САД и Велике Британије, установљено након терористичких напада, такође је бесмислено јер је ван временског важења оптужница.

У одлуци по правилу 98бис, судије Хархоф и Латанци се пре свега позивају на судску праксу Хашког трибунала и трибунала за Руанду. Ипак, на једном месту отвара се пут ка предмету Штрајхер (Нирнбергер).

О пракси трибунала у Хагу је већ пуно речено, тако да је на овом месту довољно поменути да је позивање судија на предмет Марио Черкез неадекватно јер се ради о команданту бригаде тзв. Хрватског вијећа одбране. Истим предметом је обухваћен и Дарио Кордић који је био хрватски званичник у Босни и Херцеговини, што такође нема никаквих додирних тачака са проф. др Војиславом Шешељем који је у време обухваћено оптужницом био опозициони политичар у Србији.

Међутим, у одлуци по правилу 98бис двоје судије се позива и на случај Нахимана пред трибуналом за Руанду, тврдећи на тај начин да је тужилаштво обезбедило довољно доказа да би поткрепило оптужницу против др Шешеља. Ипак, ни овај предмет нема никакве везе са Војиславом Шешељем. У Руанди су оптужена двојица оснивача и најутицајнијих људи Радија „Хиљаду брежуљака“ (РТЛМ) Жан-Боско Барајагвиза и Фердинанд Нахимана. Оптужени Фердинанд Нахимана, пре него што је основао Радио РТЛМ, био је директор државног Националног информативног центра Руанде, док није приморан да се повуче због оптужби да је ширио пропаганду која је довела до масakra над Туцима 1992. године. Према подацима са суђења, наводи се да је преко овог радија непрекидно понављано: „Не убијајте те бубашвабе мецима - исеците их на

комаде мачетама.“ Исто тако, уз најновије хитове реге-музике могли су се чути и овакви позиви: „Тробнице су само до пола пуне, ко ће нам помоћи да их напунимо?“ Ништа слично у предмету против др Шешеља не постоји, тако да је позивање на предмет Нахимана бесмислено.

Индијектно, позивајући се на предмете Кордић и Нахимана, двоје судија је покушало да дотакне и случај Штрајхер који је вођен пред Војним трибуналом у Нирнбергу. Међутим, Штрајхер је био званичник нацистичке партије који је непосредно тукао и злостављао ухапшене људе.



Судија Антонети опорвгава удружени злочиначки подухват

Са друге стране, председавајући судија Антонети, у свом издвојеном мишљењу, изнео је став да у овој фази поступка треба одбацити шест од девет тачака оптужнице. Француски судија, на самом почетку, није пропустио прилику да критикује англосаксонску судску праксу која је дефинисала правило 98бис: „Зашто англосаксонска судска пракса осећа потребу да речи судија придода придев разуман? По самој дефиницији, судија не сме бити неразуман, исто као што не сме бити некомпетентан и пристрасан, па ипак је судска пракса англосаксонског права увела изразе разумни судија.“ Судија Антонети је критиковао и „тест“ који друго двоје судија применило приликом одлучивања по правилу 98бис а који оптуженог ставља у најнеповољнији положај. По њему, и сам термин „изван сваке разумне сумње“, уведен у правило 98бис, ствара проблеме. Антонети тим поводом истиче: „У начелу, када судија осећа сумњу, сумња мора ићи у корист оптуженог, израз изван сваке разумне сумње, по мом мишљењу, ствара један виши стандард.“

Председавајући судија је такође указао на чињеницу да је претресно веће могло да донесе и делимично ослобађајућу пресуду по правилу 98бис иако друго двоје судија није подржало његов став. Судија Антонети се тим поводом позвао на одлуке у предметима Слободан Милошевић, Брђанин, Кордић и Черкез, Налетилић и Мартиновић. „Делимично ослобађајућа пресуда је у праву могућа зато што одговара и слову и духу правила 98бис“, написао је Антонети.

Након тога, председавајући судија је, читајући своје издвојено и делимично супротно мишљење, обарао део по део оптужнице. „Што се тиче Хртковаца, оптужени није лично планирао сам протеривања или кампању прогона. Прикладно је приметити да у моменту када он одржава свој говор, и за оне који су заборавили, ја памтим да је то



Пред доношење одлуке по правилу 98бис Војиславу Шешељу, режим у Београду и напредњаци су још једном потврдили своју сарадњу на штету Србије. Они су преко западних амбасада молили да председник СРС не буде ослобођен јер ће скренути Србију са евроатлантских интеграција и спречити њен улазак у ЕУ и НАТО пакт. Ове наводе је потврдио и Би-Би-Си у свом извештају од 4. маја 2011. године, у којем је истакнуто да би прозападна власт у Београду имала великих проблема са Шешељем.

У самој одлуци, судије Хархоф и Латанци пружају подршку тужилаштву које у суштини напада идеологију српског национализма. По тужилаштву, Војислав Шешељ је крив јер је Србин који је био против разбијања бивше Југославије и против геноцида над српским народом. Он је одговоран јер су Срби колективно криви, па је због тога за њих резервисана трећа категорија УЗП-а.

Ипак, српски народ и међународна јавност знају да је Војислав Шешељ већ победио.

био 6. мај 1992, он води предизборну кампању и не располаже никаквим средствима принуде у погледу цивилног становништва", сматра Антонети. Он је истакао да говор др Шешеља у Вуковару, на који се позива тужилаштво, није доказан, као ни наводни митинг СРС у Малом Зворнику 1992. године, који је у ствари одржан 1990. године.

Председавајући судија је током 5. маја прочитао други део свог издвојеног мишљења, у којем посебно оспорава трећу категорију УЗП-а.

Наиме, у параграфу шест оптужнице каже се: "Војислав Шешељ је учествовао у удруженом злочиначком подухвату. Сврха тог удруженог злочиначког подухвата била је да се чињењем злочина, који представљају кршења одредби чланова 3 и 5 Статута Међународног суда, већина Хрвата, муслимана и других становника несрпске националности силом трајно уклони са отприлике једне трећине терито-

рије Републике Хрватске (у даљем тексту Хрватска) и великих делова Босне и Херцеговине, као и неких делова Војводине у Републици Србији, како би та подручја постала део нове државе под доминацијом Срба."

Судија Антонети је најпре подсетио на чињеницу да се УЗП нигде не помиње у Статуту Хашког трибунала. Он је упозорио да се у судску праксу не сме увести колективна кривична одговорност. На почетку је истакао и видну нелогичност у дефинисању УЗП-а, у који су тужиоци сврстали Војислава Шешеља, Слободана Милошевића, Радована Караџића и друге јер је др Шешељ према оптужници у његовом предмету члан наведеног УЗП-а до септембра 1993. године, док према оптужници против др Караџића исти тај УЗП траје до децембра 1995. године!

Председавајући судија је указао и на чињеницу да у оптужници тужилаштво наводи као циљ УЗП-а стварање српске државе у БиХ и протеривање несрба са територија обухваћених „заједничким планом“. Међутим, он истиче: „Исто тако, што се тиче Републике Босне и Херцеговине није се могло радити о стварању неке нове државе, почев од априла 1992. године, тим пре што су конференција у Женеву и Венс-Овенов план признавали постојање територија под српском доминацијом у Републици Босни и Херцеговини, која данас чине Републику Српску.

И на крају, у погледу Војводине, за коју треба рећи да она ионако припада Србији, није било потребе за било каквим протеривањем да би се она припојила некој новој српској држави, пошто је она већ била у српској држави“.

Све ово значи да би председавајући судија Антонети ослободио др Шешеља за облике извршења планирање и наређивање по свим тачкама оптужнице. Када је у питању подстицање, био би ослобођен под тачкама 4, 8, 9, 12, 13 и 14. У вези са УЗП-ом, др Шешељ би, према судији Антонетију, био ослобођен за све три категорије, док би за подржавања и помагања био слободан по тачкама 4, 8, 9, 12, 13 и 14.

Дакле, према судији Антонетију, уколико би се већ сада доносила пресуда, Војислав Шешељ би био слободан човек. Нажалост, политички притисци који су га одвели у Хаг, у деветој години притвора су га задржали у њему. Без обзира на то, др Шешељ је победио тужилаштво, што показује и издвојено мишљење председавајућег судије Антонетија.



Трибунал добио задатак да ме задржи док се не заврше избори

На статусној конференцији одржаној након саопштења одлуке судског већа по правилу 98бис, вођена је расправа о наставку процеса. Др Војислав Шешељ изнео је одређене захтеве од чијег испуњавања зависи да ли ће изводити сведоке одбране. Шешељ је од Хашког трибунала затражио следеће:

- регулисање статуса његовог правног саветника Зорана Красића;
- обустављање шиканирања другог правног саветника, Бориса Алексића, против кога је покренут дисциплински поступак;
- решавање финансирања његове одбране која није добила ништа, а чији трошкови су се попели на 1,3 милиона евра;
- достављање одлуке суда којом је 2005. године одбачен захтев тужилаштва за покретање поступка против њега за непоштовање суда;
- достављање докумената које му је тужилаштво 2005. грешком послало, а потом, насилно одузело.
- превођење књига „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки подухват вештачке хрватске нације“ на енглески језик.

„Ако не испуните ове услове, ја нећу изводити одбрану. Али, тражим од вас да закажете уводну реч одбране у трајању од четири сата, а после тога, ако не испуните услове, прелазимо на завршну реч,“ рекао је Шешељ.

Уколико захтеви буду испуњени Шешељ ће изводити сведоке, али ће онда тражити две године за припрему одбране, 120 сати за извођење доказа. Такође је нагласио да, уколико буде одбране, планира да изведе више од сто сведока.

Редакција „Велике Србије“ у наставку текста објављује стенограмске белешке са статусне конференције:

Жан-Клод Антонети: Сада, будући да је тому тако, господине Шешељ, вијеће је одлучило наставити са суђењем и на основи правила 65тер г, ја ћу вам прочитати што ви сада требате направити. Зато што је лоптица на вашој страни терена, након што заврши извођење доказа оптужбе, а прије извођења доказа одбране, предрасправни суд дац налаже обрани да нам достави – морате нам дати слиједече: списак свједока које намјеравате позвати и навести њихова имена или псеудониме за свакога од њих, кратки резиме о чињеницама о којима ће сваки од тих свједока говорити, тачке оптужнице о којима ће сваки од тих свједока говорити, укупни број свједока, као и број свједока који ће свједочити за сваку тачку оптужнице посебно, затим морамо знати хоће ли свједоци свједочити лично или на основу правила 92бис или 92тер или кватер, процјену времена које је потребно за свједочење свакога од сведока. То нам је важно како бисмо могли одредити вријеме и списак доказних предмета које намјеравате предложити. У ту сврху, вијеће које се стално састаје је одлучило да вам се за то одреди, почевши од данашњег дана, шест тједана, што значи да тај списак морамо добити до 17. јуна. Као што знате, тужитељ ће свакако имати примједби након што се то све догоди, ако се направи такав попис, а вијеће ће до нијети одлуку имајући у виду све рокове и тако даље, зато



што се још увијек ради о хипотези. У овоме тренутку савсим је могуће да бисмо могли почети са слушавањем ваших свједока тек након љетне паузе, зато што је рок до 16. јуна, па одлука вијећа ће бити седми мјесец, према томе, тек након љетне судске паузе. То је најкраће што можемо рећи. Господине Шешељ, што ви имате за рећи?

Проф. др Војислав Шешељ: Господине председавајући, ја не могу у том року да поднесем ниједан од ових спискова и ниједан од тражених података, ако се претходно не испуне неки услови засновани на мојим изворним правима. Прво, мора се регулисати статус Зорана Красића, као мог правног саветника од првог дана од када сам овде, коме је и судско веће ускратило нека статусна права, јер сте



донели одлуку, кад се говори о поверљивим стварима или кад се саслушавају заштићени сведоци, да он не може да буде присутан у судници. Ако мој правни саветник Зоран Красић не буде равноправан са свим другим правним саветницима, ја нећу изводити одбрану.

Друго, секретаријат је отпочео поступак, дисциплински поступак, против мог правног саветника Бориса Алексића, упутио је захтев адвокатској комори, која је овде у Хагу формирана, мада он није бранилац, нити члан те адвокатске коморе. Тамо је већ формирана и комисија којом председава адвокат Едина Решидовић, иначе чувени тужилац из процеса Алији Изетбеговићу, а заступала је тужилаштво и на мом првом појављивању пред истражним судијом Окружног суда у Сарајеву 1984. године, заступала је тужилаштво тада. Она је одређена да буде председник дисциплинске комисије. Ако се одмах то шиканирање мог правног саветника Бориса Алексића не заустави, ја нећу изводити одбрану.

Даље, није решено питање финансирања моје одбране. Ви сте донели једну одлуку коју вам је потврдило Жалбено веће, пошто се секретаријат жалио (ја се нисам ни жалио, нећу се ни жалити), јер том одлуком ви сте одлучили да се мојим правним саветницима исплаћује 50 одсто од највишег износа за сиромашног оптуженика, до даљнега. Међутим, ништа нисте одлучили по питању ретроактивног плаћања за свих ових осам година. Они су напорно са мном радили, написали огроман број поднесака, хиљаде страна поднесака, дакле, постоје докази о њиховом раду и преданом ангажману. Ако се њима све то не плати, ја нећу изводити одбрану.

Како им се то може платити? Ја сам, од првог дана када сам поднео захтев за финансирање моје одбране, тражио и податке колико тужилаштво кошта процес који се против мене води. Никад нисам добио те податке. Тражио сам податке колико се новца Уједињених нација даје за финанси-

рање одбране свих других оптужених који су овде суђени, никад нисам добио те податке. Рекли су ми да постоји то негде на интернету, али мене још нису прикључили на интернет, као и ниједног другог притвореника у затвору Уједињених нација. Ми немамо право да се прикључимо на интернет.

Даље, пре неких десетак година секретаријат је направио три категорије оптуженика: прву, другу и трећу. Мене су одувек сврставали у трећу. Кад је дошло време на основу ваше одлуке да почну да плаћају, е онда су хтели то да преиспитају, па су чак мени упутили писмо шта ја мислим, која би категорија била одговарајућа, ваљда мислећи да бих ја тражио ону најслабију, прву категорију, да бих био релаксиран од опасности ваше законске пресуде. Ја сам од првог дана релаксиран, јер мене ваша пресуда једноставно не интересује. Ја због јавности учествујем у овом процесу. Желим да одбраним не само своју личну част и углед, него и част десетак хиљада добровољаца Српске радикалне странке и да докажем да су све оптужбе против мене лажне, и задовољан сам досадашњим успехом на том плану, иако ви мислите другачије. Сви ви, чланови судског већа, наравно, разликујете се у доста тих појединости, али у суштини мислите о неким стварима подударно, и ја то имам у виду. По тој одлуци од пре десетак година, за трећу категорију, у претпретресној фази за 18 месеци припрема одбране плаћа се 380.000 евра притворенику који нема могућности да сам плаћа. То 18 месеци може да се протегне највише на 24 месеца, међутим, моја претпретресна фаза је трајала четири године и осам месеци, тај се износ мора дуплирати. Дакле, то је 760.000 евра. По трећој категорији, одбрана сваког оптуженог од дана почетка процеса месечно кошта 40.000 евра. Од тих 40.000 евра, 20.000 је плата главног браниоца а остало се распоређује на чланове тима одбране. Израчунајте ви колико је то месеци, ово из претпретресне фазе двоструко 760.000 евра, нека пола отпадне што сам себе браним, пола за рад чланова мог стручног тима, то је 380.000 евра, за сваких месец дана од када је почело суђење (у новембру ће бити четири године), по 20.000 евра, то вам је 960.000 евра, јел' тако? Јесам ли у праву? Јесам. Увек сам у праву.

Дакле, пола нека отпадне на то што сам себе браним у претпретресној фази и пола сваког месеца да се обрачунава кад траје процес: чланови тима моје одбране треба да добију негде око 1.300.000 евра. Ако им се то не плати, ја нећу да изводи одбрану. Нећу дозволити да чланове тима који помаже моју одбрану понижавају на било који начин или, како се овде популарно каже, дискриминишу. Ја волим да дискриминишем многе, па чак и енглеске лекаре, али не волим кад неко дискриминише моје правне саветнике, па се супротстављам туђим облицима дискриминације, али уживам у својим.

Постоје још два услова без којих се не може – *conditio sine qua non*. Мене су обавестили да је 2005. године тужилаштво поднело захтев за непоштовање суда против мене и да је судско веће, колико ме сећање служи, господине Антонети, ви сте лично били члан тог судског већа, одбацило захтев, а судија Агиус ме је потом у једној реченици обавестио (или његов секретар, неко ко опслужује судско веће), да је поднет захтев и да је одбачен. Ја инсистирам да ми се да тај захтев и да ми се да одлука о одбацивању тог захтева, пошто ми је то веома важно. Ако ми то не дате, ја нећу изводити одбрану.

Достављање па одузимање докумената тужилаштва

Крајем 2005. године тужилаштво ми је испоручило три-четири велика регистратора пуна докумената, а по-

сле два-три дана послало је коњицу у моју затворску ћелију да ми по сваку цену отму неке од тих докумената. Мене су довели код управника, а онда рекли да под стражом иду у моју ћелију да то узму. Била је једна службеница, секретаријата ваљда, која је идентификовала те тражене документе. Они су узети из мојих регистратора, однети у секретаријат и тамо запечаћени. Ја морам да добијем све те документе, да видим о чему се ради. Ако то не добијем, ја нећу изводити одбрану.

Ви се сећате, господо судије, да је овде било великих проблема око превођења докумената одбране. Ја сам инсистирао да се преведу моје две најважније књиге на енглески или француски језик, то су књиге "Идеологија српског национализма" и "Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације". Ви сте прво дали један рок да се то преведе. Тражили сте на француски, па нису могли, па сте тражили од мене да ја нађем преводиоце, па сам ја нашао преводилачку агенцију, па су тражили да им се продужи рок. Последњи рок који сте ви дали као судско веће је био до краја извођења доказног поступка оптужбе. Ја ни до данас нисам добио превод те две књиге на енглески језик, а ја без њих не могу да осмислим своју одбрану, нити да приступим личном сведочењу, а као што видимо, већина чланова судског већа тренутно инсистира само на подстицању као облику извршења кривичног дела. Игнорисали су остале облике извршења, мада је, по мом мишљењу, то представљало и кршење духа одредбе правила 98бис правилника, јер је требало да се изјасне о свим облицима извршења, па ако постоји сагласност да неки од облика отпадне, бар један, то би било у сврху економичности суђења. Пошто то није урађено, ја се браним од целе оптужнице, дакле све је остало у оптужници: и удружени злочиначки подухват, и извршење, и наређивање, и помагање, и поддржавање, и подстицање и све остало.

Без ове две књиге ја не могу да обарам суштину оптужби против мене, а то је овај такозвани говор мржње, који сте склонили сви да прихватите као кривично дело, иако немате никаквог правног основа у досадашњој међународној судској пракси. Позивате се неосновано на Штрајхера, игноришете Фричеа, али неће мени бити тешко да изађем на крај са вама, поготову што имате склоност да се позивате на судску праксу Међународног кривичног суда за Руанду, а губите из вида чињеницу да су кривична дела која се тамо процесуирају извршена годину дана након окончања временског периода на који се односи оптужница против мене. Против мене се 1993. године завршавају све оптужбе, а кривична дела геноцида и прогона у Руанди су вршена 1994. године. Дакле, не вреди вам позивање на њихову судску праксу. То је ваша ствар шта ћете ви да радите, ја сам вам само сада изнео које све сметње постоје за извођење доказног поступка одбране.

Ако нисте спремни да уклоните све ове сметње, онда ћемо ствар поједноставити: закажите ми изношење уводне речи одбране, ја имам право на четири сата изношења уводне речи одбране, то ми не можете ускратити. Било сведока, не било, било финансирања, не било, било чега другог, не било. Након та четири сата извођења уводне речи одбране, ако не испуните све ове неопходне услове, прелазимо на завршну реч.

Или хоћете да се овај процес никад не заврши, па да ме наследи онда овај резидуални механизам који је формирао Савет безбедности као најсмешнију у низу својих смешних креација. Чак смешнији од ових ад хок трибунала. Ако се ови моји услови, који су заиста засновани апсолутно на праву, испуне (они су засновани на статуту, мени статут гарантује финансирање одбране), е онда ће ми требати најмање две године за припремање одбране. Зашто? Тужилаштву је требало четири године и осам месеци – ајде, можемо се унапред сви усагласити да сам ја више него



двоструко паметнији и способнији од целог тужилаштва, па ми не треба четири године и осам месеци, али ми треба две године. Даље, мени треба 120 часова за главно испитивање, 120 сати, колико је и тужилаштво добило, не рачунајући све оне злоупотребе око накнадних убацивања тона и тона докумената у спис, без поседовања сведока и чак без читања наслова и докумената у судници, све је то нерегуларно. И планирам да изведем 100 сведока.

Судија Флавија Латанци: Господине Шешељ, нисам добро схватила, да ли можете да ми објасните следеће: уколико ти услови које сте ви навели, ако им се не удовољи, ви тражите да се директно пређе на крајњу пресуду, дакле, на завршне речи, ваше и тужилаштва, или тражите две године да бисте припремили своју одбрану? То нисам схватила, јер имам утисак да постоји одређена контрадикторност, контрадикција између те две ствари које кажете. Да ли можете то да ми објасните, шта ви тражите тачно уколико ти услови које постављате, уколико им се не изађе у сусрет, да се пређе на процедуру за дефинитивну пресуду или да вам одобримо још две године? Молим да ми се то разјасни.

Проф. др Војислав Шешељ: Вероватно превод није био добар, прецизан или потпун. Ја сам рекао, ако испуните све ове, на праву засноване услове, онда ми ово треба, ово ја тражим. Е сад, шта ћете ви мени одобрити од те тражене две године, од 120 сати, од 100 сведока, то ћемо да видимо. Дакле, ја се овде уклапам у одредбе правилника. Ја тражим, а ви доносите одлуку. Ја могу после да се жалим на одлуку ако нисам задовољан. Међутим, ових пет ствари које сам навео директно угрожава мој статус овде, и моју могућност да изводим одбрану. Морам знати зашто је пре шест година тужилаштво тражило да се против мене води поступак, не могу да спавам од радозналости. Ја морам да знам који су то били документи које ми је коњица Уједињених нација отела пре шест година, ја то морам знати. И мора ми бити нормализован статус свих правних саветника и кејс менаџера. Сад сам имао посету два правна саветника и кејс менаџера Немање Шаровића, платили су путне трошкове за два правна саветника, али за кејс менаџера нису. Он је руководиоца мог предмета, он је шеф правних саветницима, и шта сада да радим? Нећу дозволити да ме неко понижава, иако сам ја можда довољно досад понижавао секретаријат, али нећу дозвољавати узвратне мере.

Дакле, то су моји захтеви, без којих нећу да изводим одбрану. Ако ми не испуните те захтеве, који су потпуно оправдани, онда од вас тражим да одредите датум када ћу поднети уводну реч одбране. Нећу да се одрекнем та четири сата говора у судници. То можете до краја маја већ да урадите, ја сам спреман на то. Немојте само следеће недеље, долази ми супруга у посету, па бих се нашао између две ватре. Дакле, после следеће недеље, било ког дана, закажите ми да поднесем уводну реч одбране и после тога прелазимо на завршну реч. Ако не будем изводио одбрану, ја нећу подносити ни завршни поднесак одбране – и ту ћу вам скратити време. Ако вама то одговара, баш лепо. Да ли ћете онда моћи да створите утисак у јавности о фер суђењу, то је онда ваш проблем, није мој. Ја знам да ће целокупна правничка јавност ове моје захтеве сматрати потпуно оправданим и то ми је довољно и ниједан правник не може да оспори ово што сам вам навео, а ви сада видите шта ћете.

Жан-Клод Антонети: Господине Шешељ, ви сте изнели један број захтева, претресно веће ће се окупити и ми ћемо већати о тим питањима. У овом тренутку вам не могу одговорити, међутим, постоје веома једноставни елементи о којима могу да вам дам одређене назнаке. Ви сте, изгледа, малопре оспоравали одлуку претресног већа на правном плану. Ви имате апсолутно право на то и имате могућност да уложите жалбу на одлуку претресног већа.



То је дакле, право којим располажете и можда ће жалбено веће оборити одлуку претресног већа, то се никад не зна.

Проф. др Војислав Шешељ: Да вам одмах кажем, ја жалбу нећу подносити, јер ви знате, увек су они из жалбеног већа били много гори од вас, тако да је бесмислено да им подносим жалбу. Поднећу жалбу на првостепену пресуду, наравно, а сад на ову прелиминарну вашу одлуку нећу да подносим жалбу.

Жан-Клод Антонети: У реду, ви сте ме цитирали, пре више година, као судију који је био у вашем претпретресном поступку и то је тачно, сасвим тачно – и ја се сећам да је претресно веће донело једну одлуку зато што је тужилаштво несмотрено послало вама документе које није требало да видите. Не знам на који начин ради тужилаштво, међутим то је било зачуђујуће и тужилаштво је хтело да добије натраг документе које није требало да добијете. У тим условима претресно веће је требало да донесе одлуку о њиховом враћању, заједно са представником секретаријата и тужилаштва. Ви сада кажете: неки документи су ми одузети, треба да ми се врате, не знам о којим је документима реч. То ћемо испитати.

Поред тога, ви сте ми рекли да је постојала једна процедура, поступак због непоштовања суда. Верујем, али ја се тога уопште не сећам и ви остављате утисак да није донета одлука, или да је донета одлука коју ви нисте добили. Ја ћу приступити претрагама, али не знам зашто би вам се било шта сакривало. Што се тиче финансирања...

Проф. др Војислав Шешељ: Одлука је донесена, али и захтев и одлука су били екс парте, а мене су само у једној реченици обавестили да је постојао захтев и да је донесена одлука којом се одбија захтев тужиоца. Никад нисам обавештен о чему се ту ради.

Жан-Клод Антонети: У реду, сада боље схватам. Дакле, тужилаштво је поднело екс парте захтев који је одбијен а ви нисте знали. Ако сам добро схватио, ви се обраћате већу да би решило то питање. Ја ћу се консултовати са својим колегама, и не видим зашто бисмо вам било шта скривали.

Што се тиче финансирања, ви знате да је претресно веће пуно тога учинило. И ја сам се лично ангажовао, то сам

вам и рекао, противно вољи мојих колега, ја сам се обратио управи ваше земље да бих се упознао са вашом пореском ситуацијом, и они су ми рекли да су све податке предали секретаријату и с обзиром на то, претресно веће ће почети поступак. Донета је одлука, секретаријат није био задовољан и уложио је жалбу. Жалбено веће је већинском одлуком (а двоје судија није се слагало са тим), одлучило у прилог наше одлуке и због тога је одлучено да ће се ваша одбрана финансирати са 50 одсто, а ви тражите сада стотине хиљада евра, ви сте нам дали тачан износ. Сада да погледамо то.

Не желим да се играмо мачке и миша, увек сам био транспарентан са вама и дубоко сам уверен, господине Шешељ, да је ово питање финансирања лажан проблем, није прави проблем, јер као прво, имате интелектуалну способност да се сами браните. Ко познаје овај предмет боље него ви? Ви имате енциклопедијско знање о свим елементима, ви све знате, ви сте чак и способни да приметите уколико има грешака у преводу, гледајући транскрипт и на основу тога, наравно да можете да добијете помоћ, али верујте ми, на основу мог искуства, могу вам рећи да ви имате тај капацитет. Дакле, за мене је то заиста погрешан проблем, то није прави проблем. Међутим, ви имате право на то према статуту и да вам кажем до краја шта мислим, када сам био у Претресном већу II (водим рачуна о времену), ви сте поднели један захтев и ја сам почео да припремам једно мишљење, где сам говорио да ви имате право на финансирање и да се ваши сарадници могу исплатити на основу доказа који потврђују њихов ангажман. И даље то мислим. У међувремену је претресно веће промењено и нисам могао да спроведем у дело тај свој став. Дакле, увек сам сматрао да је финансирање одобриво, међутим, као што кажем, сматрам да то није прави проблем. Али, донећемо одлуку и видећемо касније тачно како ће то изгледати.

Међутим, одбрана зависи у потпуности од вас, и као што је рекла суткиња Латанци, на вама је да нам кажете да ли ћете изводити доказе, да ли вам треба још две године и тако даље, или можете да нам кажете да ћете прећи директно на завршну реч, вашу завршну реч, завршну реч тужиоца, и да онда судије могу да пређу на већање о дефинитивној пресуди. Наравно, читава процедура може да траје и годинама. Ви кажете, на пример, да имате у виду на стотине сведока, односно 120 сати и 100 сведока, а то поставаља велике проблеме. Дакле, ако сам вас добро схватио, уколико се не реше сви проблеми о којима говорите, ви нећете поднети списак по 65тер. Да ли сам добро схватио?

Проф. др Војислав Шешељ: Ја због тога, не зато што сам паметан, свестан сам ја и тога, на пример, али то неће бити разлог да не изводим одбрану. Разлози да не изводим одбрану биће ових пет, које сам вам овде таксативно навео: регулисање статуса правних саветника, плаћање одбране, документ о захтеву за непоштовање суда из 2005. године, отета документа из 2005. и превод ове две књиге, "Идеологија српског национализма" и "Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације" на енглески језик, пошто је то била последња верзија става секретаријата. То је пет услова без којих нећу изводити одбрану. Све је на праву засновано, имам упориште у статуту трибунала, имам упориште у општим правним принципима.

Морам знати све што се мене тиче. Која су ми то документа отета и зашто су ми отета? Шта мене брига што је тужилаштво погрешило, ја морам знати о чему се ту ради, можда ми нешто то вреди, и морам знати зашто је тужилаштво својевремено подносило захтев за непоштовање суда, а ви га одбили. И то морам знати.

Дакле, ја нећу подносити одбрану ако се ова моја статута права не испуне, не реализују, јер ми се онда одбрана

обесмишљава. А знате шта, колико год да је човек паметан, он мора имати сараднике напољу који ће му помагати и налазити сведоке, прелиминарно са њима разговарати, правити са њима прелиминарне изјаве, читав низ послова ту има, помагати у припремању сведока. Знате ли колико је тужилаштво припремало сведоке? Они их доведу у Хаг неколико дана пре сведочења, па их терају да уче напамет као песмицу све оно што ће да кажу у судници, па их онда проверавају јесу ли добро ту песмицу научили. Што бих се одрекао тог права и те праксе? И моји ће сведоци овде да певају као песмицу све оно што унапред науче да треба да кажу, али њих тужилаштво неће хватати у лажи као што сам ја успевао да ухватим у лажи скоро сваког сведока оптужбе.

Жан-Клод Антонети: Добро, скоро сам заборавио, имамо један мањи исправак на записник. Јучер сте рекли да је био неки заштићени сведок Милорад Војновић, о томе смо били говорили. Ја сад имам тај део записника пред собом. Онога дана када је дошао, он се појавио пред судом као сведок без икакве заштите, дакле, он није уживао никакве заштитне мјере. Можда је дошло до збрке, али тај сведок никада није био заштићен, имам овдје пред собом ту страницу записника.

Господине тужитељу, имате ли ви што за додати? Видјели сте, преводиоци су обавили фантастичан посао, преводили су чак оном брзином којом сам ја говорио, па им се од срца захваљујем, јер захваљујући њима, успјели смо завршити на вријеме, захваљујући њиховој брзини. Господине Маркузен, ви ћете бити брзи као и они, што ви имате за рећи?

Ако ми онемогућите извођење одбране, онда одмах можете да закажујете завршне речи

Тужилац Матијас Маркузен: Па, једна је минута након седам сати, бојим се да немам времена да бих пуно тога рекао, но, часни суде, тужитељство може поднијети вама не-



ки материјал у вези са темама о којима је говорио оптужени. Оптужени заправо у суштини тражи да ви преиспитате неколико одлука које сте донијели, но он ништа није учинио да би испоштовао стандард, то јест за поновно разматрање. Ја бих рекао да, ако оптужени жели наставити са својим тврдњама које је сада изнио, он свакако то може направити, он може написати то тако да ми можемо одговорити.

Што се пак тиче одлуке по правилу 65тер г коју сте довели, он може тражити дозволу за подношење жалбе на ту одлуку. Ја мислим да је он рекао да је, наиме, релевантно то да би се могло оповрћи ваш налог. Он практички пријети да неће изводити одбрану. Наравно, он је тај који одлучује хоће ли то чинити или неће. Ја сам такође видео да правило 65тер г налаже оптуженом да тужитељству објелодани доказне предмете одбране, према томе, ми бисмо тражили да нам се и то да.

Жан-Клод Антонети: Да, свакако имате право. Ето, господине Шешељ, хоћете ли поново узети ријеч, па ћемо завршити послје тога.

Проф. др Војислав Шешељ: Господине председавајући, ја вама ништа не претим, ја се борим само за своја права, и ових пет захтева које сам поднео фундаментална су моја права. Ништа ја не претим, али ако ових мојих пет захтева не испуните, ја ћу о њима говорити у завршној речи, ја нећу говорити о меритуму, него ћу говорити о свим мојим прекршеним правима од када сам дошао у Хаг, а у уводној речи одбране, могу вам то унапред открити, највише ћу говорити о овој вашој одлуци и делимично издвојеном мишљењу. То ће бити у мојој уводној речи одбране, четири сата ми треба, довољно ми је. Мало ћу брже говорити него ви. Ја се вама дивим како можете тако споро да говорите, ја никад нисам могао.

Ето да знате то, кад ја завршим са четири сата уводне речи одбране, ако ми онемогућите извођење одбране, онда одмах можете да заказујете завршне речи, а ваљда је тужилаштво завршило свој завршни поднесак, ваљда су радили све ово време, ваљда нећемо морати дуго да их чекамо. Или у противном, ако их будемо дуго чекали, онда ће се потврдити ова претпоставка која се све чешће у јавно-

сти износи, да је Хашки трибунал добио задатак да ме овде по сваку цену задржи док се не заврши још један изборни турнус у Србији.

Жан-Клод Антонети: Господине Шешељ, ја вам могу рећи да мени нико није рекао да вас задржим, нитко, а ни мојим колегама. Наравно, могу они казати нешто о томе, али бојим се да се нитко не би усудио мени нешто у том смислу рећи. Ја вам морам рећи да сам ја потпуно самосталан, да ја не овисим ни о коме. Знам да предстоји изборно вријеме код вас, наравно, ту је велика национална дебата. Ја, наравно, могу узети то у обзир, али ви сте овдје, видјели сте нашу одлуку. Нисте ослобођени, али нама нитко није рекао – задржите Шешеља. Дакле, што се мене тиче, то и ви јако добро знате. Господине Маркузен, изволите.

Матијас Маркузен: Укратко, часни суде, ја мислим да би оптуженом требало казати да случајно не буде у криву, да не може заправо изнијети уводни говор, а да не предочава доказе, јер уводни говор заправо представља увод у извођење доказа одбране. Према томе, ако оптужени не жели поднијети материјале по правилу 65тер, ми прелазимо одмах на завршни поднесак и на завршне ријечи.

Проф. др Војислав Шешељ: То једноставно није истина. Ја на уводни говор одбране имам право, мене ништа не обавезује да подносим било који доказ. Ту обавезу ја немам. Можда немам никаквог доказа, али имам право на уводну реч одбране. Погледајте још ово, господо судије, ако имате стрпљења. Ја имам право теоријски да поднесем уводну реч одбране и да пријавим себе као јединог сведока одбране и да се препустим унакрсном испитивању. И то је моје право, а тужилаштво ништа не зна. Шта сад? Измишљају нешто безвезе, не може ми нико оспорити право на уводну реч одбране. У уводној речи одбране ја ћу говорити и о томе које сам доказе хтео да изведем и зашто нисам био у стању да их изведем. Ето, и то ћу урадити, да задовољим тужиоца.

Жан-Клод Антонети: Добро, ви сте начели правне проблеме, вијеће ће се бавити тиме. Захваљујем свима, посебно преводитељима, припадницима службе сигурности, људима из тајништва, свим судским послужитељима, наставићемо када за то дође вријеме. Хвала и довиђења.



Српска радикална странка тражи да Србија постане чланица ОДКБ-а

Чланством у ОДКБ-у Србија штити своје интересе

- Уколико постане чланица ОДКБ-а, Србија ће моћи да обнови своју независност и суверенитет, које данас угрожавају велике западне силе и НАТО пакт



Пише: Борис Алексић

Посланичка група српске радикалне странке поднела је предлог Народној скупштини о образовању сталне скупштинске делегације при Паралемнтарној скупштини Организације за колективну безбедност и сарадњу (ОДКБ), коју предводи Руска Федерација. ОДКБ је формирана још 1992. године док је њен вишестрани међународни уговор регистрован у Уједињеним нацијама 1995. године. Од децембра 2004. године, ова организација има статус наддржавног субјекта у Генералној скупштини УН. У марту 2010. године, потписана је заједничка декларација УН и ОДКБ са циљем одржавања међународног мира и безбедности. Сарадња се продубљује и позивањем на Главу VIII Повеље УН. ОДКБ има контакте и са Организацијом евроазијске економске сарадње (ЕврАзЕС), Шангајском организацијом сарадње (ШОС) и Заједницом Независних Држава (ЗНД). ОДКБ одржава везе са бројним међународним организацијама, укључујући Антитерористички комитет СБ ОУН, Управу ОУН за борбу против трговине дрогом и криминала, Међународни комитет Црвеног крста, Савет држава Балтичког мора, итд. Највиши орган ОДКБ је Савет колективне безбедности (СКБ), који чине представници држава чланица са генералним секретаром.

ОДКБ је потпуно посвећена принципима Повеље УН. За разлику од НАТО пакта, који својом агресивном политиком нарушава принципе УН и Завршног хелсиншког акта, ОДКБ их штити. ОДКБ чине, као пуноправне чланице, Русија, Белорусија, Казахстан, Јерменија, Узбекистан, Киргизија и Таџикистан.

Интереси ОДКБ-а и Републике Србије су у потпуности подударни. Зарад очувања свог територијалног интегритета, Србија инсистира на поштовању начела УН и међународног права. Представници Русије у Савету безбедности истичу да су Косово и Метохија неодојиви део Србије, док је руска влада својим ангажовањем на међународном нивоу зауставила процес признања независности јужне српске покрајине.

Уколико постане чланица ОДКБ-а, Србија ће моћи да обнови своју независност и суверенитет, које данас угрожавају велике западне силе и НАТО пакт. Сарадња са ОДКБ је изузетна прилика за јачање одбрамбених снага. Чланице ове организације су пријатељске земље које су се супротставиле агресији НАТО пакта на Савезну Републику Југославију.

ОДКБ је потпуно посвећена борби против тероризма и нарко-мафије. Са друге стране, од интервенције НАТО пакта у Авганистану, производња хероина се повећала двоструко у односу на светску производњу од пре 10 година! Слично је са јужном српском покрајином, која је под НАТО пактом постала главни дистрибутер наркотика у Европи.

Чланство у ОДКБ и формирање сталне делегације Народне скупштине Републике Србије при Парламентарној



скупштини ове организације је шанса коју Београд не сме да пропусти. Сарадња са Русијом отвара могућност за нашу државу да живи без уцена и притисака са Запада. Русија и ОДКБ су данас важан чинилац међународних односа и њих и највеће западне силе морају да питају за мишљење пре повлачења било каквог потеза.

Након посете премијера Путина Београду, Москва је најавила могуће инвестиције од 10 милијарди евра у Србију. Подсећања ради, ЕУ годишње у Србију улаже око 120 милиона евра, при том постављајући различите политичке и економске услове.

Нажалост, режим у Београду због уцена из Брисела и Вашингтона одбија да успостави ближе везе са Москвом и традиционалним пријатељима Србије. На тај начин Демократска странка краде историјско време српском народу и штити себичне интересе западних земаља на Балкану.

Међутим, Српска радикална странка зна да штити српске националне интересе и због тога ће инсистирати да Србија постане чланица ОДКБ-а.

Режим Бориса Тадића спреман да
противуоставно разговара о подели Косова и Метохије

Режим се одриче Косова и Метохије

- Српска радикална странка је, по ко зна који пут, на седници Скупштине Србије доказала да режим Бориса Тадића увелико припрема признање нелегалне независности Косова и Метохије

Режим Бориса Тадића се припрема да, по налогу Брисела и Вашингтона, призна нелегалну независност Косова и Метохије. Улазак у преговоре о решавању тзв. практичних питања, а одустајање од потврђивања питања статуса у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244, представља улазак у процес признања противправно проглашене независности Косова. Спремност режима да отворено призна тзв. државу Косово потврђује и изјава Борка Стефановића у којој он наглашава да је „српски преговарачки тим спреман да разговара о подели Косова“. Шеф преговарачког тима је то отворено признао и на седници Народне скупштине Републике Србије чије је заказивање иницирала Посланичка група Српске радикалне странке

Радикали дигли глас

Српска радикална странка најоштрије је осудила најаву поделе Косова и Метохије и истакла да је то само један у низу показатеља да је Тадићева власт спремна да се, по налогу Брисела и Вашингтона, одрекне Косова и Метохије зарад некакве утопијске евробудућности. Посланици Српске радикалне странке, на седници Скупштине Србије која је одржана 27. априла, затражили су од Стефановића да објасни своје противуоставне иступе у јавности. Скупштинску расправу обележила је дебата између Борислава Стефановића и посланика Српске радикалне странке Вјерице Радете.

Посланици Српске радикалне странке захтевали су да се поред Стефановића на тој седници појави и председник Србије Борис Тадић, али је он избегао долазак.

Посланик Српске радикалне странке Вјерица Радета затражила је од Борислава Стефановића да образложи и своју изјаву да „ниједно постављено питање са шиптарском



делегацијом неће априори бити одбијено од стране делегације Републике Србије“.

– Да ли то значи да ако Едита Јашари, или неко други из тог шиптарског тима, затражи да се прихвати и да се потпише независност самопрокламоване државе Косово, да ви и то, господине Стефановићу, нећете априори одбити већ ћете и о томе да разговарате? – упитала је Радета.

Тадић крши члан 8. Устава

Посланици Српске радикалне странке све време су потенцирали недолазак председника Србије Бориса Тадића на седницу Скупштине Србије.

– Најодговорније лице је Борис Тадић и ово је био правни основ на основу кога сте могли и њега да позовете, јер он је тај који треба да објасни и народним посланицима и грађанима Србије зашто је Србија ушла у преговоре о решавању тзв. практичних питања, а на тај начин заправо одустала од потврђивања питања статуса Косова и Метохије у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244, чиме је, заправо Србија ушла у процес признавања противправно проглашене независности Косова.

Последњи пут у овом парламенту се о Косову и Метохији разговарало у јулу прошле године, када смо усвојили Резолуцију која обавезује све надлежне органе и која гарантује да је Косово и Метохија саставни део Републике Србије, а већ 3. августа прошле године, Борис Тадић је под притиском ЕУ, СМС поруком натерао Вука Јеремића да на седници Савета безбедности УН промени Резолуцију Народне скупштине и никада јавност Србије није упозната шта је заправо тада урађено.

Наше суштинско питање јесте – ко је овластио Борка Стефановића, ми претпостављамо да је то Борис Тадић, и одакле и Борко Стефановић и, пре свега, Борис Тадић црпе овлашћења да господин Стефановић може да каже да је српски преговарачки тим спреман да разговара о подели Косова? Ово је пре свега у супротности са Уставом Републике Србије, са чланом 8. Устава Републике Србије који гарантује територијалну целовитост Републике Србије – рекла је Вјерица Радета.

Она је истакла да Стефановић мора да одговори зашто је преговарачки тим на чијем је он челу одустао од Резолуције 1244.

– Зашто је и ко га је овластио, из ког правног акта је црпео овлашћење да каже да је српски преговарачки тим спреман да разговара о подели Косова? То је оно што је суштина и то је оно што јасно говори о томе да је, нажалост, преговарачки тим, односно да је, нажалост, режим у Србији, ушао и улази у противправно признање проглашења независности Косова – указала је Радета.

Матичне књиге дају терористима

Стефановић је невешто покушао да оправда своје изјаве, тврдећи да је рекао да је спреман да преговара о подели Косова и Метохије, али да то не значи да би потписао такав договор.

– Овај процес је смишљен да би се решили конкретни проблеми који притискају грађане на Косову и Метохији. То је наш мандат, тиме се бавимо и о томе разговарамо. Наши грађани на Косову и Метохији живе на различит начин јужно и северно од Ибра. Наши грађани имају различите проблеме јужно и северно од Ибра. Наши грађани траже да као држава и као влада учинимо све да им олакшамо живот и решимо њихове проблеме, али исто тако траже да престанемо са слањем порука из Београда које суштински не могу ни на који начин да им помогну – рекао је Стефановић, напомињући да су главна питања о којима се преговара предаја катастра, матичних књига и слобода кретања.

Реплицирајући на Стефановићево правдање, Вјерица Радета је оптужила преговарачки тим, али и председника Тадића да својим поступцима помажу независност јужне српске покрајине.

– Преведено на језик разумљив сваком: разговарали сте о катастарским оператима. Да ли сте свесни шта значи да предате катастарске операте шиптарским сепаратистима? Разговарали сте, кажете, о слободни кретања. Да ли сте свесни шта радите ако дозволите под том фирмом – слободе кретања, да се са шиптарским регистарским таблицама шврћкају по Србији Шиптари, да нормално прелазе преко Србије? Да ли сте свесни да су све то, корак по корак, признања лажне државе, самопрокламоване државе Косово? Да ли сте свесни, разговарали сте о матичним књигама – да ли сте свесни шта ћете урадити када предате шиптарским сепаратистима матичне књиге? – упитала је Радета Стефановића.

Стефановић бранио терористе

Лицемерје Борислава Стефановића ишло је дотле да је, после изјаве Радете да су представници приштинских институција терористи, почео да брани нелегалну косовску владу и њене функционере.

– Треба да будете свесни да су људи које називате шиптарским сепаратистима грађани ове земље – казао је Стефановић, а онда наставио да заступа идеју о подели Косова и Метохије:

– Немогуће је да се наши грађани у Клини и председник општине Клина осећају вашим суграђанином. То треба ја-

сно да кажете овом народу. И то је реалност, као што је реалност да Срби на северу Косова и Метохије никада неће прихватити да су део тзв. независне државе Косова, као они јужно од Ибра. Само, њихови проблеми су другачији – рекао је Стефановић алудирајући да, у складу са његовом визијом реалности Србије треба да се одрекне територије Косова и Метохије јужно од Ибра.

Где је Резолуција 1244?

У наставку скупштинске расправе, Радета је оптужила режим да са Приштином води тајне преговоре о посредном признавању самопрокламоване државе Косово.

– Стефановић говори о Србима јужно од Ибра, о Србима северно од Ибра, а то су обичне флоскуле. Ми хоћемо да се онај ко представља Србију пре свега избори за примену Резолуције 1244. Јасно је да се режим понаша по диктату ЕУ и НАТО-а и да су спремни да признају независност Косова и Метохије јер је то услов Брисела за улазак Србије у ЕУ – објаснила је Радета.

После овога и сам Стефановић признаје да се преговара у тајности и да грађани Србије, а ни сами посланици Скупштине Србије, нису упознати са свим детаљима преговора.

– Ако нађете један пример јавних преговора, ја ћу вам одати јавно признање за то. Преговори у својој суштини морају да имају елемент заклоњености од јавности – рекао је Стефановић, а онда, на запрепашћење посланика, настадио да брани план о подели јужне српске покрајине.

– Подела Косова јесте једна од тема око којих смо ми спремни да разговарамо. И скупштинска резолуција, последња која је усвојена, нам омогућава и даје довољно простора за то – објашњавао је Стефановић шокираним посланицима.



ЕУ подржава независност

Током скупштинске расправе Стефановић се позивао да Србија има подршку Европске уније у преговорима са нелегалним приштинским институцијама.

– Ви кажете – имате подршку Европске уније, па зна цела Србија да подршка Европске уније подразумева да се удовољи управо оном што траже шиптарски терористи и сепаратисти, а то значи отцепљење Косова од Србије. Ви радите у интересу шиптарског сепаратизма и њихове владе, сепаратистичке, за коју сте сами рекли да то јесте – указала је Радета.

Састанак шефа преговарачког тима Београда Борислава Стефановића и шиптарских сепаратиста у Приштини једна је у низу потврда да је режим Бориса Тадића ушао у процес фактичког признања независности Косова. Скандалозно је и недопустиво да Стефановић уопште разговара са члановима владе шиптарских сепаратиста и терориста, а нарочито што то чини испред заставе НАТО државе Косово.



Стефановић слагао

Ни ова скандалозна Стефановићева изјава није остала без реакције Српске радикалне странке.

– Ви се усуђујете да кажете да је некад у овом парламенту донета резолуција која отвара могућност поделе Косова и Метохије. То су ноторне лажи, господине Стефановићу. Ви не знате шта ћете да кажете, зато је требало да доведете Бориса Тадића да он одговори Народној скупштини и грађанима Србије зашто полако, али сигурно, лажна држава Косово клизи у независност, захваљујући политици режима Бориса Тадића. То је оно о чему смо ми хтели

овде данас да разговарамо, а не да слушамо нешто што сте ви унапред научили и што сте припремили да овде кажете. Стефановић је признао, дакле, да је тема за разговоре и подела Косова, то је оно што ми најоштрије осуђујемо, потврдио да, уопште, разговори о тим такозваним практичним питањима, заправо значе улазак у процес признања противправно проглашене независности Косова – сумирала је Радета.

Љубомир Краговић, председник скупштинског одбора за Косово и Метохију упозорио је да режим нема овлашћење да дели грађане Косова и Метохије: „Мене зову грађани централног Косова, грађани Штрпца, грађани из Косовског Поморавља и кажу – шта ови раде, шта нас деле, раздвајају и ко је њима дао мандат? Да ли је то по налогу Вука Јеремића, да ли је то по налогу Бориса Тадића? У чије име говори тај Борко Стефановић? Кога он хоће да дели? Чију бабовину хоће да дели, поручују му Срби са простора Косова и Метохије“.

Краговић је уједно поставио питање да ли преговарачки тим треба да спроводи одлуке које усвоји Народна скупштина Републике Србије.

Припрема признања независности

Српска радикална странка је, по ко зна који пут, на седници Скупштине Србије од 27. априла, доказала да режим Бориса Тадића увелико припрема признање нелегалне независности Косова и Метохије. После индиректног признања нелегалних приштинских институција кроз започињање преговора са њима, Тадић предаје албанским званичницима (терористима) матичне књиге, катастарске податке и планира да омогући кроз Србију пролаз возила са таблицама нелегалне државе Косово. Паралелно, Тадић води преговоре о подели Косова који би на крају требало да резултирају и признањем независности од стране Србије, а све зарад чланства у ЕУ.

Р. В. С.



Председник општине Штрпце Звонко Михајловић упозорава:

Влада дели Србе на Косову и Метохији

„Уместо да режим стане у одбрану наших људских права, он овим преговорима улази у процес фактичког признања независности Косова“, каже у разговору за „Велику Србију“ председник општине Штрпце Звонко Михајловић, набрајајући подужу листу елементарних људских права која су Србима ускраћена. Он изражава сумњу да ће неки од проблема са којима се његови суграђани суочавају бити решен јер, како каже, да је влада имала политичку вољу, неки од њих би већ били решени. Објашњавајући ситуацију у општини Штрпце, чије је становништво средином 2009. године било изложено хуманитарној катастрофи, када је пре месец дана било без електричне енергије која је искључена по налогу тзв. косовских институција, истиче да су Срби разапети између незаинтересоване и пасивне владе и снажних напора тзв. шиптарских власти да угуше све српске институције и формирају своје.

• Како коментаришете преговоре Приштине и Београда?

Улазак у преговоре о решавању тзв. практичних питања, а одустајање од потврђивања питања статуса у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244, представља улазак у процес признања противправно проглашене независности Косова. Важно је напоменути да је актуелна власт у Београду, под притиском Вашингтона и Брисела, неколико пута до сада, додуше стидљиво, позивала Србе да учествују на изборима које организује тзв. Влада Косова, и на тај начин посредно помагала интеграцију Срба у нелегалне институције тзв. Републике Косово. Имајући све ово у виду, наша страховања да преговори воде ка томе су оправдана.

У преговоре се ушло чим је косовска страна добила зелено светло и подршку за ставове које ће да заступа од својих пријатеља, пре свега САД. Мада, добри познаваоци прилика на терену, одлично знају да се отворена подршка косовским Албанцима никада, нарочито за последњих 12 година, није доводила у питање. Па чак и када је од стране Шиптара, а наочиглед целокупне светске јавности 17. марта 2004. године на Косову и Метохији извршен погром над српским становништвом, са циљем да се јужна српска покрајина етнички очисти од преосталих Срба. Званични Београд пак започиње преговоре у ситуацији када нема обезбеђену међународну подршку, што за једно овакво комплексно питање може бити пресудан фактор. Нема је, јер је својом поданичком и слепопослушничком политиком режим Бориса Тадића дозволио себи да се проблем решавања статуса Косова и Метохије из Савета безбедности, где значајну улогу имају Русија, Индија и Кина, које су својим принципијелним ставом, поштујући међународно право и принципе неповредивости граница, не признајући једнострано проглашену независност Косова, стале на страну Србије и њене одбране националног интереса, измести на терен ЕУ. Србија, с друге стране, у Европској унији нема ни једног пријатеља, већ напротив. Добро је познато да је већина земаља ЕУ признала једнострано проглашену одлуку тзв. Косовског парламента о независности јужне српске покрајине.



• Шта српско становништво на Косову и Метохији може да очекује од преговора

Уместо да режим стане у одбрану наших људских права, он преговорима улази у процес фактичког признања независности Косова. Ускраћена су нам елементарна људска права, пре свега слобода кретања, безбедност, право на рад, заштиту личне својине, употребу језика, културе, обичаја, право на постојање српских институција. Тренутно најактуелнији проблеми су укидање рада српских мобилних оператера и право коришћења српских регистарских ознака градова на Косову и Метохији. Наиме, прошло је већ више од девет месеци како је тзв. Косовско регулаторно тело, уз помоћ КПС (Косовске полицијске службе), у рушилачком походу демолирало предајнике који су сигналом снабдевали српске средине и тиме омогућавали нормалну комуникацију Срба са централном Србијом и остатком света. Овај проблем је присутан у свим српским срединама, изузев севера Косова и Метохије, где су Срби успели

Срби изиграни

Плашимо се да преговори између Београда и Приштине неће Србима донети ништа добро јер је влада до сада хиљаду пута изиграла Србе, поступајући супротно њиховим интересима. Један од таквих примера је долазак мисије Еулекс. Наиме, у организацији Скупштине заједница општина више од 70 одсто косовскометохијских Срба својим потписима успротивило се идеји да се мисија УН-МИК-а замени мисијом Еулекс-а, због страха да ова мисија неће бити статусно неутрална, већ да ће њена улога на терену бити учвршћивање и јачање институција тзв. Републике Косово. Није пуно времена протекло а наша бојазан се показала оправданом. Занимљиво је и то да се на дан предаје ових потписа председнику Републике Борису Тадићу, од стране легитимно изабраних представника Срба, на Андрићевом венцу појавила и мања група Срба, предвођених начелником Косовског управног округа Гораном Арсићем, Радом Трајковић, Ранђелом Нојкићем која је заступала другачије ставове. Дошли су тамо на Тадићев позив и рекли да су Срби на Косову и Метохији, иако су могли да говоре искључиво у своје име, сагласни да Еулекс дође и буде распоређен у јужној српској покрајини. Тада је председник Републике погазио вољу косовскометохијских Срба и значајно их поделио. Те поделе су и данас евидентне на сваком кораку.



да одбране и под својом контролом очувају предајнике. Ти проблеми неће се решити преговорима, јер неки од њих су могли већ да буду решени, и то без икаквих преговора, али влада није била заинтересована јер да је имала политичку вољу и спремност, могла је да реши проблем укидања српских мобилних оператера и да се Србима омогући нормално снабдевање сигналом, јер за то држава има механизме.

• Какав је однос Владе Републике Србије према Србима који живе на Косову и Метохији?

Он је евидентно селективан и разликује се од средине до средине. Недопустиво је да влада врши поделу српског народа који живи у јужној српској покрајини. Највећа се пажња у сваком смислу посвећује Србима који живе на северу Косова и Метохије. То се пре свега огледа у улагањима која се издвајају из буџета а односе се на инфраструктуру, запошљавање, изградњу станова, спортских хала и сл. Нико, наравно, нема ништа против овога, само тражимо подједнако третирање и нас осталих. Зар нисмо сви ми грађани Србије? Посебно је важна институционална подршка Републике Србије која је на северу Косова и Метохије изузетно снажна, што није случај са осталим срединама.

Оваква појава била је присутна и за време претходне владе.

• Са каквим се проблемима суочавају житељи општине Штрпце?

У општини Штрпце живи 12.000,00 Срба и око 3.500 Албанаца. Општина има изузетно важан стратешки значај и у свом саставу велике потенцијале. Потенцијал општине се огледа пре свега у области туризма, Ски-центар Брезовица, у богатству водом, са две реке, многобројним планинским изворима, богатству шумом, пре свега четинарима, идеалним климатским условима за развој малинарства, боровница и осталог јагодичастог воћа. Упркос томе, суочавамо се са великим проблемима. Влада Србије је пасивна и незаинтересована да нам помогне и олакша опстанак док тзв. Влада Косова улаже максимум снаге на гашење преосталих српских институција, јединих легалних и легитимних, и формирањем шиптарских у чијем раду учествују и поједини материјално мотивисани, Срби чији је основни задатак обрачун са Србима. На мети су пре свих локална самоуправа, просвета и здравство. А опет, са друге стране, Срби у Штрпцу су потпуно свесни да им без ин-

ституционалне повезаности са централном Србијом нема опстанка, и зато се са својим општинским руководством грчевито супротстављају таквим намерама. Отежавајућу околност представља чињеница да поједини Срби запошлени у буџетским установама Републике Србије учествују у изградњи тзв. косовских институција без икакве сметње од стране свог послодавца.

Други фронт тзв. Владе Косова је свакако покушај мењања етничке структуре становништва кроз дивљу градњу која се изводи у тзв. викенд зони на потезу од Брезовице до Ски-центра Брезовица. Такође присутни су и покушаји да се под плаштом приватизације опљачка и отуђи државна имовина Републике Србије у којој ради не мали број Срба.

• **Да ли сте се обраћали за помоћ надлежним државним органима?**

Небројено пута. О свему овоме смо у више наврата обавештавали надлежне органе Републике Србије и од њих тражили да предузму конкретне мере у циљу спречавања ових појава. Међутим, осим декларативне подршке, свака друга је изостала. Упозоравали смо да Влада Србије мора да се активно укључи у решавање незапослености и низ других проблема са којима се суочавамо, али нисмо наишли на разумевање. Познато је да је велики проценат Срба у општини Штрпце, пре НАТО агресије, радио и своју егзистенцију остваривао ван територије своје општине, пре свега на територији општина Урошевац, Приштина, Качаник и сл. Данас су сви ти људи без посла и без решене ег-



„Приштина је та која намеће теме разговора. На пример, катастар и матичне књиге су нешто до чега је јако стало Албанцима. Нарочито питање катастарских књига које би требало, уколико дођу у руке Албанцима, да послуже за мењање власничке структуре земљишта које је и даље 57 одсто у власништву Срба. А познато је да се промет непокретности одвија искључиво на релацији купац Албанац-продавац Србин, и то у изузетно неповољним условима и далеко испод тржишне цене. Најава да ће српска страна ипак дати копије књига је изузетно погрешна, из разлога што ће те копије омогућити да на основу њих Албанци израде сопствени катастар са врло прецизним подацима“, истиче Звонко Михајловић, председник општине Штрпце.

зистенције. Њихове су фабрике узурпиране, радна места узурпирана, право на рад ускраћено. Све је то урађено под покровитељством Запада који великодушно „води бригу“ о косовскометохијским Србима, а наша влада то немо посматра.

• **На који начин се ви као председник општине Штрпце борите за опстанак?**

Упркос свим овим недаћама и проблемима, општинско руководство, кога чине коалиција СРС и ДСС, готово без ичије значајне подршке успева да се избори са проблемима и оствари неке запажене резултате. Општина Штрпце је тако, прошле године, у организацији Клуба привредних новинара, на нивоу целе Републике, изабрана као једна од седам најперспективнијих општина, добивши том приликом признање Општина будућности, за програм у области развоја и производње здраве хране. Такође је прошле године општина Штрпце, у организацији и под покровитељ-

ством Министарства животне средине и просторног планирања, у акцији Велико спремање Србије, на нивоу целе Републике освојила прво место по процентуалном броју грађана који су учествовали у овој акцији (преко 20 одсто грађана). Награда од 30 милиона динара, искоришћена је за набавку канти за смеће, куповину аутосмећара и изградњу санитарне депоније. Изборили смо се да Министарство за Косово и Метохију, по први пут у овој општини, помогне изградњу 16 станова за потребе интегрисања расељених лица. Општина је иницирала и изградњу четири породичне куће за стамбено и материјално угрожено становништво. Ове године у плану је изградња још четири куће. Уз стручну подршку Института за воћарство из Чачка, успешно смо развили програм садње малина и тиме омогућили да велики број домаћинстава остварује солидан приход и живи од свог рада. Намера нам је да у наредном периоду општина Штрпце буде препознатљива у Републици Србији по малинарству.

• **Који услови се морају испунити да би се живот српском становништву олакшао?**

Ако се узме у обзир да општина Штрпце има ограничена средства и да се од тих пара не могу покретати крупнији пројекти, потребно је да се за покретање, пре свега малих и средњих предузећа, активније и снажније укључи Влада Републике Србије, која би морала да има потенцијал за тако нешто.

• **Како видите своју, али и будућност својих суграђана на Косову и Метохији?**

То што су Срби успели да опстану и одрже се на територији општине Штрпце, која се иначе налази у тоталном албанском окружењу, треба пре свега захвалити чињеници да су већина у својој општини и да су српска села међусобно компактна и повезана. И наравно, снажаном осећају да живимо на својој дедовини и да је Косово и Метохија неотуђиви део Србије. Живимо у нади да ће период окупације Косова и Метохије ипак проћи и ствари доћи на своје место. Свакако да је ово дуг и тежак период, и да нама ништа друго не преостаје него да издржимо зарад наших поколења.

Великоалбански сепаратисти под заштитом НАТО-а

Југ централне Србије (подручје општина Прешево и Бујановац) је подручје с дугорочним потенцијалом могуће дестабилизације и отварања кризних процеса. Развој ситуације на том делу територије Републике Србије, на коме поред Срба и Рома живи албанска национална заједница, неодвојиво је повезан са догађајима на Косову и Метохији, јер је тзв. Пршевска долина активна компонента великоалбанских аспирација и стратешког плана за стварање „јединствене албанске државе“. Великоалбански сепаратисти у Приштини креирају политику албанске мањине на југу централне Србије и то подручје постављају као таоца сопствене политике и средство за притисак на Београд да обузда Србе на северу Косова у њиховом одбијању да прихвате албанску парадржаву.

Носећи елементи процеса дестабилизације на подручју Прешева и Бујановца су све гласнији, јавни захтеви албанских политичара, па чак и представника општинских власти у Бујановцу и Прешеву, за припајање тзв. Пршевске долине „независном“ Косову, што тешко узнемирава грађане српске националности и ремети међунационалне односе. У том правцу је, почетком маја 2011. године, одржан састанак политичких представника Албанаца са Косова и Метохије и југа централне Србије у Гњилану, које је постало центар великоалбанског деловања према подручју Прешева и Бујановца. Састанку су присуствовали председник општине Прешево Рагми Мустафа, потпредседник Скупштине те општине Орхан Реџеџи, председник Скупштине општине Бујановац Јонуз Муслију, Хидајет Хисени из Демократске партије Косова Хашима Тачија, Ахмет Исуфи и Ајет Идризи из Алијансе за будућност Косова Рамуша

Харадинаја, Раиф Цела из Покрета за уједињење, представници Покрета „Самоопредељење“ Албина Куртија и професор међународног права Фљамур Хисени. Закључак састанка је да питање „Пршевске долине“ (подручје општина Прешево и Бујановац) треба решавати у склопу разговора Приштине и Београда, а општине Прешево, Бујановац и Медвеђа треба да припадну Косову. Учесници састанка су затражили од међународне заједнице да изврши притисак на Владу Србије да не омета албанско становништво „Пршевске долине“ у „остваривању слободне воље на самоопредељење“. Тај састанак је само један у низу (већина састанака је била тајног карактера) који су одржани ради планирања заједничке стратегије и активности на југу централне Србије. Захтеви упућени с тог састанка дефинитивно се могу окарактерисати као великоалбански, дестабилизирајући и потенцијално ратни.

Коментаришући састанак у Гњилану, Рагми Мустафа је рекао да би општине Бујановац, Прешево и Медвеђа требало да буду припојене тзв. независном Косову, а север Косова Србији, позивајући се при том на илегални референдум из марта 1992. године, када су се Албанци из ове три општине наводно изјаснили да желе да буду део Косова. Мустафа је поручио да ће „ако дође до разговора о подели Косова, Албанци из Пршевске долине свакако инсистирати на томе да ове три општине буду део Косова“.

НАТО подржава стварање „Велике Албаније“

Иако не представљају новину у деловању великоалбанских сепаратиста, захтеви за припајање Прешева, Бујановца и Медвеђе тзв. Косову су на састанку у Гњилану први



пут тако јединствено и јавно пласирани. Имајући у виду да су састанку присуствовали представници две водеће великоалбанске партије с Косова и Метохије, Тачијеве и Хардинајево, те екстремног Покрета „Самоопредељење“, који заправо представља неку врсту политичког крила терористичке организације „Албанска национална армија“ чији је циљ стварање „Велике Албаније“, онда нема никакве дилеме да је крајњи циљ интегрисање југа централне Србије у пројекат тзв. „природне Албаније“ („Велике Албаније“). Да великоалбанске претензије према југу централне Србије представљају реалност, потврдио је, 2010. године, и угледни канадски истраживачки институт „Глобал рисрч“ у анализи насловљеној „Велика Албанија претња новог конфликта на Балкану под спонзорством САД“, у којој је наглашено да западна војна алијанса индиректно подржава план стварања „Велике Албаније“. Њу би, како је замишљено, пише у анализи, осим Албаније, Косова и југа Србије, чинили српска провинција Санџак, део Црне Горе (Плав, Гусиње, Малесија, Улцињ), те део Грчке и западне Македоније.

Шта се крије у захтевима председника општина Прешево и Бујановац упућеним западним амбасадама

Захтев за демилитаризацију „Прешевске долине“ је један од најважнијих праваца деловања албанских политичких лидера и представља покушај да се Београду одузме могућност ефикасне контроле над тим делом територије у циљу спречавања организованог криминала, екстремизма, сепаратизма и тероризма. Најснажнији захтев за демилитаризацију, односно повлачење снага Жандармерије уследио је после два терористичка напада на припаднике Жандармерије, јула 2009. године, и потоњих акција полиције на откривању починилаца напада. Скупштина општине Прешево је захтевала безусловно удаљавање припадника Жандармерије с њене територије. На готово целодневној седници Скупштине општине, одлучено је да се усвојени закључци упуте Влади Србије, свим амбасадама у Београду и Организацији за европску безбедност и сарадњу. Затражено је да се прекине „брутално деловање“ Жандармерије.

Председник општине Прешево Рагми Мустафа изјавио је да припадници Жандармерије брутално упадају у куће Албанаца и „малтретирају чак и малу децу“. „Полиција се на исти начин понашала на Косову, па знамо шта се тамо десило. Србија је изгубила Косово. Да ли на овакав начин гура и Прешевску долину према Косову“, упитао је Мустафа.

Писмо са сличним захтевима амбасадама САД, Француске и Немачке у Београду, те мисији ОЕБС-а, упутило је и руководство општине Бујановац, пожаливши се да министар унутрашњих послова спроводи „демонстрацију полицијске силе и репресије“ над тамошњим Албанцима.

„Дачић са својом специјалном полицијом и прећутним одобрењем Владе Србије заправо заводи ванредно стање“, наведено је у допису који су потписали председник бујановачке општине Шаип Камбери и председник Скупштине општине Јонуз Муслију. Албански лидери су поручили да се „измишљањем прича о постојању албанског тероризма“ покушава заправо прикрити неспособност или недовољна спремност за тумачење низа, како наводе, необјашњивих инцидената. Албанске терористичке групе, међутим, како чињенице говоре, нису никаква измишљотина. Европска полицијска агенција Европол је почетком маја 2011. обелоданила да албански организовани криминал део средстава „даје као потпору организацијама бивше Ослободилачке војске Косова“, међу којима је и терори-



стичка Ослободилачка војска Прешева, Медвеђе и Бујановца, која је након завршетка сукоба преименована у „Ослободилачку војску источног Косова“.

Покушаји сецесије југа Србије

На подручју југа централне Србије присутна је и структура кровне великоалбанске паравојне формације „Албанска национална армија“, чији су се униформисани припадници са капуљачама на главама и наоружањем појавили почетком маја 2011. године у Дреници, на Косову и Метохији. Они су тиме обележили годишњицу постојања те терористичке организације чији је циљ стварање „велике Албаније“. На југу централне Србије присутно је и деловање исламских екстремистичких организација које припадају Ал Каидиној мрежи (муџахединска јединица „Абу Бекир Сидик“, чији је штаб у јужном делу Косовске Митровице на Косову и групе „Селефи“, чији је штаб у Гњилану). Група „Селефи“ на Косову и Метохији, по речима директора српске службе БИА Саше Вукадиновића, регрутује младе муслимане и обучава их за самоубилачке акције, посебно у Ираку. Речју, капацитети за изазивање инцидената, насиља и оружаних сукоба на подручју југа централне Србије постоје и могу се активирати у случају покушаја сецесије тог подручја ради припајања тзв. држави Косово.

Евентуалним повлачењем Жандармерије био би отворен пут за деловање екстремиста и терористичких група, посебно у сеоским срединама, које су и даље присутне и активне на том подручју и које најчешће бораве с друге стране административне линије – на Косову.

Не треба пренебрегнути чињеницу да на том подручју организоване криминалне групе шверцују огромне количине наркотика, оружја и белог робља. Преко те територије пролазе главни илегални канали балканске руте за шверц. Мафији је потребан слободан прелазак те територије а не јака полицијска контрола, потребне су јој „меке границе“. Велики Трновац је главни пункт за наркотике на Балкану, по подацима из извештаја Интерпола, по којима је у том селу близу Бујановца у сваком тренутку најмање три тоне хероина спремно за испоруку. Италијански Цен-



тар за борбу против мафије износи податак да се скоро 70 одсто дроге намењене западноевропском тржишту шверцује преко Прешева и Великог Трновца. Италијани су у том извештају написали да, иако се зна да је то подручје пуно криминала (око 5.000 Албанаца се бави кријумчарењем), нико им не може стати на крај.

Не треба заборавити да су албанске криминалне групе биле активни учесници оружане побуне на југу централне Србије, али и главни финансијер тероризма и насиља, о чему говори и поменути извештај Европола. Сем тога, процес демилитаризације је и средство за остварење великоалбанског концепта, по коме у првој фази стварања „јединствене албанске државе“ треба уклонити – оставити без икакве заштите – „унутрашње границе“, односно постојеће границе између држава чији су делови територија предмет великоалбанских претензија, на пример, границу између Македоније и Албаније или административну линију између Косова и Метохије и југа централне Србије. Све чешће у контактима са дипломатама Албанци са југа Србије траже интервенцију НАТО-а ради „очувања мира у региону“.

Инструкције стижу из Приштине

Већина албанских политичких чинилаца на југу Србије поступа према инструкцијама које добија из Приштине. Њихови контакти и договори о даљем деловању са великоалбанским сепаратистима на Косову и Метохији су редовни. Та спрега показује да ће стабилност југа централне Србије понајпре зависити од планова и циљева Приштине а не од реалних потреба грађана на том подручју. Албански политички лидери, прихватањем другоразредне позиције у односу на Приштину, жртвују своје сународнике

на југу централне Србије, стављајући их у позицију таоца и средства за реализацију великоалбанске политике и организованог криминала. Екстремне групације Албанаца на југу Србије су под пресудним утицајем Хашима Тачија и Рамуша Харадинаја који усмеравају њихово деловање. Њихов план је да се, у зависности од развоја догађаја, на северу Косова покрене питање отцепљења „Прешевске долине“ од Србије.

Одборници албанских партија у Прешеву и Бујановцу су, средином 2009. године, усвојили декларацију којом траже стварање албанских регионалних институција, издвојеног региона „Прешевске долине“, као и убрзање разговора с Београдом о регионализацији. Тај документ је потврда декларације из 2006. године. Радио „Дојче веле“ је јавио да Албанци с југа Србије траже формирање региона Прешевске долине, с циљем да тај део Србије прикључе Косову, и то отворено признају. Председник општине Прешево Рагми Мустафа оцењује, јавио је немачки радио, да ће албанска заједница преко регионализације лакше решавати социјалне и економске проблеме у Србији, али и лакше доћи до интеграције с Косовом, под одређеним околностима.

Може се закључити да је потенцијал за геополитичку дестабилизацију Србије на подручју Прешева и Бујановца реалан. Он има свој политички, економски и сепаратистички (екстремистички, паравојни и криминални) елемент. Политички капацитет за дестабилизацију произилази из илегалног референдума из 1992. године, на коме су се Албанци изјаснили за припајање „Прешевске долине“ Косову и Метохији и декларације из 2006. године. Економски потенцијал за могућу дестабилизацију тог подручја је изузетно критичан због огромног сиромаштва, незапослености, ниског образовног нивоа, бесперспективности. Сепаратистички аспект је најтежи. Он почива на великоалбанској идеји која Прешево, Бујановац и Медвеђу третира као „албанске етничке територије“ и смешта их у оквире „јединствене албанске државе“. Великоалбански сепаратизам, у симбиози са организованим криминалом, има потребна финансијска средства, наоружање и паравојне формације које може да употреби као ударну песницу за изазивање сукоба ради реализације политичких сепаратистичких циљева.

Р. В. С.



Гажење Дејтонског споразума



Пише: Душан Марић

Захваљујући притисцима Запада и антидејтонским диктаторским одлукама тзв. високих представника, Република Српска је од усвајања Дејтонског споразума до данас остала без химне, заставе, грба, новца, царине, војске, обавештајне службе, правосуђа, права да даје своје држављанство, издаје своја лична документа, своје регистарске таблице на возилима, да самостално одобрава инвестиције, и још педесетак надлежности које јој по мировном споразуму припадају.

Високи представник Педи Ешдаун је још 2000. године, декретом, формирао судове и тужилаштва на територији Босне и Херцеговине и, наравно, Републике Српске, што је супротно Дејтонском споразуму. Немогуће је да се формира и установи било који суд и било које тужилаштво уколико то не буде урађено кроз закон који доноси Скупштина Републике Српске. Бонска декларација, која је донета после Дејтонског споразума, дала је одређене ингеренције високом представнику. Али у тим ингеренцијама нема нити једне из делокруга Скупштине Републике Српске. Такође, Анекс 4 Дејтонског споразума, који у суштини представља Устав Босне и Херцеговине, не даје никаква овлашћења високом представнику за Босну и Херцеговину по питању судова и тужилаштва.

Самовоља високих представника

По Дејтонском споразуму, правосуђе у Босни и Херцеговини припада ентитетима. Тако је и било све док тзв. високи представник, чувени србомрзац Педи Ешдаун, није одлучио да, супротно мировном споразуму, Уставу БиХ и Уставу РС, Србима наметне заједнички (муслимански) суд и заједничко (муслиманско) тужилаштво. Са седиштем у Сарајеву. Са идејом да ове две институције, правду спроводе по систему: кадија те тужи, кадија ти суди. Што оне и чине.

Захваљујући томе, у Босни и Херцеговини се за ратне злочине суди само Србима. Од 10 оптужница и изречених пресуда у Сарајеву, девет је против Срба, а једна против Хрвата или муслимана. Пошто је дискриминација српског народа од стране наметнутих правосудних институција постала неиздржива и опасна по будућност Републике Српске, Милорад Додик, председник Српске и Народна скупштина у Бањалуци, одлучили су након дугогодишњег чекања да се у једном тренутку супротставе самовољи високог представника и кршењу Дејтонског споразума. Донели су одлуку о расписивању референдума, на којем би се грађани овог ентитета изјаснили шта мисле о формирању и раду заједничких правосудних институција (Суда и Тужилаштва) на нивоу БиХ. Затражили су подршку Србије као гаранта Дејтонског споразума, међутим, уместо тога, десетак дана након што је парламент Републике Српске донео одлуку о расписивању референдума, Борис Тадић организовао је тзв. самит у Карађорђево.



Србија је матична држава српског народа. Потписник и гарант спровођења Дејтонског споразума. Референдум који је био расписан у Бањалуци није био супротан Уставу БиХ. То су четири разлога због којих су Србија и Београд морали да подрже Бањалуку. Друга је ствар то што је Милорад Додик касније поклекао под притисцима Европске уније и одустао од референдума, али Србија као гарант Дејтонског споразума мора увек и у сваком тренутку да има јасан став према Републици Српској и њеном урушавању. Међутим, председник Србије је тада изјавио да „Србија неће да се меша у унутрашње ствари БиХ“.

Да Србија није гарант мировног споразума о БиХ и постојања Републике Српске, та изјава била би на месту. Али по споразуму постигнутом у Дејтону а потписаном у Паризу, Србија има обавезу да се супротстави сваком покушају кршења Дејтонског споразума. А посебно сваком покушају одузимања надлежности Републици Српској.

Чије интересе заступа Тадићев режим

Месец дана након што је из Београда испратио Владимира Путина, који му је више пута добронамерно рекао да ће, уколико Србија приступи НАТО пакту, руске нуклеарне ракете бити окренуте и према Србији, Тадић је у госте довео председника Турске Абдулаха Гула. Државе која је на овим просторима главни НАТО савезник и ослонац Америке. Заједно са председником братске нам Турске (јер ако нам је братска Хрватска, која је организовала истребљење милион Срба, зашто нам не би била братска Турска која нас је 500 година држала под окупацијом), Тадић је у Србију позвао и чланове Председништва БиХ: Небојшу Радмановића (Србин), Бакира Изетбеговића (муслиман) и Жељка Комшића (муслиман римокатоличке вероисповести?).

За место братског састанка одабрао је Карађорђево. И ту, на „историјском“ терену, у једном дану постигао чети-

За шеснаест година, колико је на снази Дејтонски мировни споразум, Републици Српској одузет је велики број надлежности које јој по овом споразуму припадају. Надлежности Републике Српске су укидане и пребациване на институције Босне и Херцеговине углавном одлукама високог представника, који је, супротно својим надлежностима, почео да врши уставотворну и законодавну власт. Овакве одлуке иду на руку заговорницима стварања јединствене Босне и Херцеговине и воде урушавању а затим и укидању Републике Српске.

Под притисцима Европске уније, председник Републике Српске Милорад Додик одустао је од одржавања референдума, на којем би се грађани изјашњавали о томе да ли подржавају наметнуте законне високог представника у Босни и Херцеговини, посебно о Суду и Тужилаштву, и њихову неуставну верификацију у Парламентарној скупштини БиХ.



ри аутогола. Тешко би било извагати шта је накарадније, шта је већи Тадићев аутогол: сама организација састанка у наведеном саставу, место одржавања, мотив самита, време одржавања или порука коју је из Карађорђева послао председник Србије.

Шта ће председник Турске у Карађорђеву, на самиту на којем се расправља о БиХ? Турска није суседна земља Босни и Херцеговини. А још увек ни Србији. Турска није члан Савета за имплементацију мира у Босни и Херцеговини. Није потписник и гарант Дејтонског споразума.

Познате су и разумљиве претензије Турске да на Балкану обнови свој некадашњи утицај. Турска очигледно има намеру да буде трајно присутна на Балкану и да преузме улогу регионалне силе. Министар спољних послова Турске, Ахмет Давутоглу, недавно је изјавио да је циљ његове земље обнова Отоманског царства. Али није разумљиво да



јој Србија у томе помаже. Мада, ништа ново, неки Срби су својевремено позвали и Мурата и Бајазита. Да им помогне да се договоре око међа. А они остали 500 година. Зашто је састанак о БиХ одржан баш у Карађорђеву? Па, зато што Тадић хоће да се равна са Милошевићем и Туђманом. То је једино логично објашњење. Једна од већих антисрпских подвала с краја прошлог века јесте прича да су се на састанку у Карађорђеву, који је одржан уочи распада СФРЈ, Милошевић и Туђман договорили о подели БиХ. На оном истом шеталишту између дрвореда на којем се Тадић заклињао на верност Бакиру Изетбеговићу. Наравно да таквог договора није било. Охрабрен чињеницом да је и Београд стао на страну Хариса Силајџића и Бакира Изетбеговића и да је подржао кршење Дејтонског споразума на штету српског народа и Републике Српске, специјални представник у БиХ, Валентин Инцко, најавио је могућност да, користећи своја овлашћења колонијалног гувернера, смени Милорада Додика са места председника РС. Та потреба је престала када је Додик, након састанка са високим представником Европске уније, Кетрин Ештон, одустао од



одржавања референдума. Под притисцима Европске уније, Додик се сложио да се формира комисија Европске уније за реконструкцију правосудних институција Босне и Херцеговине. Само неколико дана пре тога Додик је тврдио да је Закон о референдуму уважио најбоље тековине Европске уније и да ће га ставити на дневни ред у параламенту БиХ уз речи: „Док ово не прође, неће проћи ништа“.

Борис Тадић је, с друге стране, најавио одржавање новог самита о Босни и Херцеговини. Овај пут у Сарајеву. Из Сарајева су му одговорили да је Сребреница боље решење. Ближа је Београду. А и подеснија за понављање приче о Србима као злочинцима. И о Републици Српској као геноцидној творевини. Коју треба укинути. Сваком ко није у завади са здравим разумом даље не треба објашњавати.

На заједничке институције Босне и Херцеговине пренесене су, између осталих, надлежности из области одбране, безбедности и правде. Преношењем одбране на ниво Босне и Херцеговине, Република Српска је остала без своје војске. Затим и без царина, пасоша, итд. Наметнут је систем заједничких регистарских таблица и саобраћајних дозвола. Иако су социјална и здравствена заштита биле искључиво у надлежности Републике Српске, документима Европске комисије полако се пребацују на ниво Босне и Херцеговине.

Незаконите буџетске „акробације“ у општини Раковица

ДС финансира СНС

- *Српска радикална странка је дошла у посед докумената који потврђују финансијску подршку СНС-у од стране ДС-а, и то новцем пореских обвезника. На основу одборничких мандата који су радикалима преотети од стране СНС-а, општина Раковица финансира „напредњаке“ из буџета, кршећи притом Закон о финансирању политичких партија*

Да владајућа Демократска странка Бориса Тадића испољава скривене емоције према тзв. Српској напредној странци Томислава Николића и Александра Вучића, очигледно је било још првог дана настанка споменуте бриселске и Вашингтонске креатуре у Србији. Прво је ДС стао на страну СНС-а приликом крађе посланичких и одборничких мандата Српске радикалне странке у Народној скупштини, односно у скупштинама јединица локалне самоуправе. Затим, „напредњаци“ су у неограниченој количини добили од ДС-а медијски простор за промоцију своје јефтине демагогије. И на крају, ДС је блокадом рада истражних органа, омогућила „напредњацима“ несметано финансирање политичких активности из непознатих извора, односно од људи из кримогеног миљеа.

Украли мандате, па добили новац...

На први поглед, рекло би се да је ретко ко у Србији спреман да поверује у тезу да „демократе“ своју подршку „напредњацима“ испољавају и кроз конкретно давање новца. Таква теза није изненађујућа, јер ДС не финансира „напредњаке“ из свог џепа, већ из џепа пореских обвезника, односно грађана општине Раковица. Српска радикална странка је дошла до информација и докумената који недвосмислено потврђују „љубав“ између ДС-а и СНС-а и кршење Закона о финансирању политичких странака. Наиме, реч је о томе да је дана 21. 1. 2010. године, из буџета општине Раковица извршен трансфер износа од 80.119,99 динара у корист примаоца Српске напредне странке. Средства из општинског буџета су пребачена на рачун „напредњака“, и то у сврху њиховог „редовног финансирања“, али је такав гест „демократата“ незаконит са становишта прописа.

„Напредњаци“ су из буџета општине Раковица добили 80.119,99 динара на основу чињенице да у Скупштини општине Раковица та странка, условно речено, има 19 мандата. Заправо ови мандати су, након септембра 2008. године, насилно отети од Српске радикалне странке. Ноторна је чињеница да СНС није учествовала на мајским изборима 2008. године, да тада није ни била регистрована, и да су одборници одборничке групе „Напред Србија“ у општини Раковица изабрани са изборне листе Српске радикалне странке. Све наведене чињенице су општепознате у Србији, али у „демократској“ општини Раковица то игноришу и без пардона крше важећи Закон о финансирању политичких странака.

Признање на папиру

„Корисници дотација политичким странкама су све политичке партије, тј. странке заступљене у Скупштини општине Раковица, сразмерно броју одборника“, наводи се у једном од докумената који је у априлу 2011. године потписала Весна Икодиновић, начелница Одељења за буџет, финансије и привреду општине Раковица. Према финан-

сијској документацији општине Раковица, види се да је под термином „све политичке партије“ госпођа Икодиновић мислила и на одборничку групу „Напред Србија“, односно на СНС, која на последњим локалним изборима није ни учествовала.

Партијско-родбински клан

Потпуно исту ситуацију финансирања СНС-а која није учествовала на изборима, Српска радикална странка раније успела је да обори пред надлежним судом. Дакле, у том погледу нема дилеме да је случај општине Раковица и понашање њених челника незаконито и да је обориво у редовном судском поступку. Међутим, пошто у конкретном случају има и елемената кривичног дела, јер се на уштрб Српске радикалне странке, општинским новцем финансира друга потпуно виртуелна странка, онда је овде реч о класичној злоупотреби службеног положаја. Али намеће се питање: кога и како гонити?

На челу општине Раковица налази се Бојан Милић из Демократске странке, који је иначе девер секретарке за финансије Града Београда Ренате Милић-Радујко. Да случај буде још интересантнији, Рената Милић-Радујко је рођена сестра директора „Телекома Србија“ Бранка Радујка. Извори Српске радикалне странке говоре да је други човек СНС-а, Александар Вучић, у пријатељским односима, али и у пословном аранжману са Бранком Радујком. Дакле, испреплетана је паукова мрежа између родбинских и политичких веза ДС-а и СНС-а, што у случају општине Раковица „напредњацима“ омогућава незаконито финансирање по грбачи пореских обвезника.

Р. В. С.



Новобеоградски нарко-дилер Дејан Стојановић Кека још увек није ухапшен

Финансијери напредњака и даље на слободи

- Осим због криминалних активности, Дејан Стојановић Кека се у Србији спомиње и као један од пријатеља и финансијера Александра Вучића и Српске напредне странке

Новобеоградски нарко-шеф и један од финансијера Српске напредне странке Дејан Стојановић Кека успео је да избегне хапшење почетком маја у Бразилу. Иако је у акцији „Нива“ ухапшено осморо држављана Србије, његових најближих сарадника, осумњичених за организовање шверца наркотика, Кека се и даље налази на слободи. Кека је из Србије побегао средином 2006. године, али је наставио да командује новобеоградским кланом и тргује наркотицима.

Нарко-напредњак

Осим због криминалних активности, Дејан Стојановић Кека се у Србији спомиње и као један од пријатеља и финансијера Александра Вучића и Српске напредне странке. Кека је кампању за локалне изборе у Земуну, тзв. напредњаке, према извору „Велике Србије“ из врха СНС-а, донирао са 100.000 евра. Према информацијама које су се појављивале у јавности, веза између Вучића и Кеке одвија се посредством Славише Кокезе, угледног члана СНС-а хапшеног током акције „Сабља“. Славиша Кокеза је власник ресторана „Контакт“ који служи за центар окупљања Кекине групе. Током кампање за последње локалне изборе у Земуну, ресторан „Контакт“ је био главно састајалиште СНС-а. Вучић се, између осталог, ту састајао са Ђиласом и многим другима.

Убице и силоватељи

У Белој књизи МУП-а Србије из 2001. године Кека је означен као оснивач и вођа новобеоградског клана са седиштем у Блоку 45. Према наводима из Беле књиге, услов за улазак у Кекин клан био је да су чланови извршили неко убиство или да су то покушали. Полиција је Кекину групу сумњичила за убиства, силовања, разбојништва, изнуде, уцене, насиље, крађу аутомобила, трговину наркотицима.

Полиција је ову групу означила као веома организовану, наоружану, агресивну и сурову.

Чињеница да су чланови Кекиног клана оптуживани за најмонструознија кривична дела и за трговину дрогом није сметала Александру Вучићу да новцем од тих криминалних активности финансира покушај пуча у Српској радикалној странци, и касније оснивање Српске напредне странке, тврди извор „Велике Србије“.

Дилери и напредњаци

Према сазнањима српског Тужилаштва за организоване криминал, постоје индиције да су припадници криминалне групе који су ухапшени у Бразилу радили за велики број других група, па можда и за Дарка Шарића. Према тужилаштву, они су били део криминалне групе која је кокаин набављала директно од произвођача, а затим га продавала припадницима других група. Оно што повезује Кеку и Шарића није само трговина наркотицима већ су обојица нарко-босова спомињани као финансијери СНС-а.

Финансијери тајкуни и нарко-дилери

Не треба заборавити да је Дејан Стојановић Кека само један од финансијера Српске напредне странке који се налазе са друге стране закона. Међу Вучићевим и Николићевим финансијерима налазе се и Станко Суботић Цане, који се налази у бекству због шверца цигара, и Дарко Шарић оптужен за шверц две тоне кокаина, али и тајкуни Мирослав Мишковић и Милан Беко који су стекли богатство током сумњивих приватизација.

Иако је успешно налазио финансијере у криминалном миљеу, Вучић није успео да сакрије своје везе од јавности. Тако је у јавност испливало да се са Станком Суботићем Цанетом и Милом Ђукановићем виђао у хотелу „Риц“ у Паризу у време када је Суботић већ увелико био у бекству, а затим и на другим местима, као и да је Дарко Шарић био један од финансијера листа „Правда“ док је био у власништву Александра Вучића.

Србија тражи изручење

Истрага против Кекине групе могла би да буде јако опасна за Вучића и напредњаке јер је Министарство правде затражило од надлежних органа Бразила изручење ухапшених, будући да су у питању наши држављани за којима је Србија расписала међународне потернице.

Функционери Српске напредне странке вероватно у страху чекају одлуку бразилских власти о екстрадицији чланова ове групе јер би они, по повратку у Београд, могли да потврде да је новцем од наркотика финансирано стварање Српске напредне странке.

Српска нарко-странка

Хапшење Кекиних сарадника могло би да се одрази на финансирање Српске напредне странке, али би мањак у Вучићевом буџету врло лако могли да попуне други криминалци којима је окружен. За Српску напредну странку није важно одакле долази новац за кампању па макар то био новац од дроге која трује децу у Србији.

Р. В. С.



Николић и Вучић по ко зна који пут обманули грађане Србије

Тресла се гора, Тома исп’о миш

Да је основна сврха Српске напредне странке да помогне останку проевропског режима Бориса Тадића на власти у Србији, још једном је потврђено на протесту странке 16. априла и догађајима који су уследили. Дуго најављивана „стиропор револуција“ која је требало да присили режим Бориса Тадића да распише ванредне изборе претворила се у највећу, до сада виђену фарсу, на нашој политичкој сцени, из које је, захваљујући Томиславу Николићу и Александру Вучићу, профитирао једино актуелни режим. Читав догађај се може представити народном изреком „Тресла се гора, родио се миш“.

Уплашили се протеста

Глумећи опозицију Тадићевом режиму, Српска напредна странка је за 16. април помпезно најавила велики протестни скуп у Београду и блокаду престонице све док не буду расписани ванредни парламентарни избори. По сценарију „Дана Д“, како су 16. април представљали лидери СНС Томислав Николић и Александар Вучић, та странка, са својим проевропским коалиционим партнерима, у Београду планирала је да окупи више десетина хиљада људи који би „седећи на стиропору“ данима блокирали све важније саобраћајнице све док Тадић не распише изборе.

Председник СНС Томислав Николић претио је да се народ неће разићи с митинга док се не распишу избори.

– Мислим да ће доћи до промене власти у Србији. 16. априла излазимо на улицу и остајемо док се не појави Тадић и каже да ће бити расписани избори – претио је Николић.

Међутим, на сам дан протеста почиње највећа политичка пародија до сада виђена на српској политичкој сцени, проевропски Николић наводно ступа у штрајк глађу и жеђу како би присилио проевропског Тадића, да ни мање ни више, за осам месеци распише изборе.

Позлило му за један дан!?

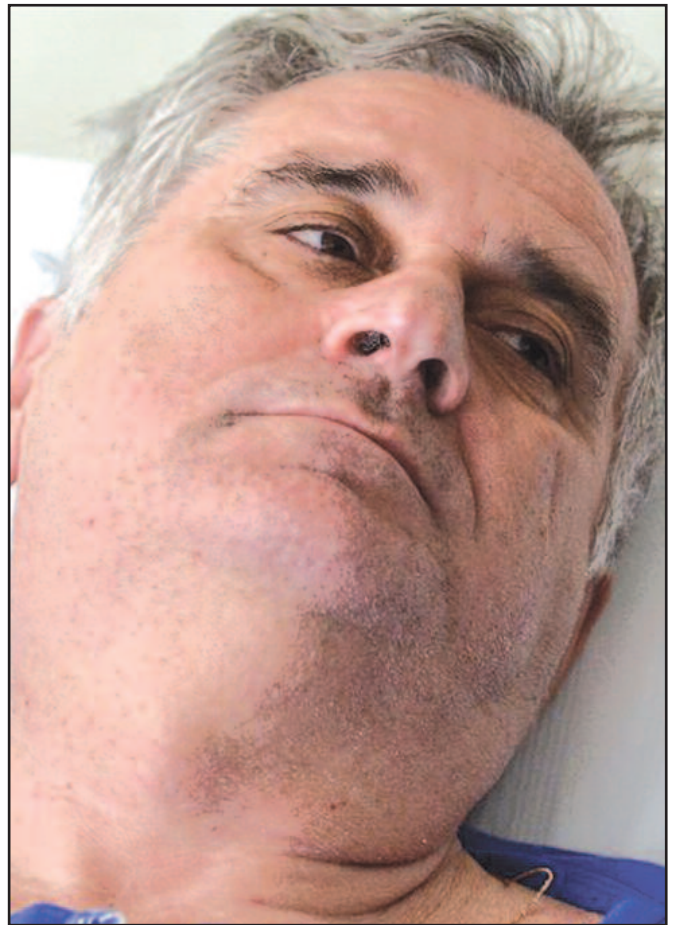
– Ја од јутрос не узимам воду и храну. Борисе Тадићу, када ми се нешто лоше деси, распиши изборе због грађана Србије који ће живети и без мене и без тебе. Србија понекад и заслужује понеку жртву – патетично је поручивао Николић са митинга, а онда узео ћебенце и отишао у зграду Скупштине Србије како би изигравајући жртву „гладовао“. У театру апсурда Николић је себи доделио улогу месије, називајући штрајк „личним и хришћанским чином“.

Од првог минута штрајка, пре него што је могао да осети и глад и жеђ, Николић се излежава на „канабету“, у Скупштини Србије се покрива ћебетом и глуми мученика пред новинарским екипама, што изазива подсмех већине грађана Србије па чак и чланова његове странке.

Како би одржали лажну тензију, Николић се већ сутрадан, после само 24 сата штрајка, онесвешћује и пребацују га у приватни клиничко-болнички центар на Новом Београду. Згодна „коинциденција“ је да се у моменту када је Николићу позлило његов заменик Александар Вучић нашао у емисији „Утисак недеље“ и да су му одмах јавили за тешко стање његовог лидера. Вучић театрално напушта студио усред емисије а нација са „страхом“ прати здравствено стање Томислава Николића, који се наводно нашао на смрти после само једног дана штрајка.

Неће у државну болницу

Иако се хвали да је човек из народа, Николића не пребацују у неку од државних болница у којима би се лечила ве-



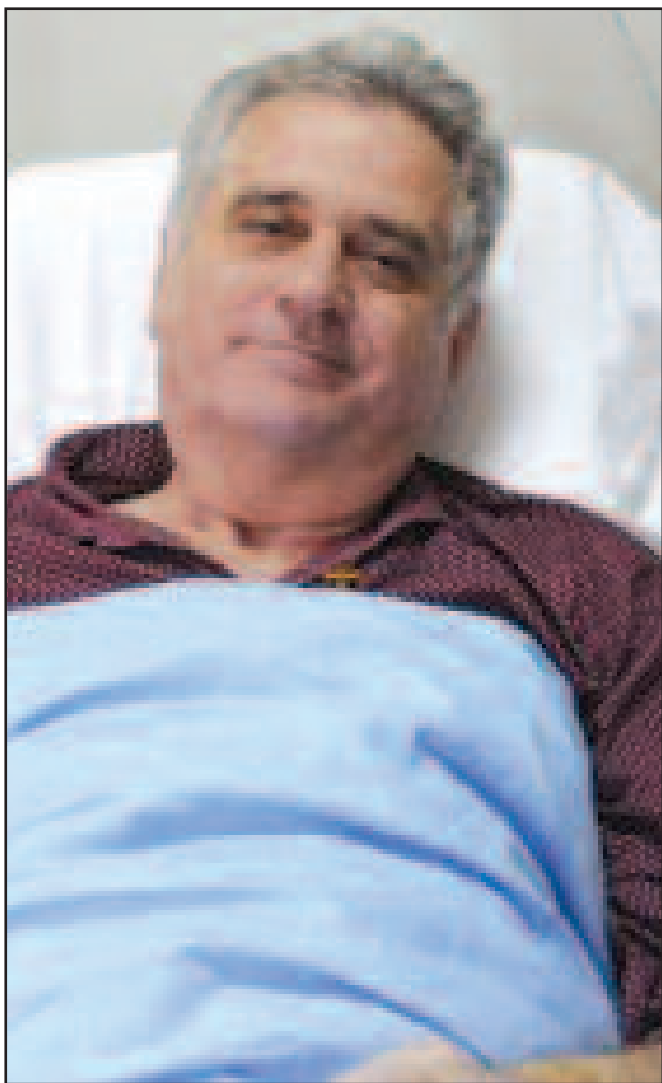
ћина грађана Србије, већ у приватни клиничко-болнички центар. Ускоро испливава на видело да је болница у којој је смештен већ месецима у блокади због милионског дуга а да је Николић једини пацијент, што још више појачава сумњу да Николић не штрајкује истински глађу и жеђу.

Истовремено лекари приватног КБЦ из минута у минут извештавају о погоршаном стању Николића, дехидрацији, оштећењима бубрега, али одбијају да открију каквим терапијама је подвргнут, што још више раширује сумњу у истинитост штрајка. Николић, иако у тешком стању, у паузама умирања, позира новинарима са маском за кисеоник и даје изјаве. Још једна згодна околност је да се у конзилијуму који прати његово стање налази и психијатар др Јован Марић, иначе функционер Нове Србије са којом је СНС у коалицији.

Беко обишао инвестицију

Да је Српска напредна странка тајкунска странка, како радикали од почетка тврде, показало се и током штрајка глађу, када је Николића у болници обишао бизнисмен Милан Беко.

Посланик СРС Вјерица Радета казала је да је Николића, који од суботе штрајкује глађу и жеђу, јуче посетио и бизнисмен Милан Беко, да би „видео да ли му је пропала инвестиција“.



Тако Николић као једини пацијент у приватној болници која је у блокади, окружен страначким докторима, наставља штрајк, како је тврдио, „до краја“.

Како покушаји СНС да се Николићева борба за власт штрајком глађу поистовети са жртвовањем хришћанских светитеља а Николић у очима народа прикаже као будући мученик „Свети Тома напредни“, наилазе на осуду јавности, Николић креће да се правда пред СПЦ. Према писању појединих медија, наводно је чак постојала идеја да неко од црквених великодостојника изведе Николића из болнице.

Уместо да призна да је све била фарса, Николић и његови коалициони партнери и даље настављају да замајавају народ информацијама о његовом здравственом стању, па он пада у делиријум, мокри крв и бубрези му, по ко зна који пут у та три дана, отказују. Николић се хитно подвргава инфузијама и лековима иако су већини медија прослеђени Николићеве лабораторијски налази крви који су указивали на супротно.

Тома коначно ожеднео

Из дана у дан наставили су да се ређају гафови напредњака, тако 21. априла Николић прекида штрајк жеђу али наставља свој орочени штрајк глађу до Васкрса, уз свакодневну дозу инфузије. Свима постаје јасно да напредњаци неће добити ванредне изборе а да Николић само тражи достојанствен начин да се извуче из целе приче. Ипак, доктори неуморно настављају да „информишу“ јавност о његовој здравственој ситуацији

– Николић је изгубио већ 5 килограма. Николићу је

озбиљно угрожен живот. Улажемо велике напоре да коригујемо учени дисбаланс воде и електролита. Николић и даље одбија да унесе и најосновније лекове – само су неке од „драматичних“ информација које су износили Николићеви страначки доктори.

Напредњаци против поста

А тада долази до највећег преокрета. Оно што је кренуло као антирежимски протест за расписивање избора претвара се у окупљања напредњака како би се Николић умолио да прекине са штрајком. На скуповима сто пута малобројнијим од скупа одржаног 16. априла напредњаци апелују на Николића да почне да једе и пије.

– Тома нас је замолио да га пустимо до Васкрса да размисли о свему – рекао је Вучић окупљенима.

„Васкрсо“ на Васкрс

Последњи чин у напредњачкој представи није био ништа мање театралан од почетка представе. Лидер Српске напредне странке Томислав Николић, пошто је седам дана губио свест, мокрио крв, изнуривао се штрајком глађу, на Васкрс устаје из свог болничког кревета и одлази у Саборну цркву на литургију. Верујемо да медицина нема објашњење како се човек на смрти тако нагло опоравио, а цео случај могао би бити приписан неком чуду.

На радост целе нације, Николић једе васкршње јаје и ћевапе и тако окончава своју медијску агонију и вероватно одлази кући на врућу јагњетину.

Хепиенд

Као и свака бајка, и ова напредњачка је добила срећан крај: Томислав Николић је преживео, а преживео је и режим Бориса Тадића с надом да је још једно узалудно извлачење народа на улицу и вишенедељно замајавање додатно убило вољу грађана Србије за уличним протестима. Страни амбасадори су више него задовољни.

Шешелъ штрајковао 27 дана

Поређења ради, лидер Српске радикалне странке Војислав Шешелъ је 2006. године штрајковао глађу 27 дана, како би се изборио за право да се брани сам пред Хашким трибуналом, а штрајк је окончао пошто су његови захтеви испуњени. Све време штрајка Шешелъ је био покретан, телефонирао је својим правним саветницима и припремао одбрану. Са друге стране, Николић је одустао после 8 дана наводног штрајка, све време изигравајући мученика на апаратима за кисеоник и инфузијама, да би одустао без испуњења било којег захтева. Ово је само један од примера који доказује да су, за разлику од СНС, Српска радикална странка и њен председник спремни да бесkompромисно бране Србију и њене грађане.

Р. В. С.

Николић ипак послушао Тадића

Првог дана наводног штрајка глађу и жеђу Николића је обишао и председник Демократске странке и Србије Борис Тадић.

– Молио сам Тому да прекине штрајк – рекао је Тадић новинарима по изласку из просторија посланичког клуба напредњака, у којима је Николић био смештен првог дана штрајка.

Иако га није послушао одмах, седам дана касније Николић је послушао свог председника Бориса Тадића и прекинуо фарсу са штрајком. Међутим, у јавности се спекулише да ли је на такву Николићеву одлуку већи утицај имала Тадићева молба или мирис јагњетине са васкршње трпезе.

Како лидера СНС Томислава Николића виде његови налогодавци из САД

Авет у служби Вашингтона

• Према подацима „Викиликса“, Николић је упоређен са авети у депеши амбасаде која је послата у Вашингтон 4. августа 2009. године, иако је већ увелико примао њихове налоге

Амбасада Сједињених Америчких Држава у Београду, у депешама које су слате током 2009. године у Вашингтон, описивала је лидера Српске напредне странке Томислава Николића као „авет“, објавио је недавно сајт „Викиликс“. Занимљиво је да је за САД Николић био „авет“, иако је лидер напредњака у то време већ увелико примао наређења из Вашингтона и радио по диктату амбасаде.

Наказни изглед

Да читаоци „Велике Србије“ не буду у заблуди како то америчке дипломате виде Томислава Николића, преносимо дефиницију авети из Српског митолошког речника:

„АВЕТ је некакво мршаво биће, које својим наказним изгледом изазива страх. Неке авети изгледају као мртвац, с белим огртачем који се не закопчава. За авет има неколико назива: аветиња, приказа, утвара и др. Авет или аветиња је и личност која је исцрпена болешћу, бледа и телесно изобличена: сув као авет. Понегде се аветима називају сви демони (духови и бића). Постоји и веровање да душе самоубица не могу да оду на небо, него дуго лутају по васиони и на облацима, па се повремено враћају у своја унакажена тела, лешеве. Иначе, авети станују у опустелим кућама, у којима даве своје жртве. Крећу се у глуво доба ноћи“.



Авет звали на журку

Иако лидера напредњака виде као „авет“, он је радо виђен гост у амбасади САД. Тако су Александар Вучић и Томислав Николић били гости амбасадорке САД Мери Ворлик на прослави поводом Дана независности САД, 2. јула 2010. године. Међутим, када је „Викиликс“ објавио спорну депешу јавило се питање да ли је Николић био у амбасади како би добио најновије информације или да би плашио остале госте.

Према подацима „Викиликса“, Николић је упоређен са авети у депеши амбасаде која је послата у Вашингтон 4. августа 2009. године. У том тренутку САД нису имале амбасадора у Србији, већ је ту дужност привремено вршила отпавница послова Џенифер Браш.

Америчка спољна политика

Када се погледа мађународна политика коју воде САД а која је обележена незаконитим војним интервенцијама, ратним злочинима и употребом силе, није ни чудо што је Стејт департамент пожелео да у својим редовима има неког кога су њихови службеници у Србији видели као особу која их подсећа на утвару.

„Наказни изглед“, „изазивање страха код других“ и „изобличеност“, како су радници амбасаде изгледа видели Николића, свакако су били одлична препорука за добијање посла у служби САД.

Уместо да, према народном обичају, против авети (Николића) употребе светлост, крст или бели лук, амбасада САД је употребила доларе како би регрутовала Николића.

Издајнике нико не цени

Информација коју је о односу амбасаде САД према Николићу објавио „Викиликс“ најбоље показује да издајнике нико не поштује. Иако су за рачун САД и ЕУ издали Војислава Шешеља и покушали да изведу пуч у Српској радикалној странци, Николић и напредњаци су за своје налогодавце остали авети. Да не буде заблуде, овај текст не говори о томе како Српска радикална странка види Николића већ о томе како га виде његови пријатељи и налогодавци из Вашингтона. Иако је издао идеологију и народ, Николић ће за њих заувек остати „авет“ која је добра само за одрађивање прљавих послова.

Р. В. С.

Авет ангажовала бившег амбасадора

Вероватно свестан тога како га виде послодавци из Вашингтона, Николић је 18. септембра ангажовао бившег амбасадора САД у Србији, Вилијама Монтгомерија, да му помогне да промени имиџ о странци у САД.

У уговору пише да ће Монтгомери „кроз редовне недељне сусрете са председником странке и његовим саветницима, као и кроз периодичне писане аналитичке извештаје, радити на побољшању имиџа СНС и помоћи да се трансформише у прихватљиву европску демократску партију десног центра“.

Да бисмо сазнали да ли је Монтгомери успео у својој мисији, да ли Николића и даље виде као авет или је мутирао у неко друго митско биће, мораћемо да сачекамо нове информације „Викиликса“.

Власт укинула и оно мало субвенција које је давала сељацима

Режим Бориса Тадића уништава пољопривреду

- **Влада Србије још увек није донела, нити најављује да ће донети одлуку о субвенционисању овогодишње пролећне сетве, па ће велики број пољопривредника до краја жетве банкротирати**



Пише: Владимир Мишковић

Пољопривредници у Србији никада нису били у тежој ситуацији него ове године, а српском аграру није било теже ни под санкцијама и бомбама. Влада Србије још увек није донела одлуку о субвенционисању овогодишње сетве, а укинула је и субвенције за пољопривредну механизацију, тако да су сељаци остали скоро без било какве помоћи државе, па велика већина завршава пролећну сетву не знајући шта ће у јесен да жање.

Подсећамо, прошле године Влада Србије је донела Уредбу о субвенционисању пољопривредника са 14.000 динара по хектару, која је важила само за прошлу годину. Регистрована пољопривредна газдинства су до 31. марта била у обавези да донесу програм сетве по хектару и примерке фискалних рачуна за репроматеријал, нафту, семе и ђубриво, како би добили субвенције од 14.000 динара по хектару, чија исплата је почела у мају прошле године. И ове године велика већина пољопривредника је поднела потребну документацију, али изгледа да ове године од субвенција неће бити ништа, јер до почетка маја влада Мирка Цветковића није донела Уредбу о субвенционисању пољопривредне производње, а сетва је већ при крају. Прологодишња Уредба о субвенцији од 14.000 динара по хектару важи само за прошлу годину, па би Влада Србије морала да донесе нову уредбу за 2011. годину, која још увек није донета, нити је влада обавестила јавност да је доношење уредбе пролонгирано. Подсећамо, на субвенције су прошле године имала право само регистрована пољопривредна газдинства, тзв. пољопривредници „професионалци“, и земљорадници који су држави платили пореско и инвалидско осигурање, док остали пољопривредници нису добили ништа. Ове године, од министра пољопривреде, шумарства, водопривреде и трговине и потпредседника Демократске странке Душана Петровића, изгледа, нико ништа неће добити!

То потврђује и председавајући Управног одбора Асоцијације пољопривредника Мирослав Киш, који сматра да су пољопривредници у великом проблему због сиромашне сетве која није урађена како треба, јер није било интервенције и помоћи државе, што, по његовим речима, значи да их држава третира као грађане другог реда. На апеле пољопривредника, министар Душан Петровић одговара да ће главни инструмент пољопривредне политике, уместо субвенција, као до сада, бити кредити, и то не за подршку развоју ратарства, већ сточарства. То значи да не само да више неће бити субвенција за пољопривреднике, већ неће бити ни повољних кредита, које ће, ако их уопште буду могли отплаћивати, добити сточари, и то, судећи по досадашњој пракси министара из Демократске странке, вероватно они из околине Шапца, одакле је и министар Душан Петровић.



Помоћ министру Душану Петровићу од Српске напредне странке

Подршку мерама министра пољопривреде, шумарства, водопривреде и трговине и потпредседника Демократске странке Душана Петровића даје посланик Српске напредне странке у Скупштини Србије и председник Одбора за пољопривреду Зоран Машић, који упорно одбија да сазове седницу скупштинског одбора на којој би се расправљало о катастрофалној ситуацији у српском аграру.

Помоћ сточарима ће завршити у џеповима власника прехрамбене индустрије

Десет година се пољопривредници боре да се отргну из канџи откупљивача и уговарача сетве и натуралне размене. Субвенције су биле једина сигурност паорима да ће сами моћи да посеју, и на тај начин барем мало више уложе у производњу, како би били у могућности да сами траже најбољег купца за своју летину. Овако су дошли у ситуацију да сеју без субвенција државе, што ће драстично отежати њихов положај на тржишту, а о повећаној продуктивности нема ни говора. Јер у хектар кукуруза може се уложити и 50.000 динара и 150.000 динара, али се онда и приноси, и квалитет, и зарада пољопривредника значајно разликују. Већи приноси значе и јефтинију храну, па и за оно исто сточарство којем Душан Петровић обећава да ће га унапредити, јер не може једно без другог. Не може се ула-



гати у сточарство, а запостављати ратарство. Најава субвенција за сточарство била би добра мера, да највећи проблем српске пољопривреде није прехранбена индустрија, односно откупљивачи. Ако сељаци и почну са узгојем свиња уз повољне кредите, када дође време за продају, опет ће их дочекати кланичари, уценама смањити цену свињског меса и опет оставити сточаре на губитку, док ће грађани куповати још скупле месо. Јер кад год у Србији постоји вишак неког производа, било да се ради о пшеници или о свињском месу, цене стрмоглаво падају, па уместо да зараде, сељаци су на крају на губитку. Уместо да влада, уз субвенције, обезбеди и колико-толико фер тржишну утакмицу, она поменути проблем годинама гура под тепих. Таква погубна економска политика највише се одражава на сточаре и купце. Захваљујући кланичарима, једни су принуђени да стоку продају по ниској цени а други да га купују по високој цени.

На крају крајева, српски аграрни буџет за 2011. годину је, захваљујући политици режима Бориса Тадића, ионако мали, па ће укидање субвенција пољопривредницима за сетву представљати само још један велики корак уназад, без обзира на то где ће министар Душан Петровић преусперавати паре. Краткорочне мере министара из Демократске странке обично дају такве резултате да се већ после две или три године свима обију о главу, пре свега сељацима који производе храну и грађанима који је купују, а једини који профитирају су тајкуни – власници фабрика за прераду хране.

Да ситуација буде још гора, по први пут регистрована пољопривредна газдинства чији су власници млађи од 40 година, а узели су на кредит тракторе и остале машине, немају помоћ од државе у висини од 40 одсто од цене механизације. Подсећамо, до сада је држава субвенционисала

куповину пољопривредних машина за све пољопривреднике млађе од 40 година, са покривањем трошкова куповине нове пољопривредне механизације у висини од 40 одсто, док је осталих 60 одсто плаћао пољопривредник. Сада је, међутим, и ова врста помоћи укинута.

Српској пољопривреди прети катастрофа

Катастрофалну ситуацију покушавају искористити власници складишних простора, пре свега силоса и осталих млинско-прерађивачких објеката, који већ сада сељацима нуде да унапред откупе њихов овогодишњи род пшенице за свега 18 динара по килограму, иако је према рачуници Задружног савеза Војводине, минимална цена по килограму пшенице, која би покрила све трошкове сетве и жетве, 25 динара по килограму.

Народни посланик Српске радикалне странке, члан скупштинског одбора за пољопривреду Милорад Крстин, истиче да су пољопривредници укидањем субвенција остали без најважније економске финансијске инјекције за посрнула регистрована пољопривредна газдинства.

– Тешко је српском паору било под бившим министром пољопривреде Сашом Драгином, али је још теже сада под Душаном Петровићем, који поред пољопривреде покрива и ресор трговине. Сви потези у овом ресору доносе се ад хок, уз одсуство било какве дугорочне стратегије за опоравак и даљи развој пољопривреде, што само потврђује да крајње неозбиљно схватају најперспективнију грану српске привреде. Уколико се ништа не промени у најскорије време, српској пољопривреди прети катастрофа – упозорава Крстин.



Инфлација зависи од пољопривреде

Извршни одбор Народне банке Србије предузеће све што је у његовој надлежности да се инфлација у средњем року врати у оквиру дозвољеног одступања од циља, али ће то у великој мери зависити од успешности пољопривредне сезоне, оценио је гувернер НБС Дејан Шошкић у објављеном писму председнику Владе Србије Мирку Цветковићу. Шошкић је у писму подсетио да је међугодишња инфлација у другој половини прошле и почетком ове године забележила снажан пораст, са 4,2 одсто у јуну 2010. на 14,1 одсто у марту 2011. године. „Извршни одбор процењује да је раст инфлације у овом периоду у највећој мери последица изузетно високог раста цена хране, а у мањој мери депресијације динара и снажног раста регулисаних цена”, каже се у Шошкићевом писму.

Студирање привилегија богатих

- *Универзитети у Београду и Нишу траже и до седам и по просечних плата за једну годину предавања. Влада би могла да попусти, јер је новац из буџета потрошила на друге ствари, а факултетима већ седам година уплаћује само једну четвртину дуговања*

Пред Владом Србије ће се у наредним данима наћи једна од најкритичнијих друштвено-економских одлука у овој години – да ли да факултетима одобри повећање већ високих школарина и тако фактички погази уставну одредбу да сви грађани Србије имају једнако право на образовање која је већ сада доведена у питање. Према новом ценовнику, који су ресорном министарству доставили факултети, за самофинансирајуће студенте школарине би могле да поспе чак до тридесет одсто, што значи да за једно дете родитељ мора да издвоји и до седам и по просечних плата!

Као главни аргумент за нове цене, факултети наводе раст евра и стопу инфлације, а држава би овај пут могла да попусти под притиском, јер и сама избегава да преузме свој део одговорности за издржавање универзитета!

Факултет за богаташе

Из детаљног списка цена који следи, јасно се види да је родитељ са просечном платом од 35.000 динара (званична статистика за април 2011) само за школарину за једно дете морао да ради три месеца годишње. Убудуће ни то вероватно неће бити довољно, јер повећање школарине тражи чак 12 факултета Београдског универзитета и пет у Новом Саду.

Једна од најскупљих државних факултета, Стоматолошки, захтева да влада одобри поскупљење на 240.000 динара, колико већ сада кошта Архитектонски факултет, док Филозофски тражи 131.000, Православно-богословски 107.000, а Правни „само“ 91.000 динара.

Повећање захтева и Технолошко-металуршки факултет, који је до сада био „најскромнији“ са школарином од 60.000 динара, Географски 70.000 и Учитељски, који је коштао 80.000 динара. Нове „тарифе“ припремио је и Факултет спорта и физичког васпитања који је био 132.000 динара, као и Математички и Економски, на којима је годишње



самофинансирање било „округло“ 100.000 динара. Филолошком је мало оних 119.000 колико је наплаћивао лане, Факултет за безбедност тражи повећање прошлогдишње цифре од 106.500 динара, а могао би да поскупи и Хемјиски факултет, ЕТФ, ФОН...

Ко хоће да му дете иде на ветерину, требаће му више од 120.000 годишње, медицина је била 125.000, а будући дипломирани фармацеути, тачније њихови родитељи, морали су да „одреше кесу“ за 136.000 годишње...

Ван Београда је знање нешто јевтиније, па тако школарина у Крагујевцу износи од 30.000 на Машинском до 170.000 динара на Филолошко-уметничком факултету. У Нишу, школарина је од 45.000 на Електронском и Машинском факултету до 100.000 динара на Факултету уметности и Факултету спорта и физичког васпитања. Најмање кошта студирање у Приштини, са привременим седиштем у Косовској Митровици – од 18.000 динара на Пољопривредном до 100.000 динара на Факултету за уметност.

Дакле, просечна цена индекса је до сада била око 100.000 динара. Када се на то дода и цена уџбеника (јер се сви купују), цена материјала за вежбе, цена списка испитних питања, пријава за сваки испит, као и остале административне таксе и „таксице“, просечан српски родитељ на студента потроши и четврту плату. Математика даље показује да за живот једног родитеља и студента годишње остаје осам плата, што је четири просечне плате по особи. А то је око 10.000 динара месечно!

Ово несумњиво значи да би свако, па и најмање повећање школарина отерало средњи слој грађана (оне са просечним примањима) у још веће сиромаштво. Влада је и ранијих година, аминовањем високих школарина, слала поруке грађанима Србије да могу да се образују само богати, а сада би ту поруку само појачала. Финансијска елита, која је до сада слала децу на приватне факултете, само ће пре-



усмерити своје богатство на рачун директно доступан држави, а деца из просечних породица ће „само“ бити преумерена на биро за незапослене.

Ректор против државе

На те катастрофалне, готово несагледиве последице по друштво, власт у Београду је добила упозорење и од студената и од дела професора и Ректората Београдског универзитета.

– Економска ситуација је тешка, пара нема, родитељи 30 одсто студената у последње две генерације остали су без посла. Влада ће студентима олакшати школовање уколико не усвоји предложена поскупљења. С друге стране, ако се цене подигну, многи неће уписати факултет због тешке економске ситуације својих родитеља. Препоручио сам факултетима да не подижу цене, или бар да повећање буде само за износ инфлације, али неки су одлучили другачије. Држава ће да одбије или да прихвати њихове предлоге – каже ректор Београдског универзитета Бранислав Ковачевић и додаје да је влада раније одлучивала о броју студената на буџету, а сада и о школаринама.

Он истиче да су факултети у тешкој позицији, јер им сама држава дугује „десетине милиона евра“, а дугови се, према његовим речима, гомилају у последњих шест-седам година.

– И даље нам држава плаћа само 25 одсто, а остатак дугује. Факултети се сами довијају како да плате струју, грејање, телефоне. Иако је законом предвиђено да држава потпише уговор са универзитетима о финансирању, она бежи од тога, јер када потпише, мораће да испуњава све обавезе – прецизира Ковачевић и додаје да је образовни систем умногоме слика реалног стања у коме се Србија налази.

Најгори у Европи

Председник Студентског парламента Универзитета у Београду, Александар Толић, каже да је за студенте неприхватљиво повећање школарина, јер ће то за последицу имати да следеће године имамо мање бруцоша, „што ни како не може да се уклопи у пропагирани циљ да Србија има што више високообразованих“.

Док власт говори о некаквим непостојећим мерама које би спречиле одлив „мозгова“ из земље, Србија је држава са једним од најнижих процената броја високообразованих грађана у Европи. А број високообразованих грађана је предуслов за развој било које модерне европске земље.

– Повећањем школарина, Србија би, посматрано на дужи рок, само себи направила штету и удаљила се од породице развијених народа којој тежи да се придружи – поручују у СКОНУС-у, који је највише представничко тело студената, са задатком да штити права и интереса студената у Србији.

СКОНУС је, полазећи од веома неповољне социјалне и економске ситуације студената и њихових родитеља, упутио писмо министру просвете и науке Жарку Обрадовићу, са апелом да Министарство искористи своје законско право (уведено изменама и допунама Закона о образовању усвојеним прошле године) и одбије захтев факултета. Студенти су одбацили образложење да школарине треба да поскупе „јер нису мењане последњих година због економске кризе“ и јер „ове школе не треба да буду социјалне установе“.

– Објашњење појединих декана зашто повећавају школарине, налазимо да је заиста скандалозно. За тај велики новац који студенти дају они не добијају практично ништа. Волео бих да видим оправдавање трошкова тих школарина, поготово на друштвеним факултетима – каже Јо-



Без плана за високо образовање

– Србија нема националну стратегију за високо образовање. Такође, међу последњима смо у Европи који немају регистар наставника. Његово доношење успоравају различити интереси, посебно приватних факултета. Јер, када бисмо имали регистар, знали бисмо ко на колико универзитета предаје, у колико школа. Али, ближе се избори и у држави и на универзитетима, тако да морамо да заокружимо посао који смо започели – истиче ректор Ковачевић.

„Деру кожу“ и пре пријемног

На многим факултетима у Београду припремна настава је почела још крајем прошле године, часови су бесплатни само на Пољопривредном факултету у Београду, а на осталим факултетима у престоници припрема будућих студената кошта од 4.000 до 29.000 динара. 3.000 до 29.000 динара, колико коштају часови на Грађевинском факултету. Припремање за факултете је такође почело, а приватни часови коштају од 500 до 1.500 динара. У Новом Саду цене су од 3.500 динара месечно до 12.000, колико за припрему једног предмета плаћају они који би на медицину.

ван Личина из СКОНУС-а и додаје да циљ студената није бесплатно образовање, него школовање по разумној цени „како би високо образовање било доступно што већем броју људи“.

Коме иду паре

Истовремено, студентски парламенти на Београдском и Новосадском универзитету тражили су од својих факултета спецификацију трошкова којом би оправдали захтев за повећањем школарина, али до сада ниједан факултет није дао одговор.

– Студенти не знају конкретно куда иде њихов новац, односно да ли од 100.000 динара школарине 15.000 иде за опрему факултета, а 80.000 за плате или нешто треће. Знамо да школарине иду у буџет факултета који онда располаже тим средствима за сопствене намене – кажу у СКОНУС-у.

Један покушај оправдања цена стигао је од декана Електротехничког факултета, др Миодрага Поповића, који тврди да је предложена школарина већа за инфлацију, као и да гледају „да цифра буде ‘округла’ и дељива са бројем рата“.

– Не израчунавамо школарину детаљно, онако како би требало, јер би онда она била два пута већа. Не зарађујемо ми од школарина. Оно што јавност не зна јесте да се много више исплати да имамо само буџетске студенте, јер нам је приход од самофинансирајућих јако мали. Ми од државе по студенту добијамо два пута више него што су школарине. Прошле године смо добијали 155.000 по студенту, а школарина је била око 80.000 динара – објашњава др Поповић.

Да ли ће ово објашњење (да би школарине у ствари требало да буду duplo скупље) задовољити владу, остаје да се види у наредним данима. Обрадовић је најавио да



Министарство ради „детаљну проверу евентуалних поскупљења обавеза које факултети имају према држави“, те ће на основу тога утврдити коме хоће, а коме неће одобрити веће школарине. Значи, повећања школарина ће бити. Остало је једино да се види колико ће она износити и које ће факултете обухватити.

Сиротиња на Кембриџу

Ако се у влади ипак нађе неко ко сматра да је у реду да се ниво услуге на државним факултетима наплати седам и по просечних плата, то не значи да ће неки родитељ толико и дати. Јер, као прво, у Србији постоји и девет приватних факултета на којима школарина кошта исто, или чак у неким случајевима и мање него на државним. У приватним институцијама раде исти професори који су и на државним „јаслама“, само што су код приватника далеко љубазнији, предусретљивији и пријатнији према студентима, долазе на време на консултације, заказују испите кад студенту одговара, појашњавају градиво и 24 сата дневно су доступни студенту преко мобилног телефона. Тако бар сведоче они који похађају такву наставу. А да ни не помињемо чињеницу да су гостујући предавачи неретко и министри из актуелне владе, па чак и председник Борис Тадић лично.

Поред питања квалитета, ту је и питање престижа. Зашто би просечан Србин платио школовање у Србији кад за сличан новчани износ може да пошаље своје дете, на пример, у Енглеску. Година студирања на престижном Кембриџу, уз пун пансион, књиге и слично, кошта 3.000 фунти!

Ту долазимо и до аргумента који ниједан декан не може да побие; нигде на Западу школарина на државном факултету не износи седам и по просечних плата, а сви ипак уредно плаћају воду, струју, комуналије, телефон, професорске плате и наставне материјале...

Ево и бројки: у поменутој Великој Британији просечна плата износи око 2.000 фунти, а факултети коштају око 3.000 фунти. То је, дакле, једна и по просечна плата. У Француској се плаћа само такса од око 150 евра, а просечна плата је око 1.800 евра (лекари имају 3.000, а возачи 1.300). У Америци се школарина креће око 7.000 долара, а плате су од 1.600 долара (пекар, возач, рецепционер), преко 3.000, колико има медицинска сестра, затим пилота, инжењера и професора са платом од око 4.000 долара, па до лекара и зубара који месечно примају 6-8.000 долара. Значи, Американци издвајају око две и по плате на једну школарину. У Немачкој, која је омиљено место за студирање наше демократске и владајуће интелектуалне елите, просечна школарина не прелази 1.000 евра, а плате су им следеће: поштар 1.800 евра, возач 2.300, медицинска сестра 2.400, инжењер 4.000, професор 5.000 евра. Дакле, Немац своје дете годину дана школује за око пола најниже плате! Да не помињемо Русију у којој је школовање одавно апсолутно бесплатно, као некада код нас.

Следећи пут када нас неко погледа у очи и каже да факултети нису социјалне установе, мирне душе можемо да кажемо да је то зато што Србија није Запад. Сем у предизборним кампањама, када нам све демократе обећавају једнако право на образовање.

Р. В. С.

Перо Зубац за „Велику Србију“

Не знамо где смо и не знамо куда идемо



Разговарао др Небојша Кузмановић

Друштво за науку и стваралаштво „Логос“, на иницијативу др Војислава Шешеља, недавно је објавило, у три тома, Сабрана дела велике српске песникиње Милице Стојадиновић Српкиње. Приређивач прве две књиге је истакнути песник и критичар Перо Зубац. Чувени песник је прикупио све познате, али и неке непознате песме и дела Милице Стојадиновић Српкиње и написао поговор и предговор за наведене књиге. Овај догађај, стање у српској књижевности, слобода говора, даљи планови били само су неки од повода за разговор са песником Пером Зубцем.

• **Евидентно је да данас светом владају глобализам и постмодерна. Постмодерна уметност, књижевност и поезија, као да не примећује да нам се, не само слика света већ и цео свет, распадају пред очима, а представе се и даље одржавају. Позориште гори а публика и даље аплаудира, како рече стари добри Серен Кјеркегор. Шта један родољубиви и традиционални песник каже на то?**

Не чини ли вам се да је цела постмодерна једна велика мистификација, део система замагљивања суштине, шарена лажа, како би рекла деца из мог детињства, што, да боме, не значи да постмодерна не постоји. Она је замишљена, чини ми се, да би се имало разлога за елиминацију традиционалних вредности у уметности. Ако бисмо се замислили зашто данас у времену које пршти од хуманости и технолошких новотарија, које не потцењујем, нема Вермера, Ван Гога, Мура или Бранкусија, да се примакнем новијим временима, а има само великих песника који се могу носити по значају са онима из минулих времена, тада бисмо схватили да уметност не подноси калупе, макар били и жанровски и замишљени и пропагирани од великих теоретичара нове уметности. Перформанси и инсталације, ворхоловштину општег типа, предњачи у пропаганди уметности. А, опет, на интернету боље стоје Војислав Илић или Алекса Шантић од доајена нашег модерног песништва.

• **Некада су писци, а посебно песници били савест и образ човечанства. Данас у постмодерном добу, када сви пишу а мало ко чита, чини ми се да је све мање писаца, али богома и све мање савести?**

Сложио бих се да се мање чита, али тај проблем је у веzi са расулом породице и болештинама реформисаног школства, мада се чита више него што се мисли и што се да сазнати из повремених, ретких, анкета. Ако кажете да сви пишу а да је мало писаца, онда очито мислите да је у нас мало ваљаних писаца који би могли да буду савест свога доба.

До пре двадесетак година ја сам од једне објављене књиге песама, макар и код малог државног издавача, могао да одведем породицу на петнаестодневни одмор на море у добар хотел, и све са авионом као господа, и још да ми од хонорара за ту књигу остане и за чепарац. Е, тога одавно више нема, ни велики листови не исплаћују хоно-

раре за стихове, а о мањим да и не говоримо. Није само у питању криза издаваштва него промена друштвене и појединачне свести: писац овога времена пише зато што му се хоће и што му прија, и шта од друштва још да тражи!

Има добрих писаца у нас, има их много, и има савести, али коме је та савест потребна, ко нас шиша!

• **Шездесетих и седамдесетих година сте поезију говорили на фудбалским стадионима, пред хиљадама љубитеља поезије. Вама су „Мостарске кише“ штампали у Русији у 20 милиона примерака. Какав је осећај писати и објављивати данас када су тиражи 300 или 500 примерака књиге, а на књижевне вечери дође 20 до 30 људи?**

Да, тако је, ја сам за први дан пролећа пунио Темпл или Скендерију у Сарајеву, имао сам на хиљаде слушаца или фанова, како се то сада каже, то је било фејсбуковање уживо, без велике рекламе и пропаганде, слушала се поезија, били су цењени врхунски рецитатори и глумци који казују поезију. „Мостарске кише“ су, у преводу Ирине Чивилихине, објављене у „Работници“, тада најпопуларнијем и најчитанијем, једином колорисаном, совјетском часопису за породицу, у 19.790.000 примерака. Нас је тада у Југославији, 1988, када је у марту објављена та моја поема, било отприлике толико. Нисам од тада ишао у Русију, па нисам ни рубље од хонорара приуштио. Сада се тај часопис зове „Дјевичник“ и сачувао је поему на свом сајту.

Што се тиража тиче, и сами знате да је то непоуздано мерило за читаност. У моме виртуелном подсетнику не верујем да има више од 300 адреса на које бих радо, када бих имао услова, послао своју нову књигу. Битно је да дође до библиотека и да тако, на неки начин, продужи свој живот. Као пример како се данас пласира поезија може да послужи један поучан и тужан пример: у једној репрезентативној новосадској књижари мораш да клекнеш да би могао да у најдоњим рафовима погледаш књиге песама. Дабоме, неки песници су тога понижења поштеђени, али свако моје клекнуће ја схватам као почаст непознатом песнику који је написао и објавио књигу.

А навешћу вам још један пример. Када сам објавио дуго писану и сањану књигу „Ленка Дунђерска“, ја сам је разделио одмах не желећи да је продајем, па сам и Министарству културе, које је откупило књигу, написао да сам је разделио и да се захваљујем на поверењу и доброј намери да стигне у библиотеке. Можда то успем са другим издањем.





- **Године лете, као да живимо у згуснутом, односно убрзаном времену. Многи велики српски писци и песници полако одлазе. Свеће палимо за Душком Трифуновићем, Момом Капором, Дејаном Медаковићем... Како живети без духовних путоказа и оријентира које су нам они неприметно давали?**

Када је умро Стеван Раичковић, највећи наш лиричар модерног доба, трајала је целодневна дебата у Скупштини Србије, беше једна опора и инцидентна вишечасовна свађа међу партијама и посланицима и нико се не нађе да изађе на говорницу и каже: „Еј људи, станите, сачекајте мало, приберите се, умро је Песник“. Нико баш а знам да су многи у сали ту вест дознали и пре мене који сам је примио као тужну sms поруку од пријатеља. Можда то ништа не би изменило, али ја бих, ето, помислио да живим у другом времену које налачи на време човека.

А, опет, били сте и видели како смо испратили часно и поносно Душка Трифуновића. Слика тога народа на „Черату“ (гробље у Сремским Карловцима, прим Н. К) је једна сасвим друга слика и она говори да ипак живимо у времену добрих и часних људи.

Одлазе велики људи, корифеји нашег доба, убрзано и неумитно.

Нисам сигуран да живимо у годинама када ће им се лако наћи одмена, али верујем у младост и даровиту децу. Тек ћемо ми да видимо какви све уметници, научници и мислиоци расту на нашим малим игралиштима. Имамо ми живих путоказа, а путокази, мислим да делимо мишљење, не морају бити живи.

Проблем је негде друго: уместо јата агенција недостају сурови и правдољубиви национални савети састављени од врхунских, честитих и ничим укаљаних личности. Али свака власт зазире од превелике памети и самосталности мисли.

- **Поред много добрих књига које сте написали, бавили сте се и уредничким пословима. Телевизијске и радио емисије, књиге, часописи и шта све не. Али чини ми се да сте са посебним осећањима учествовали у уређивању Сабраних дела Симе Милутиновића Сарајлије и уређивању и приређивању Сабраних дела Милице Стојадиновић Српкиње, које је објавио „Логос“ из Бачке Паланке?**

Ви сте у нашем тиму потегли највише. Као уредник издања сабраних дела Симиних и Миличиних трудио сам се да окупим тим који ће успети да реализује пројекат који до сада нису успеле да реализују ни наше најзначајније институције ни издавачке куће. Прво сам ишчитао доста литературе о Сими Сарајлији и Милици Српкињи а онда смо се договорили да се око Симиних дела ангажују они који то знају боље од мене, а ја сам усмерио пажњу на дело Милице Стојадиновић и са црквенословенског језика преточио у савремени, са врло малим интервенцијама, њених непознатих шездесетак песама а имао сам срећу да међу писмима нађем и две њене приповетке или преповетке, како је она написала. Сада је Миличино дело посвема осветљено. Вероватно је овај наш подухват био најзначајнији подухват у култури у Срба, у издаваштву, у последњих педесет година. О томе ће се тек знати и говори ти када прође педесет година.

- **Песници су одувек били сабраћа презрених и потлачених. Али данас као да је таквих људи све мање. Против западне струје запевају Благоје Баковић, Рајко Петров Ного и још понеко. Али када Гојку Ђогу забране улазак у БиХ или Срђи Трифковићу улазак у Канаду, мало их се огласи против тога. Посебна је прича што српски песници ћуте а Војислав Шешељ већ девету годину робује због принципа и слободе говора, а зарад својих идеала. Шта нам се то догађа?**

Песници су углавном били на страни сиромашних, потлачених, прогоњених, увек за социјалну правду, у свим временима. Данас их је, како рекосте, мање, али је и разлога мање.

Што се тиче забрана које спомињете, о томе су нешто сазнали само пробрани, не они који читају све новине и врте се око Гугла, а уверен сам да су те обе забране кратког даха и да ће бити повучене а да то нико не зна, дакле, без објаве и великих звона. Много наших добрих песника, не бих рекао да пишу против западне струје, него припадају соју евроскептика и не могу, посебно то напомињем, да опросте учињено актерима „Милосрдног анђела“ (НАТО бомбардовање Србије 1999. прим Н.К). Када је др Војислав Шешељ штрајковао глађу доста нас, више него што сам очекивао, јавило се и понеку реч проговорило, е да се чује и наш глас. Догађа нам се да не знамо где смо и не знамо куда идемо. Једни вуку на једну а други на другу страну, а коноп је танак и може да се прекине и да се обе екипе нађу на земљи, оборене и укаљане, а да их ни та нит од конопа више не повезује.

- **Недавно сте нас обрадовали песничким антологијом за децу и књигама посвећеним љубави Лазе Костића и Ленке Дунђерски. Какви су вам даљи песнички планови?**

Имам доста необјављених песама и намеравам да издвојим оне које говоре о пределима Војводине, у којој сам непрестано скоро педесет година, а можда ће наслов бити „Лирика паноника“ (ту би биле моје необјављене поеме „Ламент над Зрењанином“ и „Кад ти дођем, Сомборе“ и петнаестак новосадских нових песама о граду који волим) и једну књигу претежно духовне поезије коју бих волео да видим у „Српској књижевној задрузи“. Једну дечју књигу под насловом „Природопис“ такође намеравам да објавим ове или идуће године. Још увек пишем књигу песама „Писма Д.Т.“; а кад је већ спомињем, успео сам да у компјутерски слог пренесем књижевну заоставштину Душка Трифуновића и када је објавимо, то ће бити велики празник за све нас.

Антологије више не намеравам да правим. Мислим да сам урадио све оно што сам замислио да као антологичар понудим читаоцима.

Легло корупције и рак-рана српског здравства

- **Начин на који се листе чекања формирају и ажурирају, према Томичиним законима и прописима, чак и за површиног посматрача не оставља дилему да је реч о једном од најтежих жаришта корупције у државном здравству**

Непосредно након именовања за министра здравља, др Зоран Станковић, за дневни лист „Политика“, (21. март, 2011) изјавио је да је скраћивање листа чекања један од важнијих задатака који ће он настојати да реши. „Велики број болесника чека на специјалистичке прегледе у примарној здравственој заштити, болнице у великим градовима су пребукиране, а у неким срединама капацитети попуњени само са 20 и 30 одсто“, рекао је др Станковић, уз опаску да би, како је казао, „било боље када би се људима којима су неопходни ургентни прегледи, уколико то желе, обезбедио транспорт према установама које имају неискоришћене капацитете“. Звучи охрабрујуће. Нажалост, од лепих обећања до реализације, дуг је и често неостварљив пут.

Директор РЗЗО: „Листе за кардиохируршке интервенције у потпуном хаосу!“

Када су протекле, 2010. године, у априлу и мају, први пацијенти из Србије кренули на кардиохируршке интервенције у Турску, након што су на листама чекања таворили годинама, негодувала је не само шира јавности, већ и струка. Многи су то доживели као увреду за домаће лекаре. Тадашња директорка РЗЗО, Светлана Вукајловић, оправдавајући тај потез, помињала је да на операције на срцу годинама чека, према рачуници у коју би требало да је имала увид, око 4.300 болесника. Годину дана након њених изјава, јавност, али ни струка, судећи по недавним изјавама новог директора РЗЗО, др Александра Вуксановића, још увек не зна колико тачно болесника чека на операцију на срцу!!! Пуних десет година након реформе здравства, земља Србија нема регистар кардиохируршких болесника (нема ни регистар оболелих од рака, дијабетеса и других болести...), какав има већина европских земља, чак и Албанија са којом избегавамо да се поредимо, иако нас ова земља, узор у заосталости деценијама уназад, у много чему лагано, али сигурно претиче, између осталог, чак и у и здравству.

Дакле, како је дневник „Блиц“ пренео, др Вуксановић је рекао да је листа кардиохируршких болесника у хаосу и да је поновним ревидирањем установљено да је скоро 800 пацијената истовремено чекало на хируршку интервенцију чак у ТРИ државне болнице!!! - Реалан број оних који чекају на операције је 2.300. Неки, чија имена су на листи, нажалост, преминули су, а стотинак је већ оперисано. Установљене су и ГРЕШКЕ у постављању индикације за операцију, па су неки стављани на листу чекања иако није било потребе да им се угради „бајпас“, већ стент – каже др Вуксановић. Тако је фамозна листа оних који чекају на операцију на срцу, од почетних 4.300, за само годину дана пала на само 2.300! Куд нестане 2.000 болесника? Хајде да мало читамо између редова. Струка није била на



„потребном нивоу“? Неукост и незнање? Немогуће. „Србија има светске стручњаке“, као мантру понављао је током девет година своје владавине екминистар здравља, др Томица Милосављевић. Ипак, могла би бити „скривена“ порука коју су пацијенти научили да дешифрију – „Плати, па прескочи листу чекања, иначе ћеш на њој умрети“ Уосталом, Закон о здравственом осигурању (чланови 56 и 57), као и низ подзаконских аката које је др Милосављевић донео, то дозвољавају. Ништа слично не постоји нигде у свету. Додуше, сва та ујдурма вешто је упакована у амбалажу под насловом „Ванстандардне услуге“. Нигде нема јасно дефинисано шта су то „стандардне“ услуге, како бисмо знали да их разликујемо од „ванстандардних“, али – ко мари... На основу овако осмишљене заврзламе (законске и подзаконске), у касу РЗЗО, на рачуне државних здравствених установа, али и у нечије приватне џепове, по основу обављених „ванстандардних“ услуга, за пет година (од 2004. до 2008) слило се преко МИЛИЈАРДУ евра „кеша“! Ти, такозвани самостални приходи, потпуно су ван пореског система, без икакве евиденције где је и како тај новац завршио. На то су недавно указали и представници Синдиката лекара и фармацеута Србије, незадовољни лошом организацијом, односно хаосом у раду државних институција у здравству, али и наплатом „допун-

ског“ рада. Све у свему, прави узрок збрке око листа чекања, непостојања валидне евиденције, наравно, уз ужасно јаке отпоре да се здравство информатизује, што је нон-сенс у 21. веку, тешка друштвена „болка“, корупција, бере своје горке плодове – никада се дуже није чекало на дијагностичке прегледе, а на операције се чекање протеже чак на десет и више година!!!

„Елдорадо“ на ортопедији – операције се заказују за 13, 14, 15 година....

Да ли неко контролише такозване споредне приходе болница које се финансирају из касе РЗЗО? Изгледа, нико. „Прескакање“ листе чекања за операције, на пример, колена, уградње вештачког кука, цементних и бесцементних протеза, као и великог броја сличних хируршких интервенција на ортопедији, која је некако остала по страни у односу на ургентне проблеме кардиохирургије, лако се могу претворити у „ванстандардне“, како је то вешто срочено у Закону о здравственом осигурању, где лепо стоји да је то могуће „на лични захтев пацијента“. Вишегодишње чекање истог тренутка постаје прошлост, а у нечије џепове, без већих проблема, слива се неограничена количина неопорезованих пара! Елдорадо на делу. Да ли је нови министар здравља, др Зоран Станковић, којим случајем, прошетао интернетом и завирио у званични сајт РЗЗО, на којем су официјелне листе чекања у свим државним установама? Очигледно, није. Да јесте, имао би шта да види. Аутор овог текста је заиста остао без даха кад је видео да на операцију за уградњу протезе колена, у Клиничком центру у Крагујевцу, чекају 742 пацијента! Ту има података који су заиста за култну Риплијеву рубрику „Веровали или не“. Пацијент под редним бројем 728 уписан је на Листу чекања за ту фамозну операцију 26. октобра 2004. године, а операција му је заказана за 2022. годину!!!!?? Математика каже да ће његово чекање, изузев уколико не плати и тако не „прескочи“ листу, а очигледно да пара нема, јер би са ње већ давно сишао, трајати пуних 18 година! Питање се само намеће – да ли листу чекања у овој еминентној здравственој установи, која је наставна база Медицинског факултета у Крагујевцу, састављају озбиљни лекари, шарлатани, или видовњаци? Није нас мрзело, па смо урадили малу анализу Листе чекања за

уградњу ендопротезе колена у КЦ Крагујевац. Листа је уредно ажурирана 8. априла 2011. и званично постављена на сајт РЗЗО. Свима је доступна.

- У току 2011. године, заказана је операција за ДВА пацијента. Чекају од 2007. Није много. Само ЧЕТИРИ године.
- За 2012. планира се операција код ПЕТ пацијената. Чекање – ПЕТ година.
- За 2013. заказана је операција код ЧЕТИРИ пацијента. Чекање – ПЕТ година.
- За 2014. планира се операција код 17 пацијената! Чекање - ШЕСТ година.
- За 2015. – заказане су 23 операције. Чекање – ШЕСТ и СЕДАМ година.
- За 2016. заказано је 39 операција. Чекање – од СЕДАМ до 11 година!!!
- За 2017. заказано је 59 операција. Чека се од СЕДАМ до 10 година!!!
- За 2018. заказане су 33 операције. Сви чекају од 2008, дакле 10 година!!!
- За 2019. заказане су 33 операције. Чека се 10 и 11 година!!!
- За 2020. заказано је 49 операција. Један пацијент на листи чека од 2005 (15 година!), двојица од 2006 (14 година!), седам од 2007 (13 година!), 13 од 2008 (12 година!), док су остали на листи од 2009. и 2010, што значи да ће чекати 10 и 11 година!!!
- За 2021. годину заказано је 97 операција. Сви су на листи од 2009. Чекаће 12 година!
- За 2023. заказано је 170 операција. Чекање 12 и више година.
- За 2024. заказано је 69 операција. Чекање 13 и више година.

Неко би после свега рекао да је све ово нечија неслана шала и да је неки комедијант имао амбиције да постане нови Нушић. Камо среће! Све је, нажалост, сурова, најсуровија збиља. Само они који плаћају, без рачуна и без икаквог доказа да су паре дали, знају кроз какву голготу пролазе и они и њихове породице док распродају оно мало



имовине што им је преостало, док чекају на бироима рада, док из сламарице извлаче оно што је за најгору невољу склоњено. Искусили су на својој кожи незаситу грамзивост, бездушност и бруталност коју је породила волшебна и накарадна реформа српског здравства. Њима није до шале. Ћуте и трпе. Не верују шта их је, након санкција и бомбардовања, земљотреса и других пошести, снашло. Шта ли би на ово рекли експерти Светске здравствене организације, они који су на груди „привили“ светског стручњака, бившег министра Томицу Милосављевића? Да ли су, дајући огромна средства за разне пројекте у здравству, баш то подржавали током протеклих година реформе? Шта на ово кажу европски експерти? Да ли је и код њих тако урађена реформа? Има ли нечег сличног у свету? Нема лажи, нема преваре – све лепо стоји црно на бело на сајту РЗЗО. У односу на ове и овакве листе чекања на ортопедији, листе чекања за кардиохируршке интервенције заиста изгледају као дечија игра. Нажалост, нити ко гледа те листе, нити их ко анализира. У свакој нормалној и иоле цивилизованој земљи, неко би давно лежао у затвору или бар летео са функције, одузели би му лиценцу за рад, финансијска полиција би увелико чешљала по рекло имовине стечене последњих година... Овде – ништа. Само тишина уцвелењих и унесређених за чију судбину нико не хаје. Плати – или умри! То је та порука која и дословце вршиши са сајта РЗЗО, заједничке здравствене касе у коју СВИ, СВАКОГ месеца уплаћујемо 12,3 одсто од својих плата, како би се у животу применио принцип солидарности и узајамности. Зна ли за ово др Станковић? Он је честит човек. Хоће ли ћутати и жмурети?

Руку на срце – има установа где на листама чекања, према ономе што је доступно на сајту РЗЗО, чекање траје неколико месеци, што је за ортопедске индикације прихватљиво. Ипак, листе чекања у КЦ Крагујевац траже озбиљну стручну експертизу – шта се ту догађа? Ако листа није ажурна, онда је то неозбиљно. За то, такође, неко би требало да сноси законске последице.

Под „лупом“ и уградња вештачких кукова

Конфузија око листа чекања за протезу колена, нагнала нас је да пажљиво погледамо и друге листе ове установе. На наше запрепашћење, ништа боље није ни са куковима. Остаје само да закључимо да су грађани Крагујевца и околине, како год се погледа, у великом проблему и да им се, када је реч о куковима, коленима и другим проблемима које решавају ортопеди – добро не пише. Према подацима које смо нашли на сајту РЗЗО, на уградњу протезе кука, цементну и бесцементну, на листама чекања за ову хируршку интервенцију у КЦ Крагујевац, тренутно се налази 1. 284 пацијента! Од тога, на бесцементну протезу кука чека 749, а на цементну 535 пацијената. И ту се операције заказују чак за 2017. годину (230 операција!!!), а на листи има и оних који чекају од 2004. године. Изгледа да се неки следбеници Хипократа све више окрећу прорицању судбине, гледају у карте или у звезде, ко ће га знати, па сасвим поуздано процењују да ће неко у одмаклим годинама моћи мирно да чека на операцију наредних 10-15 година. Браво за звездочатце и видовњаке. Што ли се уопште баве хирургијом кад је на Балкану, толико ваљда знамо, прорицање судбине далеко профитабилнија активност од бављења лекарским позивом? Можда је на делу нека новотарија – комбинација прорицања судбине и лечења? Можда не би било лоше да РЗЗО спроведе анонимну анкету и, уз гаранцију да имена осигураника неће бити обелодањена, понуди награду оном осигуранику са ових листа који је оперисан а није платио за прескакање листе. Има ли их? Сви који таворе од 2003, 2004, 2005, 2006, с обзиром да смо већ у 2011, очигледно, немају пара.

Ти несретни људи, ем су болесни, ем су дискриминисани, права немају, наде за њих нема, јер немају пара. То што је већина њих деценијама уназад улагала у касу РЗЗО, никога не занима. То што су на својим раменима изнели генерације оних, међу којима је армија некаквих чудних „хуманиста“ који данас немају ни трунке самилости за њих, ни трунке саосећања, нема везе. Солидарност и узајамност, нико и не помиње. Да сумирамо – у КЦ Крагујевац, на хируршку интервенцију за уградњу вештачког кука и протезе колена, тренутно чека укупно 2.026 пацијената. Позваћемо у помоћ математику из нижих разреда основне школе: нека је сваки други који чека на операцију, из „сламарице“ извадио најмање 1.000 евра, па то помножимо са пута 1.000 (пацијената), то је укупно – МИЛИОН евра! Лепа пара. Само у једној, и то државној здравственој установи, у оквиру само једне медицинске гране. Колико је то укупно нула за СВЕ медицинске дисциплине, у свим државним здравственим установама? Има ли негде у овој земљи неки храбар економиста да то израчуна?

ЗЦ „Студеница“ у Краљеву, спреман за Гиниса!

Јесте, био је земљотрес, зграда ЗЦ „Студеница“ је оштећена, мада, многи питају како је то могуће, кад је на велика звона рестаурирана, дограђивана, опремана, све средствима европских фондова. Како су ти радови извођени, кад се све тако брзо и лако порушило, као да није грађено по врхунским стручним стандардима? Али, то је за неку другу причу, доћи ће и то на ред, надамо се. Но, да погледамо листе чекања у овој државној здравственој установи. Оне нису од јуче и немају никакве везе са земљотресом. Листе чекања у ЗЦ „Студеница“, према подацима са сајта РЗЗО, ажуриране су 1. априла ове године. На светски дан шале. У овој установи, на чијем званичном сајту нисмо успели да пронађемо колико лекара ортопеда ради, нигде нема података о томе колико је људи запослено, а реч је о државној здравственој установи, установи од јавног значаја. Није ваљда да је то некаква тајна, тек – на операције за уградњу бесцементне и цементне протезе кука, као и протезе колена, тренутно чека 316 пацијената. Неко би рекао – па, није страшно. Не би ни било да за 200 пацијената операција није заказана у једном једином, истом дану, и то баш кад сви чекају нову, 2012. годину, 31. децембар 2011!!! Кад сви празнују, краљевачки ортопеди ће поставити некакав рекорд? Раде као у угљенокопу? Да ли се спремају да уђу у Гинисову књигу рекорда? Где ће то они извести толики број операција у једном једином дану??? За тај подвиг имају довољно инструментарки, сестара, анестезиолога? Довољно капацитета за постоперативну негу? Без коментара. Како год да је, пропуст, омашка, шала или збиља, тако арогантан однос према осигураницима говори докле је отишла бахатост једног броја лекара у државним здравственим установама. Порука коју шаљу са сајта РЗЗО, кристално је јасна – шта год радили, а радимо шта нам се и како хоће, нико нам ништа не може! Нажалост, и не може. Да се није којим случајем Лекарска комора позабавила краљевачким „рекордима“, да није завилила у листе чекања на сајту РЗЗО? Није, нити хоће. Да није неки пацијент добио спор против корумпираног доктора, пред „реформисаним“ правосуђем? Није, и неће скоро. Једино што је извесно то је да умиремо све чешће, у све тужнијим условима. Што због болести, што због беспарице. Све је више оних који немају пара ни за хлеб, а камоли за све већи број незаситих и грамзивих на сваком кораку, од лекара до адвоката, и шалтерског службеника у општини.

Р. В. С.

Легализација политичке корупције

- *Прозападни издајнички Тадићев режим из дана у дан понижава Србију, безрезервно испуњавајући налоге из Вашингтона и Брисела. Спремни су на све ради добијања кандидатуре за Европску унију јер се надају да би им то могло донети бољи изборни резултат*



Пише: Вјерица Радета

ДОС је најозбиљније угрозио суверенитет Србије. Већ једанаест година у Србији се не може усвојити буџет без сагласности Међународног монетарног фонда, војска је „реформисана“ по налогу НАТО-а, правосуђе све више личи на англосаксонско...

Садашњи Тадићев издајнички режим је одлучан да на такозваном европском путу, који за њих нема алтернативу, уништи све што се уништити може. После криминалних приватизација, свакодневног отпуштања са посла, оснивања партијског правосуђа, уништавања институција система, корупције у врху власти, одлучили су да озаконе најопаснији вид корупције – политичку корупцију.

По изричитом налогу Европске уније, представници Тадићевог режима у Народној скупштини Републике Србије покренули су поступак за измене и допуне Закона о избору народних посланика.

Супротно једном од начела Устава Србије, којим се „јемчи и признаје улога политичких странака у демократском обликовању политичке воље грађана“, представници режима ће, уместо тога, политичко обликовање „воље“ грађана препустити тајкунима.

Опредељењем да политичке партије не могу имати никаквог утицаја на избор народних посланика, демотивисаће велики број страначких активиста да уопште учествују у изборним кампањама. Изменама и допунама Закона о избору народних посланика предвиђено је да Републичка изборна комисија све добијене мандате са изборне листе додели кандидатима по редоследу на изборној листи, почев од првог кандидата са листе.

На овај начин се отвара могућност да сваки тајкун или странка коју финансирају тајкуни може да утиче на изборну кампању противничке странке и да већ у фази кандидовања народних посланика себи обезбеди одређен број посланика.

Са друге стране, посланици којима буду додељени мандати постају неприкосновени власници тих мандата. Иако ће, нормално, сваки посланички мандат бити освојен на основу страначке изборне кампање и страначког програма или обећања, политичка странка неће моћи да утиче на свог посланика, ни да од њега тражи да и као народни посланик заступа страначке ставове у Народној скупштини.

Потпуно је занемарена уставна одредба која гарантује да је „народни посланик слободан да неопозиво стави свој мандат на располагање политичкој странци на чији предлог је изабран за народног посланика.“ Ова уставна одредба се најгрубље гази, и потпуно супротно Уставу Србије, народном посланику се гарантује да слободно располаже својим мандатом, а то значи да може и да га стави на берзу, па ко да више.

„Независан“ Уставни суд

Уставни суд Републике Србије, који је Уставом установљен „као самосталан и независан државни орган који

штити уставност и законитост и људска и мањинска права“, погазио је и ову одредбу и друге уставне одредбе, и потпуно се ставио на страну Тадићевог режима. Да би им унапред дали алиби за доношење неуставног закона, председник и још једанаест судија Уставног суда донели су одлуку којом су утврдили да досадашњи члан закона који је регулисао начин и рокове у којима су политичке партије са својих изборних листа одређивали народне посланике није у сагласности са Уставом. Реч је о Уставу који је донет 2006. године и избори за народне посланике 2008. године одржани су на основу Закона о избору народних посланика који се сада мења и никоме није пало на памет да каже да је било која одредба тог закона у супротности са Уставом. Вероватно не би ни сада да нису добили домаћи задатак.

Ових једанаест судија Уставног суда, на челу са председником, показало је да су најобичнији партијски службеници, да немају морални кредибилитет и да нису достојни једне од најзначајнијих дужности у држави, па је посланичка група Српске радикалне странке покренула иницијативу за њихово разрешење.

У складу са Уставом који су, они који су положили заклетву да ће да га штите, грубо погазили, иницијатива је прослеђена председнику Народне скупштине, председнику Републике, председнику Уставног суда и председнику Врховног касационог суда. Нико од њих не би смео да занемари аргументе који су наведени у иницијативи за разрешење и морали би да заштите интегритет Уставног суда. Ако то не ураде, признаће да су сви заједно чланови удруженог злочиначког подухвата који најозбиљније угрожава темеље државе и њен суверенитет.

Овакво понашање представника режима мора бити најоштрије осуђено и јавно жигосано јер нико нема право да уништава државу зарад личних интереса и интереса оних који су прљавим парама купили моћ.

Јавна је тајна да су ову владу формирали тајкуни, а они им сада неуставним изменама и допунама Закона о избору народних посланика омогућавају и да формирају скупштинску већину.

После овог закона, избори нам више нису ни потребни јер више неће бити важно колико ће ко мандата освојити на изборима, него колико ко има пара да после избора купи посланике.

Уосталом, и без овог закона Тадић је, у спреси са енглеском и америчком амбасадом и уз помоћ тајкуна, омогућио Николићу и Вучићу да формирају посланичку групу у Народној скупштини Републике Србије иако у време избора нису имали странку, већ су покрали мандате Српске радикалне странке.

Убудуће овакве „часне“ радње биће легалне, а Тадић и његов режим ће наставити да газе Устав, члан по члан... Па, неће се ваљда замерати Штефану Филеу и братији због тамо неког устава?!

Који су мотиви Владе Србије да репрограмира дугове грађанима

Режим држи воду док избори оду

- **Новим Цветковићевим мерама, 500.000 грађана Србије добија прилику да се (привремено) извуче из дужничког ropства. Да ли је ово понуђено због човечности и социјалне одговорности или се неко нада да ће опет омастити брке? Рецимо – режим и стране банке?**

Пише: Часлав М. Кузмановић

Премијер Србије, Мирко Цветковић, у априлу је помпезно најавио намеру режима да олакша живот половини милиона осиромашених и презадужених грађана, као и оних који су остали без посла, тако што ће бити у могућности да отплату својих дугорочних задужења одложе на рок од једне и по до две године.

Поменути грађани су само део корпуса од 900.000 људи у Србији који тренутно имају дугорочна кредитна задужења. Истичемо да овом мером нису обухваћени они грађани који су презадужени другим „финансијским производима“ (термин треба да створи привид да је банка произвођач нечега) као што су краткорочни кредити, кредитне картице, позајмице по текућим рачунима, дозвољена и недозвољена прекорачења, обавезе по уговорима о лизингу, итд. Такође, мере се не односе на оне грађане који су већ дубоко насели на заводљиве рекламе светских лихвара и чија се имовина, земљиште и некретнине свакодневно оглашавају на продају. Број таквих несрећника у Србији тренутно је преко 40.000.

Занимљив је број и намена кредита који испуњавају услове да буду обухваћени режимском мером, јер нам показује ко је имао приступ кредитима и из којих разлога их је узео:

- 328.000 готовинских ненаменских кредита
- 72.000 потрошачких кредита
- 13.000 кредита за адаптацију
- 68.000 стамбених кредита
- 16.000 пољопривредних кредита.

Иако су готовински ненаменски кредити у принципу најскупљи, грађани за њима најчешће посежу, јер су најдоступнији и за њих се не тражи правдајућа документација за употребу средстава. Обично их узимају људи који су подлегли заводљивој лакоћи трошења, али и један део грађана који мисле да ће се новим задужењем извући из претходних невоља.

Ко ће омастити брке?

Мада мере репрограмирања кредита нису обавезујуће ни за грађане нити за банке, чак 11 великих банака их је одмах подржало. Зашто?

Постоји несумњив, вишеструк и прећуткиван интерес банака да учествују у овој замисли. Банке правилно тумаче сигнале о непрестаном повећању броја грађана који или губе посао или умањено и нередовно добијају плате, што доводи до тога да је број оних који касне с отплатом дуга само за последњих годину дана увећан за злослутних 30 одсто. Овај постотак добија на значају ако се зна да је у истом периоду задужење грађана порасло преко 106 милијарди динара, те да је у јануару 2011. износило читавих 513,2 милијарде динара.

У тексту промоције нових мера каже се да ће банке бити слободније током њихове примене. Како и од чега слободније – то нам не кажу. Да би банке могле учествовати у овом подухвату вештачки створане додатне потрошње, морају се разлабавити неки критеријуми и прописи који регулишу пословање финансијског система. И то баш они који служе очувању системске стабилности.

У том циљу, Сектор за контролу пословања банака у Народној банци Србије донео је „Смернице за утврђивање кредитне задужености физичких лица“. Практичан ефекат ових смерница је да створи лажну, увећану слику кредитне способности грађана, како би навели становништво на додатно задуживање и трошење. Једна од мера је и смањивање стопе обавезне резерве у еврима, која је амортизер у случају остварења неког од пословних ризика.

Постоји још један крупан разлог спремности банака да се одазову препоруци режима и да учествују у репрограмирању дуга становништву. У условима већег кашњења грађана у отплати дуга опада рејтинг датих кредита, па тиме и рејтинг банке.

Оно што је још опасније за банке јесте да могу доћи у ситуацију да постану власници велике имовине коју су грађани дали као обезбеђење наплате пласираних кредита, а да банци истовремено буде умањен новчани део капитала због пада рејтинга пласмана.

Неће бити боље, осим лихварима

„Уз смањени кредит, живот грађана ће се побољшати“ – обећа нам премијер Цветковић. Било би лепо, још само кад би било тачно.

Не само да се кредит не смањује (већ се само одлаже његова отплата) него се укупна цена кредита повећава, из простог разлога што се продужава време коришћења кредита, током којег непрестано тече обавеза по камати. Спроводећи ничим ометану лихварску праксу, банке ће пробати и на друге начине да додатно увећају укупну цену кредита, рецимо – накнадом за обраду захтева и слично.



И сам знајући за такву праксу банака, премијер стидљиво упозорава грађане једном једином реченицом: „Свако треба да израчуна шта плаћа.“

За читаоце који ће можда приступити репрограмирању дуга било би мудро да обрате пажњу на Цветковићево упозорење. Банкарски уговори у Србији су школски пример уговора са *непоштеним* и *неправедним* уговорним клаузулама.

Међу непоштене *уговорне одредбе* спадају оне које су: (1) једностране, јер предвиђају неко право само за банку, (2) одредбе које предвиђају несразмерне обавезе за уговорне стране и (3) одредбе које ускраћују кориснику кредита неопходне податке, од којих је најважнија у овом случају – *пуна цена* кредита.

Међу бројним неправедним уговорним одредбама за корисника кредита/репрограма две су најопасније. Прва је право банке на једнострану измену услова уговора, а друга њено право, које даје сама себи, да самостално тумачи услове уговора.

У понуђеном уговору треба сагледати да ли постоје услови за превремену отплату рефинансирајућег зајма, али и колики су трошкови обраде (ако их има). Никако не треба заборавити ни на трошкове који су везани за „банкарске производе“ који се нуде у пакету са кредитом за рефинансирање, попут платних картица.

Овде је главни стручни савет непревазиђена народна пословица – „Дуг је лош друг“. Зато, уколико дуг већ постоји, мора се учинити све што је могуће да *траје што краће*.

Делимично, али краткорочно, побољшање због Цветковићевих мера осетиће само они који су са пола стопала изнад амбиса дужничког ропства, као и они крајње финансијски исцрпљени који мисле да је важно дисати, макар и са вештачким плућима.

Зашто је режимски концепт научна фантастика?

С обзиром на то да је у шест узастопних месеци раст инфлације у Србији *далеко изнад дозвољеног* (у марту 2011. износи 14,1 одсто), те да је изазвао опадање промета у малотрговинским објектима (пад за 14,2 одсто), логичније је поверовати да су мере донете пре због *интереса трговаца* него задужених грађана.

Пад потрошње је у истом месецу изазвао и пад индустријске производње (0,1 одсто), при чему је прерађивачка индустрија имала пад од чак 1,3 процента! Извоз робе је опао за 1,4 одсто, док је увоз робе порастао за 5,5 одсто.

Гувернер НБС, др Дејан Шошкић, у свом писму упућеном премијеру образложио је драстичан раст инфлације високиком растом цена хране (дакле, лоше управљање пољопривредом!) и растом регулисаних цена, тј. цена под контролом режима, које су већ на почетку године у „горњој половини планираног распона раста за целу 2011. годину“.

Претпоставка је режима да ће грађани који са банкама уговоре да одложе дуговања, осим плаћања камата за период од две године – потрошити паре које им остају. Дакле, да ће данашња повећана потрошња, услед мировања дугова, довести до повећане производње и да ће се стога сутра заиста повећати плате и остали приходи, што би у крајњем олакшало терет отплате дугова. Међутим, ова претпоставка заиста стоји на веома климавим ногама.

Озбиљнији аналитичари упозоравају на другу могућност, а то је да ће повећана потрошња убрзати инфлацију. Инфлација ће обезвредити дугове ако су у динарима, или ће их повећати ако су индексирани и ако динар девалвира у складу са инфлацијом. У овом другом случају дугови ће морати да се отписују – и тај сценарио се процењује као вероватнији.

Ако би се он остварио, остаје само питање хоће ли губитке сносити банке или порески обезвници. Знајући да су стране банке миљенице режима, да је то један моћан картел и да су на овај простор привучене *уништењем највећих домаћих банака*, одговор на претходно питање и није толико тежак.

Једина, али климава, претпоставка мера владе јесте да ће се њиховим остварењем *дугорочно* повећати стандард грађана. Међутим, истинско повећање стандарда не може имати упориште у вештачки подгрејаној потрошњи (како нас влада сада упућује), него искључиво у инвестицијама и отварању нових радних места.

Очекивани циљ је, дакле, *научна фантастика* – могућ је, али није вероватан. Мере ће само краткорочно олакшати дужничко бreme људима у новчаним тешкоћама, али се овим суштински не решава ни проблем презадужености, нити бедан живот грађанима у земљи у којој просечна плата покрива само 70 одсто вредности потрошачке корпе.

Пред провалијом „високе задужености“

Иако смо сведоци честих и нарцисоидних хвалоспева режима да је Србија „лидер у региону“, иде нам тешко са инвестицијама и повећањем запослености, као суштинским чиниоцима здравог развоја.

Српској држави не верују ни они који нас познају, наши грађани који су стекли капитал у иностранству. Али не верују ни они који нас не познају, а упућени су на процене глобалних економских перспектива, степена уређености тржишта и правосудног система, конкурентности привреде – а све у циљу сагледавања економских ризика за могући уложени капитал.

Народна банка Србије урадила је „Анализу дуга Републике Србије за децембар 2010“ (објављено марта 2011), где нам предочава да је укупан спољни дуг наше земље рекордних 23,8 милијарди евра.

Однос спољног дуга и бруто друштвеног производа, који показује способност земље да измирује спољне обавезе, практично је на степену „високе задужености (80 одсто)“ и износи 79,6 одсто. Да зло буде веће, повећава се учешће краткорочног у укупном спољном дугу. У валутној структури спољног дуга највеће учешће имају евро (76,4 одсто) и долар (10,0 одсто).

Према оценама Светског економског форума, по свим наведеним критеријумима Србија се показује као непријатна за страна улагања. Од 111 показатеља конкурентности привреде, њих 78 показује погоршање нашег положаја. Рецимо, спорост правосудног система се тумачи као *пристрасност*, која је „супротна поштеним односима на тржишту“. Најлошије оцене дате су у вези са развијеношћу установа, као и управне и логистичке инфраструктуре – што је директно политичко-страначка одговорност.

Тржишност пословног амбијента у Србији је на планетарном дну (138. место), због утврђене *доминације понуђача* и потпуне *запостављености потрошача*, тј. тражње. Овај показатељ обухвата и оцену учинака антимонополске политике у Србији, те нам је јасно и зашто се у режимској штампи стално неискрено говори о успеху и тобожњој решености да се монополина стане у крај.

Као шлаг на (горку) тарту долази и оцена Светског економског форума да у Србији постоје и „велики проблеми са корупцијом“, па нас по том питању померише са 78. на славно 84. место у свету.

На крају, мора се отворено рећи да дуг становништва *није* највећи макроекономски проблем Србије. Чему онда бомбастичне мере владе да репрограмира дугове грађанима, и то врло скромним средствима (свега 2,2 милијарде динара)?

Одговор је садржан у наслову овог чланка. Пола милиона корисника кредита истовремено је и пола милиона гласова на изборима. Али, можда их неко узалуд прижељкује.

„Демократски“ бизнисмени у затвору

- *Поднетом иницијативом Посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини АП Војводине, у приватизованим предузећима спречено отуђење имовине, опреме и земљишта у бесцење, зауздане криминалне малверзације нарко-босова и њихових помагача. Где је до сада била „демократска“ власт да почисти свој неред?*



Пише: Маријана Четојевић

На основу иницијативе Посланичке групе Српске радикалне странке, да се дневни ред седнице Скупштине АП Војводине, одржане 5. априла 2011. године, прошири тачком дневног реда, којом се захтева преиспитивање тендерске приватизације „ПИК Бечеј“ из Бечеја и „ИПОК“ из Зрењанина, надлежни органи започели су преиспитивање сумњивих приватизација. Оваквим видом приватизације грађани овог дела Србије су опљачкани јер су својим вишедеценијским радом улагали у изградњу ових фабрика, а запослени радници давали максималан допринос њиховом развоју. Такође се наведеном иницијативом захтева од Владе Војводине, да активно учествује у разрешавању проблема у „ИПОКУ“, као што је обећано да ће бити учињено и у „ПИК Бечеј“, како због малверзација и криминалних радњи у поступку реструктурирања не би били продати у бесцење.

Осам дана после поднете иницијативе Посланичке групе Српске радикалне странке, 13. априла 2011. године, сомборска полиција, у сарадњи са Вишим тужилаштвом, ухапсила је пет особа због сумње да су извршили више кривичних дела злоупотребе службеног положаја, као и злоупотребу овлашћења, те на тај начин прибавили имовинску корист од 4,1 милиона евра. Тачније, ухапшени су сви представници фирми које је Посланичка група Српске радикалне странке у Скупштини АП Војводине навела у иницијативи да су приватизацијом, откупом потраживања у стечају остварили велику противправну добит: генерални директор „Агрокопа“, Нови Сад, члан Управног одбора ПП „Станишић“ а.д. Станишић, власник и директор „Станагро инвеста“ д.о.о. Нови Сад Миливоје Павловић, као и директор и члан Управног одбора ПП „Станишић“ а.д. Станишић, запослен у „Агрокопу“ а.д. Нови Сад, Радисав Цмиљанић. Ухапшен је и директор „Агростана плус“ д.о.о. Нови Сад, запослен у „Агрокопу“ а.д. Нови Сад, Павле Чолаков, затим директор „Мегатабака“ д.о.о. Београд, Дара Пилиповић, као и запослена у РГЗ Служба за катастар непокретности Сомбор Златка Мрдак. Кривичном пријавом ухапшен је и директор „Агростан инвестмента“ д.о.о. Нови Сад и директор у „Алпис плус“ д.о.о. Београд, Зоран Радуловић.

Осумњичени су у периоду од 2008. до 2010. године, уз помоћ Златке Мрдак, извршили противправну укњижбу – пренос власништва на пољопривредном земљишту површине 987 хектара, ПП „Станишић“ а.д. Станишић у време када је на предметном земљишту била уписана забрана отуђења и располагања, и унели ово земљиште као неовчани улог у привредна друштва која се налазе под њиховом контролом. То су „Агростан инвестмент“ д.о.о. Нови Сад и „Агростан плус“ д.о.о. Нови Сад, а потом су право власништва над земљиштем пренели на АИК Банку из Ниша

на име намирења дуга по кредиту које предузеће није вратило.

Полиција је 26. априла 2011. године, у акцији „Машина“, у Републици Српској ухапсила Зорана Ђопића, председника Управног одбора „Агрокопа“ а.д. Нови Сад и председника Управног одбора ПП „Станишић“. Зоран Ђопић је један од најближих сарадника нарко-боса Дарка Шарића.

Над предузећем „ИПОК“ из Зрењанина, Решењем привредног суда у Зрењанину од 12. априла 2011. године, отворен је стечајни поступак. Предлог за увођење стечаја у највећу скробару на Балкану поднело је Министарство финансија – Пореска управа Србије, будући да се налази у већинском власништву Зорана Ђопића, којем је основна делатност ипак прање новца нарко-дилера, и није способан да измири своје обавезе дуже од 1.600 дана. Такође су и запослени тражили увођење стечаја, да би пре утврђивања даље власничке структуре у „ИПОКУ“, било спречено даље крчмљење фабричке имовине. Наиме, бројни повериоци су са правоснажним решењима кренули да отуђују имовину, како би намирили своја потраживања. У иницијативи Посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини АП Војводине, инсистира се на преузимању фирми и земљишта од стране Владе АП Војводине.

Нови „грофови“ у АП Војводини чекају да распродају земљиште странцима

Парадоксално на први поглед, у Србији је деценијама владао низак „земљишни максимум“ по сељачком газдинству од 15 ха, са просечним поседом од 3 ха, па на сигнал дат за почетак транзиције тајкуни крећу у утрку куповине





земље у АП Војводини, спремни да стекну што веће земљишне поседе, упркос чињеници о лошем стању пољопривреде у Србији. Најчешће тајкуни купују већ укрупљена пољопривредна добра.

Патенти преваре кроз приватизацију су различити, судбина 100.000 ха земљишта у АП Војводини се налази у рукама петорице моћника или нових „грофова“: Ђорђе Ницовић поседује 29.000 ха, од чега је 60 одсто државно; Мирослав Мишковић 25.000 ха, од чега је државно 37 одсто; Миодраг Костић 24.000 ха, од чега је 40 одсто државно; Петар Матијевић 16.000 ха, од чега је 33 одсто државно; Ивица Тодорић 6.000 ха, од чега је државно 40 одсто; Миле Јерковић 16.000 ха.

Они су земљу куповали за симболичне паре, како се у народу каже за „тепсију рибе“, али када прођу четири године и када буде слободна трговина ЕУ, продаваће је по десетак па и стотину пута вишој цени него што су је платили. Према подацима, хектар најквалитетнијег земљишта је око 5.000 евра, док је то, рецимо, у Италији 50.000 евра! До пре неколико година у приватизацији пољопривредних комбината који су били на ивици егзистенције, због лоше приватизације и неадекватних мера Владе Србије, хектар плодне земље могао се купити и за 500 евра!

Према Закону о пољопривредном земљишту, странци као физичка или правна лица, не могу купити земљу у Србији. Странци ипак поседују српску земљу преко фирми које региструју у Србији. Први странац који је открио да оснивањем фирме у Србији можеш да купујеш и пољопривредно земљиште, је Ендру Хантер, који је 2005. године, преко фирме „Корнвел“ купио „Јакшићево“ у Српској Црњи са 1.000 ха земље, за 245 милиона динара.

Четири године после потписивања и ратификовања Споразума о стабилизацији и придруживању ЕУ, фирме и грађани из земаља чланица моћи ће несметано и без икаквих ограничења да купују пољопривредно земљиште у Србији. Нејака влада ће у том периоду сигурно изменити, тј. ускладити и Закон о пољопривредном земљишту са ССП-ом. За разлику од власти у Србији, развијене земље ЕУ су препознале земљиште као највеће национално богатство и о ресурс, па га тако и вреднују - хектар обрадивог земљишта цене између 50.000 и 70.000 евра, а хектар најбољег земљишта у Војводини данас кошта десет пута мање.

Нејака власт у преговорима са Бриселом

У нашим преговорима нико од стручњака ван Владе Србије није преговарао и добили су забрану продаје земље странцима само четири године од почетка примене ССП-а. Питање стицања својинских права на непокретностима страних правних и физичких лица уређено је члановима 53. и 63. Споразума о стабилизацији и придруживању. Дакле, Србија мора да осигура исти третман држављанима ЕУ као и домаћим. Након ступања на снагу ССП-а, друштва кћери привредних друштва ЕУ, имаће право стицања и

уживања својинских права на непокретностима као и српска привредна друштва, а у погледу јавних добара, добара од општег интереса, иста права која уживају српска привредна друштва када су ова права потребна за обављање привредне делатности ради које су основана. Четири године по ступању на снагу ССП-а, утврдиће се могућност проширивања права на огранке привредних друштва ЕУ.

Тајкуни нису у процесу приватизације купили хектаре да би их обрађивали, већ да би пољопривредно земљиште претварали у грађевинско, али и да би то земљиште пре-продавали кад Србија једном постане чланица ЕУ.

Исто тако, тајкуни су се надали, с обзиром на велике површине, великом новцу из претприступних фондова ЕУ, што ће се догодити једном кад Србија постане чланица. Неки од нових власника нису могли да дочекају време када ће продавати земљу купцима из ЕУ, па су сада финансијски уништена предузећа препуштена стечају.

Тада се, међутим, поново појављују тајкуни, некад чак и исте особе, да откупе предузеће из стечаја, и то под много повољнијим условима, ослобођени запослених, дугова према држави, репрограма према добављачима, а ту је и инфлација да их још додатно обезвреди. Тако се данас подразумева да ће Мишковић новцем од продате Делта Макс Групе, у договору са владом, купити сва пољопривредна добра у АП Војводини чија је приватизација пропала.

Власт у Србији, склона договорима и спољним „притисцима“, није ни покушала да заштити националне интересе. У најскоријој будућности земљиште ће бити продато тајкунима или странцима, држава у дуговима а грађани јефтина радна снага на туђим поседима. Било како било, за неколицину „тајкуна“ приватизација ће бити прави добитак на џекпоту.



Градови и општине тихо клизе у дужничко ропство

- Свакодневни раст јавног дуга Републике Србије праћен је порастом дугова локалне самоуправе који су на крају 2010. године достигли ниво од 64,7 милијарди динара. Само у 2010. години извршено је задуживање општина и градова, и то у обиму од 23,5 милијарди динара, а што је готово 6 пута више од обима задуживања из 2008. године
- Око 110 градова и општина своју задуженост темељи по основу нешто више од 320 појединачних кредитних аранжмана, и то првенствено са комерцијалним банкама које послују у Србији. Примери неких општина показују да се приликом краткорочног и дугорочног задуживања, без икаквих последица, слободно крши Закон о јавном дугу Републике Србије



Пише: Иван Нинић

Фискални савет Републике Србије је израдио и 20. априла текуће године објавио стручну анализу која за циљ има да процени да ли су кретања у области јавних финансија државе, у првом кварталу 2011. године, у складу са зацртаним фискалним правилима. Тзв. правила о фискалној одговорности су децидирано прописана Законом о буџетском систему Републике Србије и подразумевају да максималан фискални дефицит консолидованог сектора државе у 2011. години сме да износи 4,1 одсто БДП-а, што представља 140,3 милијарде динара. А у оквиру ове цифре, само дефицит буџета Републике Србије требало би да досегне износ од 120,5 милијарди динара. Актуелним законом посебно је ограничен ниво јавног дуга државе, који у 2011. године не би смео да буде већи од 45 одсто БДП-а (изузимајући дуг по основу реституције). Управо енормни буџетски дефицит, у комбинацији са вртоглавим растом јавног дуга, представља опасну претњу за државни буџет. Само у првом кварталу 2011. године, дефицит буџета Републике Србије је износио 30,7 милијарди динара, што је за чак 28 одсто више у односу на исти период претходне године.

„Буџет Републике бележи висок дефицит и кретања у првом кварталу указују на могућност да вредност дефицита од око 120 милијарди динара, предвиђена за ову годину, буде пробијена“, истиче се у анализи независних стручњака из државног Фискалног савета и закључује да је пораст дефицита у посматраном периоду „неуобичајено висок“.

Параметри јавног дуга указују да он тренутно износи око 40 одсто БДП-а, уз постојање ризика да пробије прописану границу, ако се не буде поштовало правило за фискални дефицит. „Јавни дуг апсолутно расте, услед задуживања државе у динарима и девизама на домаћем тржишту и крајем марта износи 12,7 милијарди евра“, констатује Фискални савет. Званични подаци Министарства финансија указују на то да се јавни дуг Републике Србије, на крају марта 2011. године, у односу на крај 2010. године, увећао за око 530 милиона евра! А ово увећање је очигледно настало као последица задуживања државе код кредитора у земљи и иностранству и око тога нема спорења. У Фискалном савету запажају и то да је повећање реалног нивоа расхода за камате кредиторима „последица раста укупне задужености државе, као повећања учешћа релативно скупих динарских кредита у укупном дугу државе“.



Локална самоуправа „живи“ на кредит

Забрињавајућа је чињеница да се из неког разлога, Фискални савет у својој стручној анализи није посебно осврнуо на астрономске и неодрживе дугове локалних самоуправа (општине и градови), чиме је потпуно занемарен овај сегмент јавног дуга државе. Сходно Закону о јавном дугу Републике Србије, дугови локалне власти (општина, град, покрајна, прим. аут.) се свакако урачунавају у укупни јавни дуг Републике Србије. Према званичним подацима Управе за јавни дуг, дуговања локалне самоуправе на крају 2010. године учествовала су са 64,7 милијарди динара или 2,13 одсто у БДП (укупан јавни дуг има учешће од 40 одсто у БДП, прим. аут.). За лаике овај износ учешћа дуга локалне самоуправе у БДП не делује забрињавајуће, али је такав закључак веома опасна „оптичка варка“. Наиме, да би се сагледала комплексност дуговања општина и градова у Србији, неопходно је проблем посматрати из призме сваке појединачне локалне самоуправе, а никако не на основу масе средстава која чине дуг по том основу. Шта се заправо крије у позадини проблема?

Финансијска криза и привредни колапс у Србији су довели смањење изворних прихода у буџетима локалних са-



моуправа, а ствар је додатно „подгрејала“ Влада Србије својом политичком одлуком да драстично смањи трансферна средства из буџета Републике. Трансфери су „скресани“ са **40** на **25** милијарди динара, без обзира на слово закона по коме је постојала обавеза да се за локалну самоуправу мора обезбедити **1,7** одсто буџетских средстава Републике. Једном већем броју општина и градова управо трансферна средства су чинила готово половину новца у општинској каси, или су пак представљала сламку спаса за „крпљење рупа“. Смањење трансфера код локалне власти је или проузроковало неочекивани дефицит или је додатно продубило већ постојећи дефицит. Општине и градови су морали да прибегну алтернативном начину покривања дефицита, а то је у највећој мери учињено задужевањем код страних пословних банака које послују у Републици Србији. А како то практично и појединачно изгледа и шта кажу бројке?!

Алармантно задужење у 2010. години

Несумњиво је да је задужевање локалне самоуправе код пословних банака проузроковало партијске и предизборне калкулације, искоришћавање максималног нивоа задужености, гомилање кредитних уговора и њихово отежано сервисирање, високе каматне стопе, корупцију... Другим речима, као последица о којој се у држави упорно ћути, јавио се енормни и неконтролисани раст дуга општина и градова у укупном јавном дугу Републике Србије. Ако се посматра стање дуга на дан 31. 12. 2007. године, он је износио **27,5** милијарди динара (1,20 одсто у БДП), затим **31,4** милијарде (1,16 одсто у БДП) на дан 31. 12. 2008. године, **41,2** милијарде (1,40 одсто у БДП) на дан 31. 12. 2009. године, **50,2** милијарде (1,59 одсто у БДП) на дан 30. 6. 2010. године, и **64,7** милијарди (2,13 одсто у БДП) на дан 31. 12. 2010. године. Дакле, егзактни подаци показују да је степен задужености општина и градова перманентно у порасту. Убедљиво највећа динамика задужевања постигнута је током 2010. године, када се локална самоуправа задужила за **23,5** милијарди динара! То је неупоредиво више него 2009. године, када је задужевање извршено у обиму од **9,8** милијарди, или 2008. године, када су узети кредити у вредности од **3,9** милијарди динара. Само у 2010. години извршено је задужевање општина и градова, и то у обиму који је готово 6 пута већи од обима задужевања током 2008. године!

Шта каже Закон о јавном дугу?

Када се говори о задужевању локалне самоуправе, важно је истаћи да Закон о јавном дугу Републике Србије прави разлику између краткорочног и дугорочног задужевања у току буџетске године. Другим речима, закон децидирано прописује критеријуме, односно горњи лимит дозвољене задужености по оба основа. Под краткорочним задужевањем подразумева се задужевање локалне власти ради финансирања дефицита текуће ликвидности, а услед неуравнотежености кретања у јавним приходима и јавним расходима. Иначе, ова врста задужевања не сме прећи **5 одсто** укупно остварених прихода буџета локалне власти у претходној години. Такође, укупан износ задужених средстава по овом основу мора се вратити пре краја буџетске године у којој је задужевање извршено, и не може се рефинансирати или пренети у наредну годину. Под појмом дугорочно задужевање се подразумева задужевање које за сврху има финансирање капитално-инвестиционих расхода. Горњи лимит дугорочног задужевања локалне самоуправе је до **50 одсто** укупно остварених прихода буџета локалне власти у претходној години. У овом случају закон прописује да се мора водити рачуна о томе да укупан износ који доспева на наплату по основу главнице и камате, не пређе **15 одсто** укупно остварених прихода из претходне године.

Таоци преко 320 кредитних уговора

Уговорени кредити локалне самоуправе, закључно са 31. 12. 2010. године, вредни су **73,1** милијарду, од чега је отплаћено свега **8,4** милијарде, а стање преосталог дуга износи **64,7** милијарди динара. Ако се појединачно посматрају кредитори, односно повериоци, прво место на списку заузима Европска инвестициона банка (ЕИБ) и то са потраживањем **26,3** милијарде динара (*3 кредита Града Београда*). На другом месту као поверилац је Европска банка за обнову и развој (ЕБРД) са потраживањем од **18,3** милијарде динара (*кредити дати Београду, Суботици, Крагујевцу и Нишу*). У категорији пословних банака које су кредитирале локалну самоуправу, прва на списку поверилаца је „Банка интеза“ са потраживањима од **9,2** милијарде динара, затим „АИК банка“ из Ниша са **4,9** милијарди, „Уни кредит банка“ са **2,09** милијарди, „Комерцијална банка“ са **1,33** милијарде, „Хипо Алпе банка“ са **1,06** милијарди, „КБЦ банка“ са **651** милион динара, „Ерсте банка“ са **227,9** милиона, „Рајфајзен банка“ са **177,8** милиона динара и др. У власничкој структури споменутих банака, осим „Комерцијалне банке“, доминантно је присуство страног капитала.

Треба отворено рећи да су поједине локалне самоуправе у својим буџетима веома амбициозно пројектовале капиталне издатке за инфраструктурне радове, без обзира што све такве радове у датом тренутку није могуће исфинансирати из буџетских средстава. Да проблем буде већи, градови и општине се налазе у таквој ситуацији да нису ликвидни ни за финансирање текућег одржавања локалне инфраструктуре и објеката из своје надлежности. Ради санирања последица овог типа, које доводи до неминовног дефицита, прибегава се задужевању (краткорочном и дугорочном), па тако укупно **110** јединица локалне самоуправе (градова и општина) темељи своју задуженост по основу нешто више од **320** појединачних кредитних аранжмана. У подацима Управе за трезор се као намена појединачних кредитних аранжмана углавном наводи: „изградња и реконструкција локалних путева“, „комунална изградња“, „изградња/реконструкција водовода и канализација“, „капиталне инвестиције“, „изградња спортске хале/базена“ и сл. А поједине локалне самоуправе бележе дуг по основу лизинга или кредита за набавку аутомоби-

ла, односно за обнову свог возног парка. Без обзира на врсту и намену кредита, све се формално књижи и приказује као нужна „инвестиција“, а практично је реч о крпљењу дефицита локалног буџета.

„Топ листа“ 15 најзадуженијих градова

Ако се конкретно посматра ниво задужености сваке локалне самоуправе, убедљиви „лидер“ по задужености на дан 31. 12. 2010. године јесте **Град Београд**, са дугом главнице и камата у износу од **48,4** милијарде динара! Град Београд има 6 кредитних дуговања индексираних у евро валути код међународних финансијских институција (ЕБРД, ЕИВ), као и 3 аранжмана у динарској валути („АИК банка“ и „Комерцијална банка“). Други град по највећој задужености је **Крагујевац**, са дугом од **1,48** милијарди динара. Дуг је настао по основу 7 кредитних аранжмана, од којих је један аранжман закључен са ЕИВ, док се преосталих 6 аранжмана односе на кредитирање пословних банака. На трећем месту по задужености се налази **Суботица**, са дуговањима од **998** милиона динара према ЕИВ (**773** милиона) и „КБЦ банци“ (**225** милиона). Четврти град по задужености јесте **Панчево**, са дугом од **720,5** милиона динара, и то по основу 11 кредитних аранжмана са комерцијалним банкама. Власти у Панчеву су са „Банком интеза“ закључили укупно 9 уговора о кредитирању, док је један уговор у 2010. години закључен са „Уни кредит банком“.

Град Ниш, са дуговима од **612,5** милиона динара, пети је град по задужености у Србији, и то по основу кредита ЕБРД и два кредита „Банке интеза“. У стопу га прати **Шабац** који повериоцима, за **16** узетих кредита, дугује **611,2** милиона динара. Иначе, Шабац је узео 11 кредита код „Банке интеза“ и 5 кредита код „АИК банке“. Притом је чак 3 кредита, у вредности од **240** милиона динара, уговорено у другој половини 2010. године. Седми град по задужености је **Лесковац**, и то са дуговима по основу 3 узета кредита, а који су на крају 2010. године износили **592,4** милиона. Дугови **Вршца** износе **459,9** милиона динара и односе се на 5 кредитних аранжмана код „Банке интеза“, што овај град сврстава на осмо место по задужености. Девети град по кредитним обавезама према повериоцима је **Ваљево** (3 кредита) које има дугове од **457,5** милиона динара, док десето место заузима **Град Чачак** са дугом од **457,5** милиона динара (6 кредита). Затим следе **Пожаревац** који има кредитна дуговања од **364,5** милиона (1 кредит), **Стара Пазова** **350,5** милиона (6 кредита), **Врање** **344,5** милиона (2 кредита), **Смедеревска Паланка** **341,4** милиона (3 кредита), **Врбас** **338,6** милиона динара (3 кредита) итд, итд...

„Пробијање“ лимита задуживања

Осим дугорочних кредитних задуживања локалне самоуправе, интересантно је направити осврт и на краткорочна задуживања о којима Управа за трезор води евиденцију. Наиме, према званичним подацима, на дан 31. 12. 2010. године, укупно 9 локалних самоуправа је искористило могућност краткорочног задуживања, а ради покрића текуће ликвидности, и то: **Ђићевац** (1 милион динара), **Прибој** (14,4 милиона), **Трстеник** (10 милиона), **Тутин** (1 милион), **Власотинце** (2,9 милиона), **Зајечар** (44,9 милиона), **Ириг** (7,5 милиона), **Ковачица** (6 милиона) и **Стара Пазова** (25 милиона). Укупан износ краткорочног задуживања износио је **112,7** милиона динара, од чега је банкама уредно враћено **101** милион динара. Произилази да из неког разлога, закључно са последњим даном 2010. године, своју обавезу уредне отплате главнице и камате нису испунили **Општина Ковачица** (враћено само **1,8** милиона, а остао дуг од **4,2** милиона) и **Општина Ириг** (у целости остао дуг од **7,5** милиона динара). Без обзира на то што За-

кон о јавном дугу експлицитно прописује да се обавезе по основу краткорочног задуживања не могу преносити у наредну годину, није познато да ли ће због овог „пробијања“ рока и кршења закона било ко из ове две општине одговорати.

Јавашлук у задужењу Баточине

Индикативно је да Законом о јавном дугу нису прописане казнене одредбе у случајевима када се локална самоуправа не придржава смерница и лимита краткорочног и дугорочног задуживања буџета локалне власти. Пример **Општине Баточина**, која на дан 31. 12. 2010. године дугује **90,7** милиона динара, можда на најбољи начин илуструје ситуацију у којој локална власт, без икаквих последица, може да изигра закон и надлежне институције. Општина Баточина је „склизнула“ у „дужничко ропство“ хаотичном политиком њеног председника **Радише Милошевића (ДС)**, који је „глат“ прекршио Закон о јавном дугу. Наиме, Милошевић је 26. 3. 2008. године потписао са „Уни кредит банком“ уговор о кредитном задужењу Општине Баточина на износ од **52,7** милиона пробијајући тиме законски лимит дозвољеног задуживања општинског буџета. Притом, Милошевић је био свестан да крши закон, јер га је два месеца раније Управа за трезор Министарства финансија, дописом бр. 401-00-00002/2008, од 16. 1. 2008. године, обавестила о лимиту могућег задужења Општине Баточина. На његов захтев да се одобри дугорочно задуживање у висини од **50** милиона динара, Управа за трезор то није допустила, већ је одговорила да је Општини Баточина могуће задужити искључиво до лимита од **42.195.619,76** динара. Због кршења Закона о јавном дугу и „пробијања“ кредитног задужења Општине Баточина за **10,6** милиона динара, Радиша Милошевић није сносио никакву одговорност.

Дакле, стиче се утисак да локална самоуправа у Србији потпуно неконтролисаним и крупним корацима корача ка сигурном путу у „дужничко ропство“. У последње две године, дугови буџета општина и градова су у константном порасту, јер је број закључених уговора о кредитима пословних банака све већи. За огроман број градова и општина, краткорочно и дугорочно задуживање у 2011. години је неминовно, јер представља једини могући излаз из тренутног финансијског колапса. Због тога нема дилеме да ће на дугорочном плану, политику функционисања локалне самоуправе „на кредит“ искључиво платити народ.



Како ће из Фонда ПИО испарити 15 милиона

- *Применом преговарачког поступка, без расписивања јавног тендера, у јануару ове године, руководство Фонда ПИО је предузећу „IT Excellence“ д.о.о. поверило посао консултанта у домену информационих технологија, вредан 15 милиона динара. Услуге „одржавања софтвера“, Фонд ПИО ће сваког месеца плаћати паушално 660.000 динара, а услуге „побољшања функционалности софтвера“ 522.500 динара*
- *Власник фирме „IT Excellence“, Горан Личанин, био је, по уговору о делу, запослен у Фонду ПИО као консултант реформе информационог система, да би након тога управо његова фирма добила послове вредне 2,5 милиона и 15 милиона динара. Посебно је забрињавајућа чињеница да приватна фирма има приступ информационом систему и бази која садржи личне и поверљиве податке о 4,5 милиона осигураника Фонда ПИО*



Пише: Иван Нинић

Док пензионери у Србији сваког месеца страхују да ли ће због колапса Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (ПИО) уредно примити поштено зарађену пензију, партијско руководство овог државног фонда наставља са вештим изигравањем закона и бахатим расипањем новца. Према подацима до којих је дошла редакција „Велике Србије“, 28. јануара ове године, Фонд ПИО је закључио један веома интересантан уговор (бр. 404-1-22/1) са предузећем „IT Excellence“ д.о.о. из Београда. Фонд ПИО је заправо наручилац посла вредног 15 милиона динара, који се односи на „одржавање и побољшавање функционалности софтвера за јединствену пријаву“. Другим речима, предузеће „IT Excellence“ ће обављати консултантске услуге из домена информационих технологија, које се односе на базу података Фонда ПИО. Специфичност овог уговора се огледа у његовој садржини, вредности договореног посла, као „алтернативној“ тендерској процедури коју је руководство Фонда ПИО применило. Осим тога, овај посао је специфичан и по томе што га је добила фирма човека који је учествовао у припреми реформе информационог система Фонда ПИО.

Нагодбом до уговора од 15 милиона!

Без конкурентности и трагања за најповољнијом ценом, односно без објављивања јавног позива, у јануару текуће године руководство Фонда ПИО је склопило астрономски уговор са предузећем „IT Excellence“. Уместо спровођења уобичајеног тендера са затвореним понудама, примењен је преговарачки поступак, и то на бази писмене одлуке директорке Фонда ПИО Драгане Калиновић. Да скандал буде већи, период важења уговора није прецизно дефинисан већ је условљен динамиком трошења расположивог новца за ову намену. „Овај уговор се закључује на временски период од годину дана, односно до утрошка средстава за ову набавку у износу од 15.000.000 динара без ПДВ-а“, децидно се наводи у уговору (члан 18). Услуге „одржавања софтвера“, Фонд ПИО ће предузећу „IT Excellence“ плаћати паушално сваког месеца у износу од 660.000 динара (778.800 динара са ПДВ-ом), а услуге „побољшања функционалности софтвера“ 522.500 динара (616.550 динара са ПДВ-ом) на месечном нивоу. Дакле, сваког месеца Фонд ПИО ће бити у обавези да плати цех од 1.182.500 динара, односно 1.395.350 динара са урачунаним порезом.

Телефонски „консултант“

Из спорног уговора произилази да „одржавање софтвера“ на првом месту подразумева „подршку корисницима“, и то „телефонским путем или електронском поштом“. Затим, благовремено „администрирање информационог система“ да не би дошло до његовог „критичког пада“, као и „опоравак од евентуалног престанка рада система“ или од „критичког нарушавања“. Уговором је прецизирано да ће фирма „IT Excellence“ услугу „одржавања софтвера“ вршити посетом Фонду ПИО, „бар два пута месечно“. Дакле, осим комуникације путем телефона и електронске поште, запослени у „IT Excellence“ ће „бар два пута месечно“ свратити у Фонд ПИО и тако зарадити, ни више ни мање него 660.000 динара! Што се тиче пружања услуге „побољшања функционалности софтвера“, она подразумева „све потребне дораде које се тичу функционисања система јединствене пријаве осигураника везане за шалтерско пословање“. Другим речима, у оквиру ове услуге је договорен унос, обрада, складиштење и анализа података, израда потребних електронских сервиса, интервенције на систему, инсталације софтвера и хардвера и консултантске услуге.



Посао од 3 милиона евра у Фонду ПИО без тендера!

Почетком марта 2011. године, „Вечерње новости“ су откриле да се у Фонду ПИО милионски послови уговарају и реализују без расписивања јавног тендера. Према писању тог листа, Фонд ПИО је предузећу „MFC Mikrokomerc“ д.о.о. платио 3 милиона евра на име трошкова пребацавања архиве у електронски облик! Индикативно је да је само у децембру 2010. године, споменутој фирми уплаћено 850.000 евра, а да је посао склопљен у тренутку када се из фирме „MFC Mikrokomerc“, на функцију директора Сектора за правне и опште послове у Фонду ПИО вратио Бранимир Алинчић. Иначе, Алинчић је раније напустио Фонд ПИО и у периоду од 2006. до 2008. године, као правник радио управо у фирми „MFC Mikrokomerc“. Тек након отварања ове афере у јавности, Фонд ПИО је у „Службеном гласнику“ расписао тендер вредан 204 милиона динара за исте услуге у 2011. години! А према неким проценама, Фонд ПИО је за 300.000 евра до сада могао да набави опрему којом би у сопственој режији обављао послове скенирања и микрофилмовања!

Услуга се наплаћује паушално, и то у износу од 522.500 динара на месечном нивоу, а цена је формирана на основу цене сата ангажованог лица. Свако прекорачење броја сати, односно дефинисаног паушалног износа, фирма „IT Excellence“ ће додатно наплатити Фонду ПИО. Иначе, у уговору су децидно утврђене цене ангажовања стручних лица за информационе технологије у оквиру редовног радног времена, као и цене ван редног времена (викенди и празници). Тако ће, примера ради, Фонд ПИО плаћати инжењера из фирме „IT Excellence“ 10.384 динара по сваком сату рада, односно 13.499 динара ван радног времена и у данима викенда и празника. Затим, цена рада старијег програмера је 6.490 динара по сату, односно 8.437 динара по сату у нерадним данима. По истим ценама ће радити и системски администратори, старији администратори базе података и консултанти. Уговор између Фонда ПИО и предузећа „IT Excellence“ д.о.о. садржи и клаузулу којом се цена уговорених услуга може повећати или смањити за 10 одсто. То зависи од чињенице да ли ће у периоду од шест месеци од дана закључења уговора, Републички завод за статистику констатовати да је дошло до промена цена на мало.

Исти посао два пута уговорен

Осим споменутог уговора, Фонд ПИО и фирма „IT Excellence“ су, још 6. септембра 2010. године, потписали први уговор (бр. 404-1-379/10) који се односио на идентичан посао. Наиме, предмет тог уговора је било „пружање консултантске услуге развоја софтвера за јединствену пријаву на обавезно социјално осигурање“. У овом случају руководство Фонда ПИО је применило процедуру јавне набавке мале вредности, с обзиром да је вредност уговора „темпирана“ на 2,5 милиона динара, односно 2,95 милиона динара са ПДВ-ом. За разлику од другог уговора, у овом уговору није децидно наведено шта „консултантске услуге“ подразумевају. Чланом 4. уговора дефинисано је да је фирма „IT Excellence“ у обавези да „за период коначне примопредаје софтвера у року од 12 месеци отклања све уочене системске грешке“. Уговорена је и динамика плаћања према којој је Фонд ПИО обавезан да уплати аванс од 30 одсто вредности уговора у року од 15 дана од пријема профактуре, а остатак по окончању посла. Међутим, није јасно зашто се Фонд ПИО након 5 месеци одлучио на потписивање потпуно новог уговора, вредног 15 милиона динара. Предмет новог уговора је одржавање и побољшање софтвера, а практично је првим уговором прецизирано да фирма „IT Excellence“ отклони све грешке на софтверу у року од 12 месеци.

„IT Excellence“ у сукобу интереса?

У регистру привредних субјеката који води Агенција за привредне регистре, као власник 100 одсто удела у преду-

зећу „IT Excellence“ д.о.о. уписан је Горан Личанин. Он је истовремено и заменик директора, док се као директор предузећа „IT Excellence“, у регистру наводи Татјана Лулашић. Оба уговора о пружању консултантских услуга и одржавању софтвера са руководством Фонда ПИО потписала је управо Татјана Лулашић. Иначе, према документацији до које је дошла „Велика Србија“, у периоду од 30. марта до 30. јуна 2010. године, Горан Личанин је практично био запослен у Фонду ПИО и то по основу уговора о делу на име чега му је месечно исплаћивано 50.000 динара нето! Фонд ПИО је Личанина привремено упустио ради „пружања услуга консалтинга за реформу и развој информационог система Фонда ПИО“. Његово ангажовање не би било спорно, да свега неколико месеци касније, руководство Фонда ПИО његовој фирми није поверило уговоре вредне 2,5 милиона и 15 милиона динара!

Дакле, овде се намеће питање да ли сукоб интереса представља чињеница да је Личанин био консултант за реформу информационог система, а да је затим преко своје приватне фирме постао носилац посла реформе информационог система Фонда ПИО!? То недвосмислено указује да је Личанин својим консултантским сугестијама практично утицао на обим, вредност и начин реализације послова који се тичу унапређења информационог система Фонда ПИО. Другим речима, то значи да је Личанин био у прилици да се упозна са свим перформансама и потребама постојећег информационог система Фонда ПИО, пре него што је његовој фирми поверен посао.

Приступ подацима 4,5 милиона осигураника

Ако се занемари чињеница да се до уговора вредног 15 милиона динара дошло директном погодбом и да је природа пружених консултантских услуга у ИТ технологијама таква да се не може поуздано измерити у квантитативном смислу, овде постоји још један, далеко комплекснији проблем. Наиме, приватном предузећу „IT Excellence“ је спорним уговором практично омогућен приступ подацима осигураника Фонда ПИО. То значи да неко ко нема законско овлашћење увида у поверљиве личне податке осигураника, ипак може да, као администратор базе података, приступи подацима које Фонд ПИО води за пензионере и запослене осигуранике. Оваква могућност често произије из злоупотребе широких размера чак и у развијенијим земљама, тако да у случају наше државе ништа није изненађујуће. У самом уговору постоји клаузула о поверљивости података и интелектуалне својине, али се ни у једној речи експлицитно не спомиње заштита поверљивих података око 4,5 милиона осигураника Фонда ПИО. „Обе уговорне стране се обавезују да неће одавати поверљиве информације друге уговорне стране“, наводи се у члану 13. уговора. Под поверљивим информацијама, уопштено је дефинисана апсолутно свака информација, без обзира на њен облик, форму, формат или носиоца информације.

„Викиликс“ о америчко-ватиканском
антисрпским акцијама на Косову и Метохији

Злочиначки подухват САД и Ватикана



Пише: др Никола Жутић

Због недоступности архивских докумената, усљед архивски прописане историјске дистанце (недоступна архивска грађа од 30 до 50 година од настанка документа), и у условима „усмене историје“ и бројних публицистичких, више или мање поузданих написа у периодици и књигама, информације које је објелоданио „Викиликс“ могу бити од велике користи за историјску науку, и то сучељавањем информација „Викиликса“ са историјским чињеницама, претходно утврђеним преко доступних докумената и аналитичке литературе из седамдесетих и осамдесетих година 20. вијека.

Тајна документа до којих је дошао „Викиликс“ откривају маневре америчке дипломатије за време последњих година Карла Војтиле (папе Јована Павла Другог), који је на римокатолички благодан „Јосипа Радника“, 1. маја, беатификован, односно проглашен блаженим. У документима се описује сарадња Ватикана са Вашингтоном током сукоба на Косову и наводи да су кардинали и високи црквени достојанственици чак били спремни да „отворе врата цркве Светог Петра“ и оправдају акције америчке администрације, „заменујући моралне вредности прагматизмом“.

„Викиликс“, дакле, тврди да су САД сарађивале са Ватиканом за време сукоба на Косову и Метохији и бомбардовања Србије, тако што су тражиле неку врсту благослова, или неку врсту позитивне наклоности, тј. да се Света Столица не меша у америчке војне планове. Тако су успели да убеду папу Јована Павла Другог да не осуђује нападе на Србију, открива „Викиликс“, а јавља италијански недељник „Еспресо“. У тексту под насловом „Циљ: регрутovati Војтилу“, лист „Еспресо“ пише да су САД тада успеле да убеду папу Јована Павла Другог да не осуђује нападе НАТО-а



на Србију. У необјављеном извештају (телеграму) од 11. јуна 2001, председнику Бушу су били представљени достигнути циљеви у бившој Југославији: „Америчка влада ангажовала је Свету Столицу да промовише решење сукоба на Балкану. За време ваздушне кампање НАТО-а на Косову блиско смо сарађивали са Ватиканом како бисмо елиминисали критике војне акције јер би папина осуда напада као ‘неправедног рата’ отежала кохезију у НАТО алијанси, односно, отежала услове уједињења Алијансе... Ми смо недавно затражили од Ватикана да утиче на хрватско националистичко свештенство у Босни и Херцеговини“.

Према тајним депешама, Ватикан је на Балкану имао три приоритета - подршка миру и помирењу из хуманитарних разлога, заштита католичке популације и њених интереса и јачање католика у православном свету, додајући да је један од главних циљева папе Јована Павла Другог био да се превазиђе раскол између католика и православца. У депешама се даље наводи да Ватикан генерално тврди да су основе његове политике одбрана људских бића, али да у стварности често делује као држава која брани своје интересе. Вашингтон је, са друге, стране желео да искористи Ватикан, који има раширену и моћну дипломатску мрежу, како би оснажио своју стратегију. Заједничко за обе стране била је борба против комунизма, односно „дијалог од узајамне користи“, истиче лист и додаје да је након пада Берлинског зида то савезништво поново употребљено на Балкану.

Оваква оцјена изнесена у „Викиликсовим“ „тајним“ документима потпуно се слаже са ставовима историчара, публициста и разних аналитичара, да је папа Јован Павле II био у потпуности посвећен циљевима (који су били обострани) САД и западних либералних демократија – уништење комунизма и источног варшавског политичког и војног блока. Наиме, улога Ватикана и Римокатоличке цркве у процесу разбијања Источног блока и Југославије, у сарадњи са Сједињеним Америчким Државама и Великом Британијом, била је врло изражена. У епохи глобализације (мондијализма) и Ватикан је „поклекао“ и по свом старом рецепту брзог прилагођавања великим свјетским политичким ломовима брзо се претворио, да би избјегао већу штету, и прилагодио се захтјевима нових свјетских управитеља (неолибералних глобализатора). Тако је било и у ломовима 1918. и 1945. године, када су створени оноремени нови свјетски владавински системи.

Претходне тврдње о ватиканско-америчкој политичкој сарадњи некимa ће изгледати као контрадикторност, јер је познато да је Ватикан током XIX и у првој половини XX вијека водио велику борбу за примат у свјетској доминацији, са идеологијом либерално-грађанском, односно маонском.

Либерализовање цркава анализирали су и руски теолози и историчари, нпр. теолог Владимир Василик и Владимир Швечиков у чланку „Сачувај нас Боже од таквих пријатеља“, са поднасловима „Либерализам и Католичка црква“ и „Опасност либерализма за Руску православну цркву“. Швечиков тврди да је и Римска црква либерализована на Другом ватиканском сабору (1962-1965), под понтификатом папе Павла VI, и да од тада креће процес постепе-



ног удаљавања Ватикана од својих исконских антилибералних идеолошких поставки због прагматичног разлога остварења својих циљева продора на Исток и остварења мисије и прозелитизма.¹⁾

Изразитије побољшање односа између либералних демократија (масона) и Ватикана почело је од седамдесетих година, односно од ере америчког председника Роналда Регана. Наиме, дипломатски односи између САД и Ватикана успостављени су 18. априла 1983. године. Врло је индикативно одавање поште папи Јовану Павлу Другом, приликом његове сахране 2005. године, од стране америчких председника (Буша Старијег, Клинтона и Буша Млађег – који су били у званичној америчкој делегацији) и Картера који није могао упасти у прву америчку „поставу“, већ је као неслужбено лице добио сједеће мјесто иза првих свечаних мјеста. При том, папину сахрану су брижно обезбјеђивали авиони НАТО алијансе.

С друге стране, „савезништво“ Ватикана и САД изразито је видљиво преко њиховог ангажмана на Косову и Метохији током деведесетих година, и то у процесу осамостаљења и проглашења Републике Косово. Њихово заједничко ангажовање учљиво је и на примјеру Ибрахима Ругове.²⁾ Наиме, у време смрти председника Косова Ибрахима Ругове, у јануару 2006, откривено је да је он умро као „кршћанин“ (римокатолик) Петар, а то је потврдио албански римокатолички свећеник Љуш Жерђи, који је изјавио да се „због политичког опортунизма није могло изнијети у јавност његово преобраћање у хришћанство“. Ова изјава албанског свештеника отвара питање његове дуго времена скриване идеолошко-вјерске припадности. Међутим, не треба заборавити да Ругова потиче из старе „лараманске“, односно двовјерничке муслиманско-римокатоличке (претходно православне) породице. Новинске вести, с друге стране, тврде да се Ругова својевремено покатоличео и узео хришћанско име Петар, да је своју патњу у исповедању пред смрт понудио Богу и Мајци Терези. Међутим, поједини римокатолички свештеници су изјавили да је Ругова „повратак коренима (римокатоличким – Н. Ж) почео много раније“. То „много раније“ могуће да је почело још у турско доба када је римокатоличко свештенство водило и акцију римокатоличења православних Срба и муслимана (Арнауца) Косова и Метохије. Тако је нпр. прегледом матичних књига у католичкој цркви у Стублима и Летници утврђено да су бројни муслимани (Арнаути) унесени у те књиге као римокатолици. У књигама су се налазили подаци о датуму крштења, крсним кумовима и новом католичком имену.³⁾ Ови подаци уношени су у матичне књиге на латинском језику, од 24. новембра 1842. у цркви у Летници, а од 15. априла 1906. у цркви у Стублима.

Вијест о Руговиној сахрани без вјерских обиљежја изазива неизбјежну асоцијацију на сахрану Јосипа Броза Тита, који је такође сахрањен без икаквих идеолошких или вјерских симбола. „Народне масе“ су биле убјеђене да ће „комуниста“ Јосип Броз бити сахрањен са звијездом на пирамиди. После његове сахране у јавности су се почеле проносити гласине да је он масон, и самим тиме да је човјек либералног Запада. Сличне асоцијације наметале су се после сахране Ибрахима (Петра) Ругове, који је постхумно добио високе оцјене од бивших и садашњих америчких званичника за „политику мира“ коју је проводио на Косову и Метохији. Дакле, Руговина политичка активност одвијала се под ватиканским и америчким утицајем, који су се „хармонично“ ширили по Балкану током посљедње деценије XX и прве деценије XXI вијека.

Садашњи привремени премијер Републике Косово Хашим Тачи присуствовао је у недељу 1. маја (на „благдан Јосипа Радника“) беатификацији бившег папе Јована Павла Другог у Ватикану као један од званица, саопштила је привремена влада самопрокламоване Републике Косова. Наиме, на позив Св. Столице (Ватикана), висока државна делегација Косова учествовала је у церемонији беатификације папе Јована Павла Другог. Делегацију је предводио премијер Косова Хашим Тачи, са министром спољних послова Енвером Хоџајем. Како је наведено у агенцијском саопштењу, то је била прва „државна посета“ представника косовских институција Ватикану након једностраног проглашења независности те јужне српске покрајине, коју Ватикан ипак није признао. Све је то својствено лукавој ватиканској „латинској“ политици дуплих стандарда, pro et contra, по принципу да се „Власи не досјете“. „Ватикан је увек био уз народ Косова и папа Јован Павле Други је био велики пријатељ Албанаца и Мајке Терезе“ – поручено је из привремене косовске владе.



Напомене:

- 1) Швечиков је забринут што идеологија грађанског либерализма у Русији својим рукама држи полуге власти, и која, самим тиме, све више и упорније улази у све поре руске државе и друштва. Даље наводи да је Московска патријаршија образовала Комисију за екуменске преговоре са Ватиканом, па су као посљедица таквих активности формиране либералне прокатоличке струје, па самим тиме Католичка црква добија широко (прозелитско – Н. Ж) поље дјелатности.
- 2) Церемонијал Руговине сахране и изрази туге за изгубљеним пријатељем од стране високих западних званичника (првенствено америчких), упућују на закључак да се Руговина политичка активност одвијала на релацији Ватикан – Вашингтон.
- 3) АЈ, Министарство правде – поверљива архива, 16-270-1934 (фасцикулација), Начелство среза гњиланског – Краљевској банској управи Скопље, 19. март 1934.



Ко то призива долазак папе у Србију

Повратак на место злочина

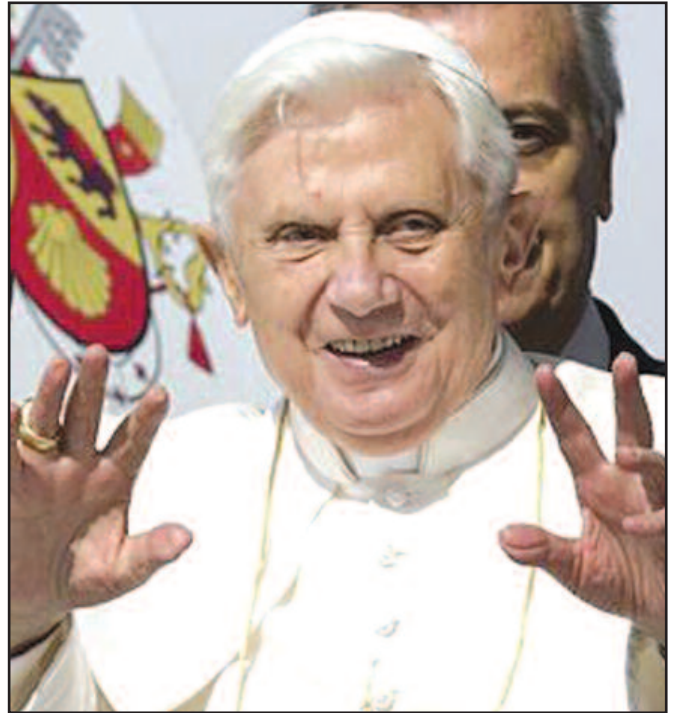
Сабор Српске православне цркве (чине га сви епископи СПЦ), који ће се одржати у мају ове године, имаће прилику да одлучује о позиву папи Бенедикту XVI да учествује на прослави 1700. годишњицу Миланског едикта када је цар Константин, 313. године, изједначио хришћанство са другим религијама Римског царства, вратио хришћанима одузету имовину и тако продубио Галијанов едикт из 311. године, којим је окончан прогон хришћана. Наизглед пригодна прилика да се поглавари свих хришћанских цркава окупе у Нишу (граду рођења цара Константина) 2013. године и да се протоколарно обележи значајан датум. Међутим, иза ове протоколарне фасаде крије се жестока и стара империјална жеља Ватикана да најзад његов поглавар крочи ногом и на тло Србије, што му је хиљадама година био неостварив сан.

Ту је и игра црквених велесица о томе како дипломатски упаковати корак ближе сусрету папе (моћног као поглавара свих римокатолика света али слабог као поглавара државе Ватикан, без иједне дивизије, како је то својевремено приметио Стаљин) и московског патријарха и све Русије – једине хришћанске цркве која иза себе има потпуну подршку државе Русије као нуклеарне, па самим тим и глобалне силе. Московски патријарх и све Русије је тако поглавар државне цркве са хиљадама нуклеарних бојевих глава а притом је и – православан. Дакле, Ватикан и римокатолици који убрзано губе вернике, којима се масовно празне катедрале у срцу римокатоличких држава Европе и који нема никакву или слабу подршку секуларног Брисела и неолибералног Вашингтона, жарко жели да се уједини са најмоћнијом хришћанском црквом у савременом свету – Руском православном црквом. И на тој мапи дипломатске игре (у којој Латинима не треба веро-



вати и када дарове носе, па били ти дарови и спремност да се преиспита папска непогрешивост и све мрачне последице векова у којима се борио за превођење православног у римокатолицизам) Ниш и Србија представљају корак ближе Москви. Москва, наравно, послушнује, шаље противречне сигнале – званично је против, па онда њен представник недавно српским црквеним моћницима шапне да можда то и не би био толики проблем – Москва посматра како ће реаговати Српска црква, да ли ће доћи до коначног раскола и распада СПЦ на поједине митрополије по границама новонасталих НАТО протектората и окупационих зона или ће СПЦ остати јединствена и достојна поруке блаженопочившег Патријарха Павла да папи још није време да слети у Србију. Московски патријарх Кирил није једнако тврд према папи као покојни Алексеј али је РПЦ део државно-друштвене обнове Русије, и као таква саставни део руске државне дипломатије која је много доследнија него што су то жеље и наклоности једног или другог руководиоца на челу Московске патријаршије. Зна се да је СПЦ подељена на проруско крило, које је изразито антиекуменско, изразито српско и ненаклоњено новотаријама у литургијској пракси и на други део, који је изразито екуменистички, режимски (несрпски и ненародни) и склон експериментисању у литургији како би православље приближили римокатолицизму. Јасно је да је ово крило по својој природи антируско. Проблем је што је гуру овог ненародног и несрпског крила – владика бачки Иринеј Буловић – у време најжешће хајке против владике Артемија (пре свега због његове антинатовске и антирежимске делатности) био одликован високим орденом Руске православне цркве. Ово само потврђује да и у црквеној дипломатији, као и у државној, нема вечних љубави и наклоности већ само вечних интереса.

У светлу оваквих односа црквених велесила, односи у СПЦ додатно компликују питање позива папи да дође у Србију. Светосавска суштина СПЦ је чување српског хришћанског (православног) идентитета и њу доследно бране тзв. босанске владике на челу са владиком бањалучким Јефремом (ту су и зворничкотузлански Качавенда, дабробосански Николај и банатски Никанор). Овај круг владика, који јавно исказују несклоност екуменистичком експерименту у СПЦ, има још ширу подршку, али те друге владике то не раде јавно пошто су под будним оком режимских полицајаца из Тадићевог кабинета, док су Јефрем и остали под заштитом Републике Српске. Недавни Тадићеви маневри остављања руководства Републике Српске на милост и немилост ЕУ и Турској само су појачали решеност српског руководства преко Дрине да подржава своје владике у борби против екумениста и паписта у врху СПЦ. Тренутно, паписти у Синоду СПЦ имају превласт и покушавају да у целој СПЦ спроведу неку врсту синодалске диктатуре. Ове две струје у СПЦ су већ ломиле руке на претходним саборима где се одлучивало о судбини Артемија. Међутим, тада босанска – просрпска струја – није имала нарочиту жељу да до краја зарати због Артемија пошто га је сматрала непоузданим савезником због његове блискости са прозападним и антимилошевићевском опозицијом и самим Американцима у време када се радило на рушењу Милошевића. Артемије је био познат и као део круга који су чинили Атанасије Јефтић, Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић (некада извикивани за највеће теологе СПЦ) а који никада није имао добре односе са српским владикама преко Дрине. Ова Артемијева „браћа“ су имала најмрачнију улогу у његовом разапињању на последњем сабору СПЦ. Патријарх Иринеј је такође део овог папистичког братства у СПЦ, не толико по својим убеђењима колико по уцељности од Тадићевог режима.



Тадићев режим, који се иначе приказује као поштовалац самосталности СПЦ, у ствари је дебело умешан у обрачуна са Артемијем (по налогу Бајдена) и жестоко гура долазак папе у Србију. Синод СПЦ на челу са патријархом Иринејем је само послушник режима у овом погледу, сем Иринеја Бачког који има самосталну везу са екуменистичким центрима и папом и који је јачи и од Тадићевог режима, и као такав је већ успоставио мрежу свог утицаја у напредњачком блоку, за који сматра да ће бити будућа власт, једнако ненародна и прозападна.

Ватикан увек био против Срба

У међувремену, Ватикан бахато показује да је врх СПЦ већ под његовом контролом и не либи се да на чин беатификације (проглашење „блаженим“ као корак ка проглашењу „светим“) Јована Павла II (бивши папа из Пољске) званично позове Тачија. Бенедикт XVI, као и његов претходник, нема никакву намеру да се одреди према страдању Срба у Јасеновцу. Бенедикт XVI ће почетком јуна ове године посетити Загреб, где ће се молити на гробу још једног „блаженог“ који је био усташки викар – кардинала Алојзија Степинаца.

Међутим, и сама СПЦ осећа да се расположење народа у Србији мења, те да је дошло до убрзаног пада популарности оних структура за које се врх црквене јерархије везао. Тадићевом режиму убрзано пада подршка у народу, али и они који се приказују као његова „алтернатива“ – напредњаци – почели су да стрмоглаво губе подршку после Николићеве бламаже са „штрајком глађу и жеђу“. Суочени са могућношћу да остану у заглају слабог режима и слабог система против врло незадовољног народа, да истовремено у самом верујућем народу расте утицај Артемија и босанских владика – да Ватикан својом бахатошћу толико провоцира Србе да папин долазак после „беатификације“ антисрпског папе Јована Павла II и молитве на гробу Степинаца може постати жижна тачка око које ће се окупити све групе отпора режиму, било у СПЦ било у држави – Синод СПЦ је одлучио ових дана да заузме мало тврђи став према папином доласку у Србију. Наиме, у тајности се захтева од Ватикана да се јавно одреди према страдању Срба у Јасеновцу како би врх СПЦ пред српски народ могао да изађе бар са неким уступком који је папа

Бенедикт XVI, као и његов претходник, нема никакву намеру да се одреди према страдању Срба у Јасеновцу. Бенедикт XVI ће почетком јуна ове године посетити Загреб, где ће се молити на гробу још једног „блаженог“ који је био усташки викар – кардинала Алојзија Степинаца. Папа Јован Павле II, кога је папа Бенедикт XVI прогласио блаженим, био је злочинац који је имао одлучујућу улогу у разбијању Југославије и изазивању рата 1991. године, и који зато сноси одговорност за злочине почињене током крвавог сукоба на простору бивше Југославије. Само годину дана по избору за папу, 1979. године, Војтила се zaloжио за стварање чисте независне Хрватске у поруци коју је упутио хрватским ходочасницима. Тако је почело његово залагање за разбијање једне суверене земље.

Папа Војтила је све време подржавао геноцидну политику Фрање Туђмана. Први је, 13. јануара 1992. године, признао хрватску независност, а онда злоупотребљавао дипломатске привилегије и ауторитет како би издејствовао да и моћне државе учине то исто. То признање довело је до грађанског рата и крвопролића. Папа Војтила се залагао за рат јер је то био начин да се збрише српски народ са својих вековних огњишта.

Папа Јован Павле II отворено је позивао Сједињене Америчке Државе и НАТО да бомбардују босанске и крајишке Србе. Војтила је блиско сарађивао и подржавао Сједињене Америчке Државе и током агресије на Савезну Републику Југославију 1999. године. Папа Војтила никада није признао улогу Ватикана и Римокатоличке цркве у геноциду над Србима током Другог светског рата, нити је признао да је уопште било клероусташког геноцида. Никада није поменуо ниједну српску жртву. Био је неосетљив и нем на све порушене и спаљене српске храмове.

Своју мржњу према православном српском народу, папа Војтила је показао беатификацијом хрватског надбискупа Алојзија Степинаца, злочинца и учесника у геноциду над српским народом за време Другог светског рата, као и беатификацијом Ханса Ивана Мерца, утемељивача усташког покрета.

Папа Војтила је творац концепта „хуманитарног посредовања“, што у преводу значи - дозвола за убијање под маском „хуманитарног“ циља. Прихватио је још један, циничније назван концепт – концепт „праведног рата“.

учинио Србима пре доласка у Србију.

Ипак, треба знати колико много зла је Ватикан као држава и римокатолицизам као идеологија нанео Србима, па схватити да било каква јефтина изјава Бенедикта XVI није довољна да би се оправдало његово слетање у Србију. Цела структура Римокатоличке цркве у Хрватској вековима учествује у насилном превођењу Срба у ватиканско подаништво, а у НДХ је две трећине свештенства (оба пола) учествовало у геноциду и зверствима над Србима, чак и децом. Свеже беатификовани Јован Павле II је први признао антисрпске државе, Кучанову Словенију и Туђманову Хрватску, захтевао је бомбардовање Срба у БиХ, подржавао сепаратизам Шиптара на Косову, прогласио „блаженим“ усташког идеолога Мерца у самостану Петрићевац код Бања Луке – у самостану из кога су усташе, предвођене братрима, кретале да кољу Србе 1941. године. Тај свеже беатификовани папа је прогласио за „блаженог“ и усташког викара – кардинала Алојзија Степинаца, на чијем гробу ће се молити ове године и садашњи папа. Извињење Ватикана би морало да буде много озбиљније и веће од чисто протоколарног, које тајно тражи Синод СПЦ да би Срби уопште могли са представником овакве државе – папом – да разговарају а камоли да га угосте у Нишу 2013. године.

Сви ауторитети СПЦ XX века су били против Ватикана и његовог утицаја у Србији и међу Србима. Најугледнији патријарх српски, Павле, упутио је безброј прекорних писама римском папи и тврдио да исти није пожељан у Србији. Највећи српски проповедник, Св. Николај Велимировић, водио је кампање против Ватикана, а највећи српски православни богослов, Св. Јустин Поповић, за римокатолицизам је рекао да је то „свејерес“ (јерес над јересима, тј. зло из кога су произашла сва друга зла у тумачењу хришћанства). Како патуљасто према овим горостасима Српске цркве изгледају садашњи патријарх Иринеј и владике који се дубоко клањају Ватикану, како јадно изгледа теологија Иринеја Буловића и Атанасија Јефтића која је са Бо-

гословског факултета у Београду прогнала учење Светог Аве Јустина Поповића! Иако су се некада хвалили да су ученици Св. Јустина Поповића, они не да нису превазишли свог учитеља него су га постали недостоји и делом и речју.

Све у свему, Српска и Светосавска црква неће позивати папу у Србију 2013. године, а можда ће му приредити масован и непријатан дочек ако режимска црквена јерархија заборави да на време ослушне шта о свему мисли народ, пре него слабашна и пролазна власт.

Р. В. С.



Досије Месић

Историја „доследног“ конвертитства



Пише: Ратко Личина

Последњих неколико седмица, првостепена хашка пресуда хрватским генералима изазвала је тектонска померања у хрватској јавности и друштву уопште. Одједном су Хрватска и „домовински рат“ постали жртва „србијанско-британско-масонске (и ко зна које не) – завере“.

Треба рећи да је ова хашка шарада, мрежа у коју треба да се упецају наивни Срби, који би требало да поверују да је, ето, Хаг праведан, јер суди свима, и да подигне на виши ниво, у последње време посусталу, српску ЕУ-робску зависност.

На све ово, нова ушминкана Независна Држава Хрватска брзо је збацила маску и спремно показала своје право србомрзачко лице. Почела су разна „домољубна“ окупљања, на Јелачића плацу поцепана је и запаљена већа количина плаво-жутих застави Европске уније, сплитски градоначелник и тајкун Жељко Керум, са све руком у цепу, брже-боље Анту Готовину прогласио је почасним грађанином, а успенушана хрватска јавност почела је да се бави и истрагом потурица.

Ова својеврсна „српска“ дисциплина почела је да се упражњава да би се дошло до одговора на питање ко је Хашком тужилаштву доставио Брионске транскрипте.

И ... овде долазимо до „главног јунака“ овог текста – до Стјепана Стипе Месића.

Ко је Стипе Месић?

Стипе Месић рођен је у Ораховици у Славонији. Месићи су у Славонију доселили из Лике, из Бриња, а пре тога из Перушића. Занимљиво је да су Месићи у време досељавања у Лику били православни Срби пореклом из Макарске, чија је глава породице био православни свештеник који је пресељењем пристао на унијаћење.

Овај предачки конвертитски белег Стипе Месић носи и дан-данас и превртљивост, лицемерство и србомрзаштво је оно што га одређује као политичара.



Као бивши маспоковац, био један од оснивача и први „главни тајник“ (генерални секретар) ХДЗ-а 1990. године.

У обраћању хрватској усташкој емиграцији у Аустралији Стипе Месић је величао усташки покрет:

„Ми смо створили државу након 900 година, али нису тих 900 година Хрвати мировали. Упорни су увек били за хрватску ствар и хрватску државу. Па, у Другом светском рату Хрвати су два пута победили, и то морамо рећи свима, нашим пријатељима и нашим непријатељима. Хрвати су победили 1941. године када су 10. априла прогласили хрватску државу.“

Након избора 1990. године као кадар ХДЗ-а постаје први председник Владе Хрватске. За историју остаће забележено да је у време његовог мандата припреман напад на Србе на подручју сјеверне Далмације и Лике, кад су се Срби дигли на барикаде, те да је покушао да спречи плебисцит о српској аутономији 19. августа 1990. године.

„Мој задатак је обављен...“

Одмах затим, на његово место долази Јосип Манוליћ, а он одлази у Председништво СФРЈ као замена за Стипу Шувара.

Његово деловање (читај – опструкцију!) у Председништву СФРЈ најбоље одсликава његова реченица пред хрватским Сабором, кад је рекао:

„Мој задатак је обављен, Југославије више нема!“

По повратку у Загреб поново добија председничко место, овај пут место председника Сабора.

Његово председниковање Сабором остаће упамћено по чињеници да је смењивао злочинаки убијеног човека – судију Ђорђа Калања, Србина из Госпића.

Месић поново обилази екстремну хрватску емиграцију и у Швајцарској им се обраћа следећим речима:

„Они који су терали Хрвате из домовине управо су имали циљ стварање велике Србије. Тај програм за велику Србију, који се створио за време Драже Михаиловића, управо

Наследници Независне Државе Хрватске

Иако се вербално позива на антифашизам, данашња хрватска власт не може да се одрекне свог правог наслеђа – Независне Државе Хрватске.

Из године у годину, хрватска власт на Блајбуршком пољу у Аустрији организује грандиозне церемоније поводом годишњица погибије усташких и домобранских јединица у Другом светском рату. Ова манифестација редовно се директно преноси на државној телевизији уз учешће свих представника власти: представника Владе, Сабора и изасланика председника Републике.

Ове године, на 66. годишњицу, скупу се обратио министар унутрашњих послова Томислав Кармарко који је између осталог истакао:

„Афирмират ћемо туђмановску Хрватску. Рођену и интерпретирану кроз домовински рат. Ниједан тоталитаризам не може присвајати домовински рат.“



се сада остварује... Ослободили смо две трећине хрватске територије, а богами ослободићемо и осталу трећину Хрватске. Не само ту једну, него заједно с муслиманима ослободићемо и Босну и Херцеговину, јер Хрватска не може без Босне и Херцеговине, нити Босна и Херцеговине може без Хрватске... Видите, тај рат који многи не разумеју – међународна заједница га зове грађанским ратом – то није грађански рат. Код нас је само агресија. Агресија Србије и њихове армије против Хрватске и БиХ, и то морамо свима рећи. Ради се о једном злочину, агресији, уништењу неспрских народа да би се створио нови простор за њихову велику Србију.

Милошевићу сам рекао – ја се са злочинцима не рукујем... Четничке хорде из Србије и Црне Горе пљачкају. Увек мисле да су у праву ако хоће туђе. Ми се боримо за своје територије, а они се боре за туђе. Још немамо довољно оружја да се боримо против Срба. Ми ћемо рат добити до краја. Они сада пуцају, изазивају нашу војску... Ако се Срби не поведу, тражићемо светске силе. Дотле ћемо се ми наоружати. Немојте мислити да ми поштујемо ембарго. Ми ћемо у том случају кренути кад ми одлучимо. У Другом светском рату Хрвати су два пута победили и ми немамо разлога ником се извињавати. Ово што траже од Хрвата – хајде, идите клекнути у Јасеновац, клекните овде, ми немамо пред ким клечати. Ми смо два пута победили, а сви други само једном. Ми смо победили 10. априла, када су силе осовине признале хрватску државу, и победили смо јер смо се нашли после рата опет за победничким столом.“

Неко време након тога улази у сукоб са тадашњим хрватским председником Фрањом Туђманом, напушта ХДЗ и са неколицином бивших хадезеоваца оснива Хрватске независне демократе, а недуго затим сви колективно улазе у Хрватску народну странку.

Председничка функција... опет...

Након Туђманове смрти 2000. године, на изборима побеђује кандидата Хрватске социјално-либералне странке Дражена Будишу и запоседа кабинет у Банским дворима, где остаје два мандата до 2010. године.

Његов председнички ангажман, као и целокупна политичка каријера, био је контроверзан. Посебно се по злу истакао у хашком процесу против Слободна Милошевића.

Очито је да је Месић фасциниран Хагом, те је поред овог србомрзаштва искористио прилику да буде и денунцијант властитог народа.

Крај мандата Стипе Месића обележиле су још две анти-српске провокације – помиловање убице српске породице Зеџ – Синише Римца и претње Републици Српској.

Конвертитство као једина Месићева константа

Ових дана Месић затвара круг. Човек који је био на свим челним позицијама у Хрватској (председник Владе, члан Председништва, председник Сабора и председник Републике) у хрватској јавности постаје Јуда Искариотски. И то на неки начин јесте својеврсна небеска правда која стиже једног лицемерног, превртљивог србомрца какав је Стипе Месић. Неће га ни његови!

Еколошка бомба у Ковачици

Пише: Марина Томан

Режим Бориса Тадића се не обазире на жестоке протесте становника Ковачице, и даље не одустаје од намере да се у овом војвођанском месту изгради фабрика за прераду опасног индустријског отпада. Прва фабрика овакве врсте у Србији. Обећање потпредседника Владе Србије, Божидара Ђелића, да „Влада Србије ни на који начин неће дозволити да здравље становника Ковачице буде угрожено“, потврђује да влада заборавља на своју наводну бригу за грађане чим се искључе телевизијске камере. Грађани, страхујући за своје здравље и животну околину, и даље остају без одговора на питање којим су се то критеријумима руководили надлежни државни органи када су одлучили да дају сагласност да у Ковачици буде изградња једна оваква фабрика.

Изградња фабрике за прераду опасног индустријског отпада у Ковачици савршен је пример бирократског понашања надлежних државних органа, којим се доносе неодговорне одлуке на штету грађана. Фабрика ће бити изградњена у Ковачици, широм света познатој по највном сликарству, малом мирном месту са око 7 000 становника, са великим туристичким потенцијалом, где за сада не постоји загађивач животне средине, ни индустријски отпад који би се прерађивао, где се становништво између осталог бави пољопривредом. Усред ораница, уместо фабрике за производњу здраве хране, нићи ће Центар за рециклажу индустријско отпада који има својства опасних материја, на површини од 18 187 квадратних метара.

Да је страх становника Ковачице оправдан, сведоче и подаци из саме Студије о процени утицаја на животну средину, која је урађена на захтев предузећа „Јунириск“, носиоца пројекта.

Ковачица постаје центар за рециклажу високоризичног отпада из целе Србије

У Ковачици, у којој нема индустријског отпада, прерађиваће се отпад, између осталог, из УС Стила Смедерево, ФАМ Крушевац, Термоелектране Костолац и многих других сличних постројења широм Србије. У центру у Ковачици рециклираће се и складиштити опасан отпад, као што су електронски и електрични апарати, акумулатори, итд. Складиштиће се уља, односно течни отпад, који, како се наводи у студији, има својство опасних материја. Складиштиће се азбестни отпад. Азбест је једно од најканцерогенијих једињења. Прерађиваће се муљеви и пастозни отпад, итд.



Да је режим Бориса Тадића одлучан у овој сулудој намери, ризикујући при томе здравље становништва, сведочи и податак да је 2008. године чак било планирано да се фабрика за прераду високоризичног отпада изгради на око 400 метара од првих кућа и око 500 метара од изворишта питке воде. Сада је локација промењена. Међутим, удаљеност од једног километра од првих стамбених објеката, Спортско-рекреативног центра „Релакс“ који општинско руководство пропагира као туристичку атракцију, 600 метара од канала Надел, на терену окруженом плодним ораницама, заиста је мала.

Фабрика ће се изградити на самом уласку у место, поред толико ненасељених делова Србије. Интересантно је да на неким другим локацијама, у другим општинама, није добијена сагласност да се изгради ова фабрика иако је удаљеност од насеља била и неколико пута већа.

Еколошки инциденти нису искључени

Иако се грађани убеђују да ће фабрика бити изградњена по високим стандардима и да ће се отпад складиштити по строгим критеријумима ипак је у питању високоризичан отпад и нико са сигурношћу не може унапред да тврди да инцидентата неће бити. То потврђује и већ поменути студија, у којој се наводи да је носиоца пројекта, односно „Јунириск“, водио рачуна да „у што је могуће мањој мери негативно утиче на животну средину“. Шта значи, у што је могуће мањој мери? То значи само једно. Еколошки инциденти нису искључени. Поставља се питање ко је тај ко може грађанима Ковачице да са стопостотном сигурношћу каже да оштећења амбалаже, попут пластичних контејнера и металних буради, у којима ће се у цистернама даноноћно довозити опасне материје нису могућа, и да њихово и здравље њихове деце није угрожено.

Није искључена ни опасност да у таквим ситуацијама дође до емисије штетних и опасних материја у ваздух. Додуше, у студији, њихово ширење се ограничава на границе комплекса. Међутим, да ли неко заиста у овој држави има ту моћ предвиђања и да гарантује да неће доћи до њиховог даљег ширења у ваздух и загађења животне средине? Ко може да предвиди ког нивоа ће бити евентуални удеси и какве ће имати последице по животну средину?

Скандалозно је чињеница да високоризични отпад, који може да изазове пожар, доведе до загађења ваздуха, земљишта, итд, није поколебао владу у намери да се фабрика изгради. Уосталом, зашто би, фабрика неће бити изградњена у њиховом дворишту, већ у туђем. У дворишту становника Ковачице, којима не само што ће бити угрожено право да раде и од обрађивања својих њива и башта живе, већ ће им пре свега бити угрожено здравље. Здравље за већину становника ове државе још увек нема цену, свиђало се то режиму Бориса Тадића или не.

Не дају Комунално предузеће и Градску топлану

- **Незадовољни самовољом председника општине Дејана Шулкића, који на све начине покушава да пре истека мандата на сумњив начин прода два јавна предузећа, српски радикали раскинули коалицију**

Српска радикална странка иступила је из владајуће коалиције у општини Велика Плана, због сукоба са председником општине Дејаном Шулкићем и ДСС. Разлог сукоба је одбијање СРС да њени одборници у Скупштини општине гласају да у следећих 25 година смеће у овој општини, уместо локалног комуналног предузећа „Милош Митровић“, износи аустријска компанија „Вернер Вебер Пор“ и да се Градска топлана на 20 година прода купцу из Словачке.

– Разлог за продају ова два предузећа може да буде само нечији лични интерес – каже Душан Марић, нелегално смењени председник Скупштине општине. – Ми из СРС разумемо да се председнику општине жури да пре истека свог другог мандата заврши неке своје послове, али ми нећемо да му у томе помажемо. По нама, у питању је сумњив посао и огромне паре. Између останка у власти ради власти и заштите интереса грађана изабрали смо ово друго.



У пријави на конкурс „Вернер Вебер Пор“ је понудио да смеће износи за 165 динара по члану домаћинства. Велика Плана има 46 000 становника. На годишњем нивоу то је 900 000 евра. Плус још најмање 100 000 евра за правна лица. За 25 година то је 25 милиона евра.

Пракса показује да се на рециклажи и преради отпада у општини као што је Велика Плана може зарадити још толико. То је још 25 милиона евра. **Укупно око 50 милиона евра.**

– Конкурс за избор купца у послу који вреди 50 милиона евра, спровела је једнопартијска комисија ДСС – наставља Марић. – На конкурс су се пријавиле две фирме, ПОР и АСА. Комисија је предложила, а Општинско веће, које контролишу ДСС и председник општине, одабрало је понуда ПОР-а, иако је понуда АСЕ у свему повољнија. И за грађане и за привреду.

У пријави на конкурс, ПОР је предвидео да у првој години у опрему уложи 105 280 000 динара, а АСА 251 000 000, што је више за скоро 146 милиона, или 60 одсто.

Укупно предвиђена улагања ПОР-а су 383 625 000, а АСЕ 883 412 000 динара, што је више за 499 787 000, или 66 одсто.

ПОР је понудио да за грађане смеће износи за 165 динара по члану домаћинства, а АСА за 150 динара, дакле јефтиније за 15 динара, или 9 одсто.

ПОР је понудио да правним лицима смеће износи по цени од 11 до 24 динара по метру квадратном, а АСА по цени од 9 динара.

– Сваком ко је савладао сабирање и одузимање јасно је да је понуда АСЕ, понуда која је одбијена, у свим елементима скоро двоструко боља од понуде ПОР-а, која је прихваћена – истиче Марић. – Зашто? Прави одговор зна само председник Шулкић и ми очекујемо да му грађани стално постављају то питање.

Посао са ПОР-ом изгледа још сумњивије ако се имају у виду следеће чињенице. Велика Плана је у јануару 2006. године, са општинама Лапово, Баточина, Деспотовац, Рача и Свилајнац основала заједничко предузеће „Врбак“, које је требало да се бави пословима изношења смећа.

Где је 200 000 евра?

Посао са „ПОР-ом“ и Градском топланом нису једини сумњиви послови који су склопљени откако је Дејан Шулкић председник Велике Плана. На сличан начин продато је помоћно игралиште ФК Морава компанији „ДИС“ из Крњева. Посао је завршен невероватном правном вратоломијом – тако што је ФК Морава проглашен за јавно предузеће!? Када је земљиште продато, фудбалски клуб је поново проглашен за – удружење грађана.

Новац од продаје земљишта, у износу од око 200 000 евра, никад није прошао кроз буџет Општине Велика Плана, због чега је и ова продаја, предмет кривичних поступака који се воде по налогу државног тужилаштва.

Исте године спроведен је конкурс за избор стратешког партнера. На конкурс је победила АСА, која је дала најбољу понуду. Следеће године заједничко предузеће „Врбак“ потписало је споразум са АСОМ на период од 25 година.

По том споразуму, смеће из ових општина одлагало би се на заједничку депонију у Лапову, а месечна цена изношења смећа износила би само 0,69 евра по становнику (0,52 евра за социјално угрожене грађане). По садашњем курсу то је 70, односно 53 динара по члану домаћинства.

На инсистирање председника Шулкића, општина Велика Плана је прошле године иступила из овог заједничког пројекта суседних општина и расписала нови конкурс, на којем је изгледа морао да победи ПОР.

Уместо за мање паре и на депонију у Лапову, смеће из Велике Плана биће одвожено за знатно веће паре на депонију у Јагодину. Што ће бити не само дупло даље него и дупло скупље. Наравно, ту разлику ће платити грађани.

Градска топлана у Великој Плани ради тек неколико година и има потпуно нову котларницу на гас, једну од најмодернијих у Србији. Котларница је капацитета девет мегавата, од чега је искоришћено мање од шест.



задовољи обећањем да га из „Гоше“ у Смедеревској Паланци, где је сада запослен, пребаце да ради у ЈП „Плана“.

Одборнику Лидији Мајар из Милошевца, наставници у ОШ „Академик Лукић“ у Милошевцу, обећано је да неће бити проглашена за технолошки вишак. Директор школе, кадар ДСС-а, је раније најавио да ће, због малог броја ученика, почетком следеће школске године Мајарева или њена колегиница остати без посла.

Одборник Томислав Маринковић је изјавио да му је Шулкић обећао да ће му кћерку запослити у градски вртић, а сина у основну школу. Већ раде и једно и друго.

На седници Скупштине општине 1. априла, сви они гласали су за продају два јавна предузећа, иако су се месецима уназад управо због тога жестоко залагали за смену председника општине.

– Очекујемо да Министарство за државну управу и локалну самоуправу поништи седницу Скупштине општине на којој је донета одлука о склапању посла са ПОР-ом и изнајмљивању Градске топлане. Наиме, због тешког инцидента који су направили одборници ДС био сам принуђен да прекинем седницу. Одборници ДСС, СПС и „купљени“ одборници наставили су седницу и изгласали продају два предузећа – објашњава Душан Марић. – Успут, о истом трошку, изгласали су и моју смену с места председника Скупштине општине.

Р. В. С.

Покушај куповине

На седници ОО СРС 28. марта, одборник Љубица Станимировић из Доње Ливадице је изјавила да су само у једном дану сарадници председника општине чак четири пута долазили у кућу да је возе у општину, уз објашњење да је Шулкић чека, јер хоће да јој да посао. Само да у Скупштини гласа како он буде хтео.

Упркос томе што и капацитети постојеће топлане стоје неискоришћени, председник општине Дејан Шулкић покушава да у Великој Плани, 400 метара од постојеће, изгради још једну топлану. Компанија која би градила нову топлану, преузела би и постојећу.

Радикали се противе и једном и другом. Верују да се нова топлана чак неће ни градити, већ да је она само изговор да се неко дочепа постојеће топлане. Малог и изузетно профитабилног предузећа.

Као и у случају продаје дела Комуналног предузећа, сав посао око продаје Топлане Шулкић је завршио сам – каже Драган Костић, доскорашњи члан Општинског већа из СРС. – Без знања и учешћа СРС, главног коалиционог партнера, без знања Душана Марића, који је био председник Скупштине општине а који је касније нелегално смењен, Шулкић је одржао више састанака са купцима из Словачке, све договорио, а онда од нас затражио да то што је он смуљао подржимо у Скупштини општине. На то ни луд не би пристао.

Кад је видео да нема скупштинску већину која би изгласала сумњиву продају два јавна предузећа, Шулкић је „купио“ неколико одборника. У Великој Плани, у којој посла нема ни за лека, за три дана, по његовом налогу, запослено је неколико одборника. Таман толико колико је било довољно да се направи потребна скупштинска већина. Сви одборници запослени су без конкурса.

Одборник Добрица Стојиљковић из Крушева, запослен је у ЈП „Морава“.

Одборник Снежана Младеновић из Радовања, добила је посао у ФК Морава.

Одборник Виолета Бојовић из Марковца, добила је посао зубног техничара у Марковцу.

Одборник Бојан Ђорђевић је изјавио да му је понуђено место председника Скупштине општине, али да се он

Кривичне пријаве

Народни посланик Дејан Писаревић и одборник Драган Цветковић поднели су Основном јавном тужилаштву у Смедереву кривичне пријаве против председника Општине Велика Плана због сумње да је злоупотребио службени положај, тако што је куповином одборника обезбедио већину за смену председника Скупштине општине Душана Марића и продају Комуналног предузећа и Градске топлане.

Сава прети Дубокој



Пише: Милица Оташевић

Српска радикална странка је увек била и биће уз своје грађане, а својим деловањем то и доказује. Грађани Умке и Удружење грађана „Наша Умка“, обратили су се Српској радикалној странци за помоћ, како би заједничком борбом скренули пажњу на своју злу судбину. Насеље Дубоко у Умци познато је по великом броју клизишта која из године у годину јачају. Данас сви знамо да су ту клизишта, али кад су новодосељени куповали имања и куће, пре око 30 година, стручне и надлежне службе у Општини Чукарица издавале су сагласност или ти потврде да ту и могу да саграде свој дом?! Људи жељни да се скуће, нису ни сумњали у стручност општинара.

Дубоковчани су упућивали бројне апеле, молбе и састанчили са општинарима, али власт у Општини Чукарица и градски челници, нису ни прстом мрднули да им помогну и спасу део, муком стечене имовине. Како кажу мештани, научени претходном поруком, ником ништа не верују, јер се политичари пред изборе сјате и сликају у њиховој муци. Телевизије су лани преносиле њихову катастрофу. Осмехе на лицу, како грађани тако и политичари, нису могли да сакрију јер су се надали да ће им неко стварно и помоћи. Осмеси су подгрејали наду да ће им деца мирно спавати у својим креветима, или да ће се неко чудо десити и да ће челници заврнути рукаве и латити се посла.

Управо због те наде и жеље да имају дом, Дубоковчани, и упркос раније датим „шареним лажама“, наставили су са борбом за своја права и куцали на сва врата.

Једино су радикали, као и увек до сада, отворили своја врата и саслушали ове унесрећене људе и подржали њихову борбу за кров над главом.

Радикалски напори за решењем

Одборници Српске радикалне странке, како у Скупштини општине Чукарица тако и са говорнице на седницама Скупштине Града, упућивали су захтеве да је доста поигравања са муком грађана Умке. Куће, у буквалном смислу „односи“ река Сава, а подземне воде и нерегулисана



на канализациона и водоводна мрежа погоршавају целу ситуацију, а много година је прошло а да се ни прстом није мрднуло да се то клизиште санира и спречи пропадање преосталих кућа.

Одборница града Београда и шеф одборничке групе Српске радикалне странке у општини Чукарица, Ружица Николић, тражила је од Града да се уврсти Предлог дневног реда на редовној седници Скупштине града Београда: Проблем санације клизишта на Умци.

– Поред отапања снега и обилних падавина, грађевински радови и изливање садржаја из водоводних и канализационих цеви, узрок су активирања клизишта. На територији ГО Чукарица најугроженије је насеље Умка на локацији Дубоко. На Умци је регистровано око 100 клизишта. Свака јача киша и поремећај тла, задају проблеме становницима Умке јер изазивају активирање клизишта. Решење овог проблема је првенствено испитивање терена, а затим и санација истих. У неким случајевима није могуће извршити санацију док се клизишта не зауставе. Као једно од могућих решења проблема клизишта је градња потпорних зидова, дренажа и раскопавање тла. Потребно је урадити детаљну анализу терена, одредити врсту земљишта и у складу са тим применити најадекватније методе санације, навела је одборница Николић у свом обраћању градским оцима.

Ружица Николић и њене страначке колегинице Љиљана Антовска и Верица Нововић, за општинском говорницом, захтевале су да се ово болно питање покрене и уврсти у дневни ред на редовним седницама Скупштине општине Чукарица.

– Покретали смо више пута ово горуће питање јер грађани Умке, са страхом и неверицом, дочекују и минималне падавине. У питању су људски животи и њихово основно право на нормалан живот и егзистенцију. Поставили смо следећа одборничка питања тадашњем градоначелнику Београда и Центру за социјални рад града Београда: 1) Да ли су надлежни из Општине Чукарица, 2006. године, доставили списак социјално најугроженијих породица са клизишта Умка-Дубока? 2) Да ли постоји одлука Скупштине града Београда или градоначелника за једнократну увећану помоћ за угрожене породице или појединце са поменутог клизишта и како се та одлука примењује? 3) Да ли Скупштина града Београда има намеру да примени модел Азбестног насеља у овом случају? Међутим, нико нам из Општине ни из Града, није дао никакав одговор јер очито не знају шта да кажу – прича одборница Николић и додаје да су на предлог радикала, житељи Умке и насеља Дубока, покренули прикупљање потписа за петицију. Ова иницијатива је покренута како би показали да од борбе не одустају и да ће се заједно и даље борити, све док се не уради неки план или студија, како би се зауставило клизиште или макар грађанима обезбедила приступна алтернативна решења и у виду грађевинских парцела где би могли поново да граде своје домове.

– Градски оци, очито глуви за муку обичних грађана, одбили су предлог, који нису хтели да узму ни у разматрање.

Хичкокова сценографија

Како рекоше преостали мештани насеља Дубока, на клизишту у 510 кућа, од којих већина има грађевинске дозволе, остали су у својим домовима јер немају куда да оду. Свесни су да сваког трена могу да заједно са кућом, оду у



комшијско двориште или у реку Саву. Остале куће су затворене и у њима нико не живи, јер су видно оштећене и криве, толико да подсећају на сценографију из неког хорор филма. Да би слика одговарала овом сценарију, у прилог иде и приказ огромних пукотина у више наврата „крпљеном“ асвалтираном путу, као и накривљене бандере крај истог. Грађани, осим што су у страху од подземних вода и падавина, у паници су и да каблови са поменутих бандера, који су се толико затегли да су пред пуцањем, једног дана не изазову и велики пожар.

Клизиште у Умци није новонастали проблем јер се, практично, одувек знало на каквом земљишту је настало ово насеље. Некадашња администрација Општине Чукарица је додатно насеље „убрзала“ ка Сави, јер је без икаквих геолошких испитивања давала дозволе за градњу на овој локацији, све до средине седамдесетих. Било је само питање времена кад ће се клизиште које је „мировало“ поново активирати, носећи све пред собом у реку.

Драган Антић, из Одбора за инфраструктуру у Удружењу грађана „Наша Умка“, апелује да се мора што пре донети конкретан предлог, план и решење.

– Моја породична кућа је управо на клизишту и добио сам забрану становања у њој. Мој отац је купио плац са малом кућом, и нормално, тражио је од Општине Чукарица дозволу за изградњу нове. У одговору на Захтев писало је да су надлежне службе сагласне да ту може да се сазида породична кућа. Истина, клизиште тада није било активно и нико га није спомињао, уводи нас у причу Драган Антић, из Одбора за инфраструктуру у Удружењу грађана „Наша Умка“ и додаје да се 2002. године, након великих падавина и НАТО агресије, поново активирало, а његов дом се делимично накривио. – Клизиште никад није престало да буде не активно и постепено је, како моју тако и друге куће, урушавало. Породичној кући сад не могу да приђем колико је крива, а 2005. године сам добио и званичну забрану од Општине Чукарица. Замислите, ти исти из Општине су раније издавали дозволе и сагласности да у насељу Дубока може да се живи, а сад после толико година, издају забрану боравка у кући јер су опасне за живот. Како је то могуће? Зар то није исто оно насеље од пре педесет година и како да нико није поменуо или упозорио грађане да је ту клизи-

ште, већ је Општина издавала дозволе за изградњу кућа позивајући се на своје стручне службе, пита се Антић, који је прошле године морао да се исели из свог дома заједно са породицом, јер су зидови, и поред бројних покушаја санација и учвршћивања темеља, ипак поклекли под клизиштем и искривили се, толико да ни кућни праг више није на свом месту. Како рече, његов први комшија и даље је у свом дому са својом десеточланом породицом. принуђен да свакодневно гледа у некада мирном дому зидове са пукотинама толико великим да деца пролазе кроз њих у својој невиној игри.

Клизиште не мирује

Дубоковчани су одлазили у Општину Чукарица, где како кажу, нису добили адекватне одговоре ни помоћ, осим информације да је Градском одлуком од 2006. године, оформљена стална градска као и општинска комисија за клизиште. Добили су „социјалу“ у виду једнократне помоћи за санацију домова, макар оних преосталих који нису уништени до темеља, а остали који су остали без крова над главом, једнократну помоћ за плаћање трошкова смештаја.

Бесни и револтирани грађани су у више наврата сами поправљали своје куће јер су били свесни да ни од кога, па ни од градских челника, не могу да очекују неку конкретнију помоћ ни план за решавање ове ситуације. Они други

отишли су у подстанаре или код рођака. – Општина није данашњи случај није решила, а објашњење је да нема средстава. Формирана комисија за клизиште једино што је могла, излазила је на терен и налагала иселење мојих комшија из својих домова јер постоји опасност да се куће уруше. Тога смо свесни сваког дана, јер мој први комшија, пре неки дан је предложио да са породичне куће из које се иселио пре две године, и отишао у подстанаре, скинемо макар цреп у намери да га некад искористи. Али клизиште не мирује, те се током ноћи кућа срушила и само је

управо тај цреп одавао траг да је некад ту живео, прича Антић сећајући се како су градили своје домове које је Сава однела захваљујући неажурности општинара да испитају терен, који се још у прошлом веку помињао као клизиште.



Пројектовани хаос од Медитерана до Хиндукуша

Пише: Александар Павић

А х да, опет та чувена „теорија завере“ већ у самом наслову текста, рећи ће исти они који немају сумње у то да је, на пример, Осама бин Ладен „убијен“ баш 1. маја 2011, и који не траже никакве чињеничне доказе за ту тврдњу од било кога ко држи моћ у својим рукама. У данашњем, скоро орвелијанском свету, где су постулати „двоструког говора“ из романа „1984“, попут „рат је мир“, „слобода је ропство“ и „незнање је моћ“, постали скоро опште место свакодневице, они који би да траже реалне доказе за било какву тврдњу власти су – „теоретичари завере“, док су они који прихватају све здраво за готово, који мисле да није потребно видети Осамино тело, нити резултате независне обдукције, који служе као пука трансмисија пропаганде – „слободни медији“ и „демократе“. Па – нека тако буде, али ми ћемо се ипак бавити неким чињеницама, оним што би се могло назвати „пракса завере“. Ко има спор са тим, мораће да изнесе чињенице које ће ово што је изнето демантовати.

Дакле, пре него што прихватимо тезу по којој је добар део муслиманског света тренутно захваћен „спонтаним“ изливом пуне „жеље за демократијом“ – не спореди, при том, да жеља за слободом код већине народа постоји не само у тим земљама, већ и у свим земљама света, као ни чињеницу да управо западне демократије већ деценијама (п)одржавају неке од најрепресивнијих режима на свету – морамо да се осврнемо и на чињенице које доводе у питање пуку „спонтаност“ немира који су избили, или прете да избију, у појасу од Марока до Пакистана. Доказујући заправо тврдњу из наслова, треба да поткрепимо тезу по којој је садашњи хаос у географском рејону од Медитерана до Хиндукуша „пројектован“.

Сви се сећамо пензионисаног америчког генерала Велслија Кларка, као војног команданта злочиначког бомбардовања Савезне Републике Југославије у пролеће 1999, и каснијег лобисту за „косовску независност“. Међутим, уз све то, Кларк је исто тако неко ко се може окарактерисати као припадник америчког естаблишмента, тј. бар његовог „спољног прстена“. Другим речима, не неко

ко доноси одлуке, али неко коме је поверено да их извршава, и који, стога, има приступ унутрашњим механизима одлучивања. Због тога је занимљиво и битно за разумевање садашње светске ситуације навести појединости говора који је Кларк одржао 3. октобра 2007. у престижном Комонвелт клубу у Сан Франциску, месту где током последњих скоро сто година предавања држе амерички председници и јавне личности из највиших слојева америчког друштва. Главни повод за Кларково излагање било је објављивање његове нове књиге, али је то такође била прилика за Кларка да изрази своју подршку председничкој кампањи Хилари Клинтон. Вероватно понесен страшћу партијске борбе и уљуљкан чињеницом да се налази „међу својима“, Кларк је изговорио ствари на основу којих би се данас могла изградити, само када би то неко хтео или имао одговарајућу моћ, врло пристojна оптужница за злочине против мира против неких од перјаница америчког и, уопште, западног естаблишмента.

Критикујући ирачку политику Буша Млађег, тј. политику републиканаца (а Хилари Клинтон и Кларк су, не заборавимо, припадници Демократске партије), Кларк је сматрао битним да његова америчка публика „разуме како смо дошли ту где смо данас“, тј. заглибљени у Ираку више од четири године после свргавања Садама Хусеина. Наиме, према Кларку, корени Бушовог напада на Ирак 2003. „не леже у појави пророка Мухамеда, нити у стварању Израела“, већ сежу уназад до – 1989. године. Наиме, тада су САД дошле до „потпуно неочекиване“ победе у хладном рату, после чега су САД, као једина преостала суперсила на свету, како су сматрали многи у америчкој војсци, али и у вашингтонским круговима, једноставно „изгубиле своју стратегију, своју сврху у свету, изгубили смо организациона начела која су држала НАТО на окупу“. Другим речима, одласком Совјетског Савеза и Варшавског пакта са сцене, нестао је јасан непријатељ. И више од тога – нестао је мобилишући фактор око којег би Американци могли да се окупе, и – најважније – разлог да се троше стотине и хиљаде милијарди долара на ново наоружавање и пратећу логистику и опрему. Како Кларк описује ствар, добар део америчког естаблишмента, тј. онај који није био задовољан пуким рушењем Берлинског зида и указивањем нове наде за глобално ширење слободе и мира, уместо да се радује и, „претворивши сабље у плугове“, почне да убира плодове обећаног „златног доба демократије“, запао је у неку врсту конфузије, па чак и полудепресије. Како Кларк описује, целе деведесете су прошле у некој врсти тумарања – а народи бивше СФРЈ су имали прилику да то „тумарање“ осете на сопственој кожи, без јасног циља, док америчке војне снаге нису имале појма која тачно стратегија стоји иза свега тога, и шта је циљ њиховог ангажмана. НАТО се ширио, али се није тачно могло објаснити зашто – бар не јавно. Све се, међутим, по Кларку, променило 11. септембра 2001, када је, како наводи, дошло до „политичког преврата“ у САД, када су „неки врло тврди људи преузели вођење политике у своје руке“. Дакле, 11. септембар се може сматрати вододелницом, тј. бар што се јавног мњења и неупућених тиче.

Тада већ у пензији, Кларк је, десет дана после 11. 9. 2001, решио да посети неке старе пријатеље у Пентагону. Прво је налетео на тадашњег секретара за одбрану, Рамсфелда, који је, у пролазу, ипак стигао да промрмља један



од аксиома „једине преостале суперсиле на свету“: „Нико нама неће говорити када и где ћемо да бомбардујемо“. Затим се Кларк сусрео са једним генералштабним официром, који је деловао прилично забринуту. Када га је Кларк питао како ствари иду, уследила је следећа кратка размена:

„Господине,“ рече он Кларку, „напашћемо Ирак.“

„Зашто?“

„Не знамо“, рече официр, слежући раменима.

„Да ли су можда повезали Садама са 11. септембром?“

„Не.“

Не заборавимо, ово је јесен 2001, док је напад на Ирак уследио тек у марту 2003, после, како се показало, измишљених тврдњи о томе да је Садам Хусеин поседовао „оружје за масовно уништење“.

Неких шест седмица касније, Кларк се поново нашао у Пентагону, поново са истим официром, који је, како Кларк описује, овог пута деловао још забринутије.

„Да ли још увек намеравамо да нападнемо Ирак?“ питао је Кларк.

„А, не, господине, ствар је много гора. Напашћемо и уништити владе седам држава у року од пет година. Почећемо са Ираком, а затим на ред долазе Сирија, Либан, Либија, Сомалија, Судан и Иран.“

Упркос свом ратном искуству, Кларк је био затечен и, како је пренео својој публици, подједнако забринут као и доносилац тих узнемирујућих вести. С обзиром на то да је исти човек на приштинском аеродрому у јуну 1999. био спреман да се сукоби са тек пристиглом руском оклопном јединицом и чак можда, према речима британског генерала Мајкла Џексона, „започне Трећи светски рат“ – можда се пре може констатовати да је био узнемирен зато што је сам био искључен из тако „грандиозних“ догађаја. Но, за сврхе ове анализе, психоанализа Кларка није толико битна колико голе чињенице о којима сведочи.

Дакле, настављајући своје излагање, Кларк се затим осврнуо на један ранији разговор који је лично водио са Полом Волфовицом, још 1991, када је овај био „трећи човек Пентагона“ (Волфовиц је 2001. већ био заменик секретара за одбрану, тј. практично „човек број два“ у Пентагону, да би касније постао председник Светске банке).

„Требало је да се ослободимо Садама,“ вајкао се тада Волфовиц Кларку. (Узгред, како је Кларк објаснио својој „одабраној“ публици, „све ово се дешавало одмах после шиитског устанка у Ираку, који смо ми провоцирали, а затим седели скрштених руку и нисмо се мешали“ – што је врло користан „инсајдерски“ поглед на то како западне „демократе“ доносе „мир и слободу“ другим земљама.) „Али смо научили једну ствар,“ наставио је Волфовиц, „да можемо да користимо нашу војску у региону, а да нас Совјети неће заустављати. Имамо једно 5 до 10 година да очистимо све ове совјетске клијентске режиме – Сирију, Иран, Ирак, пре него што се појави следећа суперсила која ће нам се супротставити.“

Дакле, већ су 1991. године америчке претензије – тј. претензије дела америчког естаблишмента – према Блиском истоку биле јасне. Тада се, у духу времена, још говорило терминологијом хладног рата, док је 2001. године, када је, по речима Кларка, практично извршен тајни преврат у САД, који је поменути „тврде људе“ довео на кључне положаје одлучивања у тој земљи, већ могла да се користи нова реторика – „глобални рат против тероризма“ – за суштински исте циљеве. А циљеви су – овладавање простором из наслова, све у циљу изградње новог светског поретка о којем је већ Џорџ Буш јавно говорио као председник САД 1991. године. Другим речима, у питању је успостављање глобалне политичко-економско-духовне доминације којом би се управљало из центара моћи под контролом Запада. То је, дакле, позадина онога што се да-



нас дешава у Египту, Тунису, Либији, Јемену, Сирији, Ираку и Авганистану, а сутра и у Саудијској Арабији, Пакистану и драгуљу свих агресивних тежњи у региону, Ирану (разуме се, са Русијом и Кином као коначним циљевима). Разне „револуције“ које се изводе преко Твитера и Фејсбука јесу само спољна манифестација, јавни механизми преко којих се зацртани план, који је изнео Весли Кларк, спроводи (при том, треба имати на уму да је документовано да су, нпр. предводници многих група које су учествовале у „спонтаном устанку“ у Египту и сада у Сирији, бар од 2008. ишли у САД на обуку о „коришћењу друштвених мрежа“ у циљу „демократизације друштва“). Опет, не треба никада тврдити да међу демонстрантима у поменутих земљама нема оних који истински сматрају да се боре за бољи живот и већа политичка права – па чак ни да су такви у већини – али се са сигурношћу може рећи да постоји једна организована мањина која је, свесно или несвесно, постала инструмент у рукама оних чије су намере према њиховим земљама далеко мање алтруистичке. Као што је, на пример, био случај у Србији 5. октобра 2000. године.

Кларково сведочанство нам, дакле, показује да су аргументи за тврдњу да је садашњи хаос у већем делу муслиманског света „пројектован“ сасвим основани. Доказано је постојање плана, а очигледан је, засад, један део његовог испуњења (пад Ирака, изазивање грађанског рата у Либији и НАТО бомбардовање те земље, све јачи протести у Сирији, стални притисци на Иран, подгревање кризе у Сомалији, грађански рат у Судану и подела те земље, стална криза у Либану).

Очигледно је да догађаји у Либији ескалирају, а да ће наводна „ликвидација“ Бин Ладена додатно заострити америчко-пакистанске и, уопште, америчко-муслиманске односе, што ће додати уље на већ разбукталу ватру глобалне нестабилности. О томе шта ће се даље дешавати биће више речи неком другом приликом. Оно што је извесно је следеће – постоји „невидљива рука“ која, иако не вуче све konce, ипак знатно утиче на дешавања широм света, а главна завера се састоји у томе да се скрене пажња са чињенице њеног постојања, или чак да се оно негира. Чињенице су, међутим, као и увек, неумољиве. Суочавање са њима, колико год болно или шокантно било, једини је начин хватања у коштац са ситуацијом, једина шанса да се иоле нешто смислено, корисно и велико учини.



Крајишка рашомонијада (2)

Пише: Петар Штиковац

Православна Далмација је и у најнеповољнијим временима за српски народ у Хрватској, поготово у њеним руралним срединама, успјевала да масовно сачува своју Православну вјеру, одржи народну традицију и уз то, живо сјећање на масовни ослободилачки четнички покрет на том простору. Послијератне живе везе са бројном политичком емиграцијом која потиче из ових крајева, само су додатно ојачале национална осјећања овог дубоко вјерујућег народа. Паралелно са несебичном помоћи у обнови и изградњи нових светиња, обнавља се и јача вјерски и духовни живот у њиховом старом, напуштеном, али не и заборављеном завичају.

Ослонцем на ту традицију – у Буковици, Равним Котарима, Цетинској крајини, книнском Косову, Стрмичко-голубићкој котлини уз ријеку Бутижницу – све до 1971. године интензивно дјелује Српско културно друштво „Просвјета“, чији рад као и издавачка дјелатност, са гласилом „Просвјета“, нијесу остали без знатног трага у одржавању српског националног бића у овим чисто српским крајевима.

Друго, али не и мање значајно жариште српског отпора у Хрватској је простор југозападне Лике, посебно у оном њеном дијелу којим се ослања на Тронежу, гдје је тај покрет, не без видљива разлога, био значајно интензивнији и примјетно комплекснији него у већини других крајишких простора.

Одавде, из југозападне Лике почињу два архипелага, у мору масовних српских стратишта, која се источним падинама Велебита и Пљешевице – личких планинских међика – простиру дужином читаве Лике. Без обзира што су се сва масовна стратишта Лике нашла под бетонским плочама заборава, за душевну патњу недокланих није било бетона који би уклонио трагове „прохујалог“ зла. Они који су преживјели масовне покоље живјели су надземним одјеком подземног јаука, били увјерљиви свједоци бестијалности које су их пратиле, а потомство преко њихових живих сје-

ћања и само осјетило трагику једног зла времена, постали су наглашено осјетљиви на сваки покушај обнове прошлости за коју се лаковјерно мислило да се „не може поновити“.

Истовремено, на том простору – родном мјесту Шесте личке дивизије, ратне јединице претежно егзекутивног обиљежја, која је и сама злоупотребљена у свом завичају, као и на ратном маршу дужом од Великог кинеског марша Мао Це Тунгових снага, иза себе оставила дубоке трагове тешких идеолошких заблуда које су често стале живота најбољих – национално препознатљивих синова српског народа. Осамдесетих година, велик дио њеног пензионисаног кадра, међу којима и много личких генерала, враћа се у свој стари завичај, у своје „даче“, али са старим идеолошким багажом, који је постајао све видљивији и наметљивији уколико су долазили у дотицај са текућим политичким престојаванима. Све што је било ван идеолошког калупа њихова „младачког заноса“ било је реакционарно – проглашавано је за четништво које „постаје опасније од све видљивијег испољавања усташких накана на другој, иако су увијек били заједно на истој страни“. Из тих узалудно осједелих глава никла је идеја, а у току „рата“, на принципу добровољности и „оформљена“ Шеста личка. Утицај те идеологије коју у Лици још није била у потпуности преузела прошлост, могао је бити све прије него занемарљив рецидив времена, због чега је српски национални покрет Лике иза леђа имао и додатни „фронт“ са сопственим идеолошким ишчашењима.

У развоју српског националног покрета у Хрватској, један од темељних упоришних ослонаца РС Крајине свакако је био **масовни народни скуп** заштићен формом комеморативног карактера, а са јасним политичким порукама, одржан над безданком **Јавник** у планини Пљешевици и изнад Доњег Лапца на дан Светог Саве 1990. године. Свака личка варошица има и свога двојника – подземни град мртвих. „Јавник“ је подземни Д. Лапац бројнији од живог, јер су у тој јами окончали и многи прекоунски страдалници са подручја Дрвара и Босанског Петровца.

У времену појачаних тензија, у већ и тако трусним српско-хрватским односима, окупљени Срби су послали јасну политичку поруку, како врху хрватске државе, још са већом надом на адресу Каптола који својим апсолутним утицајем на расположење хрватског народа у цјелини бива најпоузданијим јемцем да ће обећано бити и одржано.

Да би међу узнемирене Србе био враћен мир, да би било враћено њихово повјерење у институције хрватске државе, упућен је приједлог да високи представници Цркве и државе, било изнад Јадовна или из Јасеновца пошаљу поруку коју би Срби схватили тако, да оно што се тамо једном десило, ни под каквим околностима не може бити поновљено.

Над безданком је остављен празан рам у који ће се уселити онај хрватски Бра/н/т који им, у име хрватског народа упутити такву увјерљиву поруку. У зидинама католичке цркве, запаљене устаничких дана 1941. године у Борчевцу (хрватско предратно насеље надомак Малог Бубња, у којем се у пречнику од неколико стотина метара налазе три безданке – три масовна стратишта где је у једној од њих окончало живот преко стотину Бубњачана) упаљене су свијеће покајнице.

Рам је остао празан, сажежен „Бљеском“, као што је „Олуја“ погасила сва свјетла крајишког мртвог дома.

Истог дана у Доњем Лапцу обзнањена је, раније настала идеја, о недужности политичког организовања – оснива се странка као политичка форма артикулисане воље српског народа у Хрватској. Већ 17. фебруара, странка рођена у Доњем Лапцу на Савиндан, биће крштена у Книну као Српска демократска странка у Хрватској, која ће, формирањем Крајине, прерасти у СДС Крајине.

Узнемирани Срби Крајине у једном тренутку – а по свом усуду изгледа и само за тренутак – „видјели су све своје богове“. Једном од њих, наивно и на своју неизмјерну несрећу и још већу штету, самопонижењем слуге остали су вјерни више него што су били наклоњени будућности сопственог потомства.

Павелић је једном трећином крајишких Срба попунио безданке – Каптол је био на домаку да једну трећину покатоличи, а Туђману и Месићу је остало да остатак немилосрдно протјерају. Оно што су „дични хрватски мужевци“ пропустили, Броз је привео крају. „Пасијим гробљима“ дозидо је Јадовно, проширио Јасеновац до граница читаве



државе, идеологијом лажног нововјерја духовно опустошио оно што ни католицизам није сломио и преобликовао, а „возовима без возног реда“ увелико помогао новоушасташком двојцу са ватиканским кормиларом, да успјешно обави и свој дио посла.

Са Јавника је јављено да ни српска крв „није више пошто пређе бјеше“. Био је то почетак – проломни крик насушне српске потребе за изгубљеном Истином и протјераном Правдом – јединим штитом могућег опстанка Срба у Хрватској.

Кренула је грудa српске стрепње низ стрму падину изгубљеног повјерења и покренула лавину отворене хрватске искључивости и притајено необуздане мржње.

Јавник је био онај трусни епицентар који је прешао међе Крајине, прелио се преко свесрпских видика, усталасао шири простор – открио све тајне трагове, извео на „чистину“ прикривене намјере – чије тло још подрхтава јер силе неправде и зла нијесу прикончале прљаве послове.



- Томислав Николић је, кажу упућени, жестоко штрајковао глађу. Између оброка.
- Зашто ли су вечерње састанке Томе и Вучића, за време штрајка глађу, неки назвали „Тајна вечера“.
- Тома за време штрајка потврдио свој хороскопски знак. Сад сви знају да је водолија.
- Ивица Дачић побркао појмове. Очевину може делити како хоће, отаџбину не може.
- Да неко пита Дачића, он би поделио Косово. Не схвата да ови из Брисела не питају. Они наређују.
- Партизан над Војводином остварио бриљантну победу. Чим су ови напустили терен.
- Са годинама човек постаје забораван. Најбољи доказ су Мићуновић и Кркобабић. Забораве да су примили пензију, па приме и плату.
- Мило Ђурашковић, власник предузећа за путеве ухапшен. Изгледа кренуо погрешним путем.
- Прво су затворили Газелу, затим још десетак улица у Београду и на крају власника предузећа за путеве.
- Био је алхемичар. Знао је да из црног асфалта извуче беле паре.
- На крају су се обрачунали са њим јер није прихватио обрачун провизије.
- Прво је био прогоњени неистомишљеник, потом петооктобарски револуционар, затим угледан бизнисмен а сада је лопуза, криминалац и корупционаш. А увек је радио исто.
- Да би доказао да није уплетен у ни у једну корупционашку аферу, председник Еквадора се подвргао детектору лажи. Кад би то урадили ови из српске владе, полиграф би прегорео.
- Функционери режима се обавезали да деци обезбеде посао и будућност. Прво својој.
- Ма какав Евросонг. Видеће свет како то изгледа кад пропевају „ови“, после избора.
- Небојшу Брадића, бившег министра културе, сви су већ заборавили. Осим благајница из владе, које он редовно обилази два пута месечно.
- Драстично је смањен одлазак лажних азиланата у Европску унију. Готово сви су већ отишли.
- Синиша Павић оптужен за плагијат. Плагира ове из владе.
- Борис Тадић је изјавио да ће нам стандард скочити већ идуће године. И прошле године је рекао исто. Човек држи до речи.
- Преговори између Београда и Приштине, кажу новине, су на странпутици. Па ту су били од самог почетка.
- Борка Стефановића Шиптари дочекали са сузама у очима. Додуше и полиција је помогла.
- Вуди Ален изјавио да је чуо за Новака, али не и за Србију. И ми исто. Знамо за филмове али њега не знамо.

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
ЛАФОНС ОРН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПЦИЈАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕЛЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВИЦЕ
БОДФАНИГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАОЦОВ
КАРМЕЛ АГИУС**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**САРДАЊКА ГВАЈАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЧАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**РЕСТАРАНГАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДАСГАРА УЕРЦ-РЕЦЛАФ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА БУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША БАНДИЋ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЛОЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАШКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРВИЈА
ВЕЧНО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГИЈАЛА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

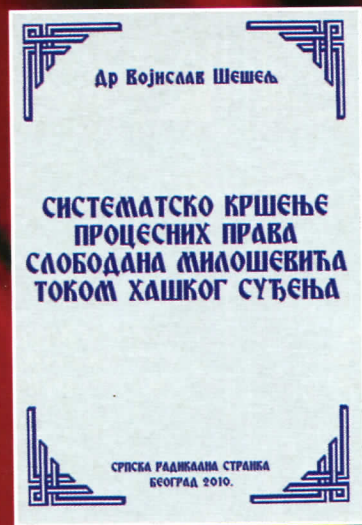
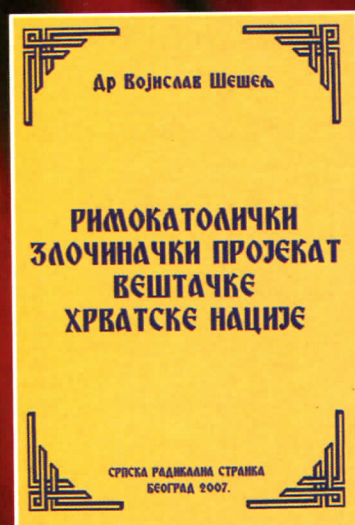
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОЛ
ДОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.



ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељево одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао. Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

